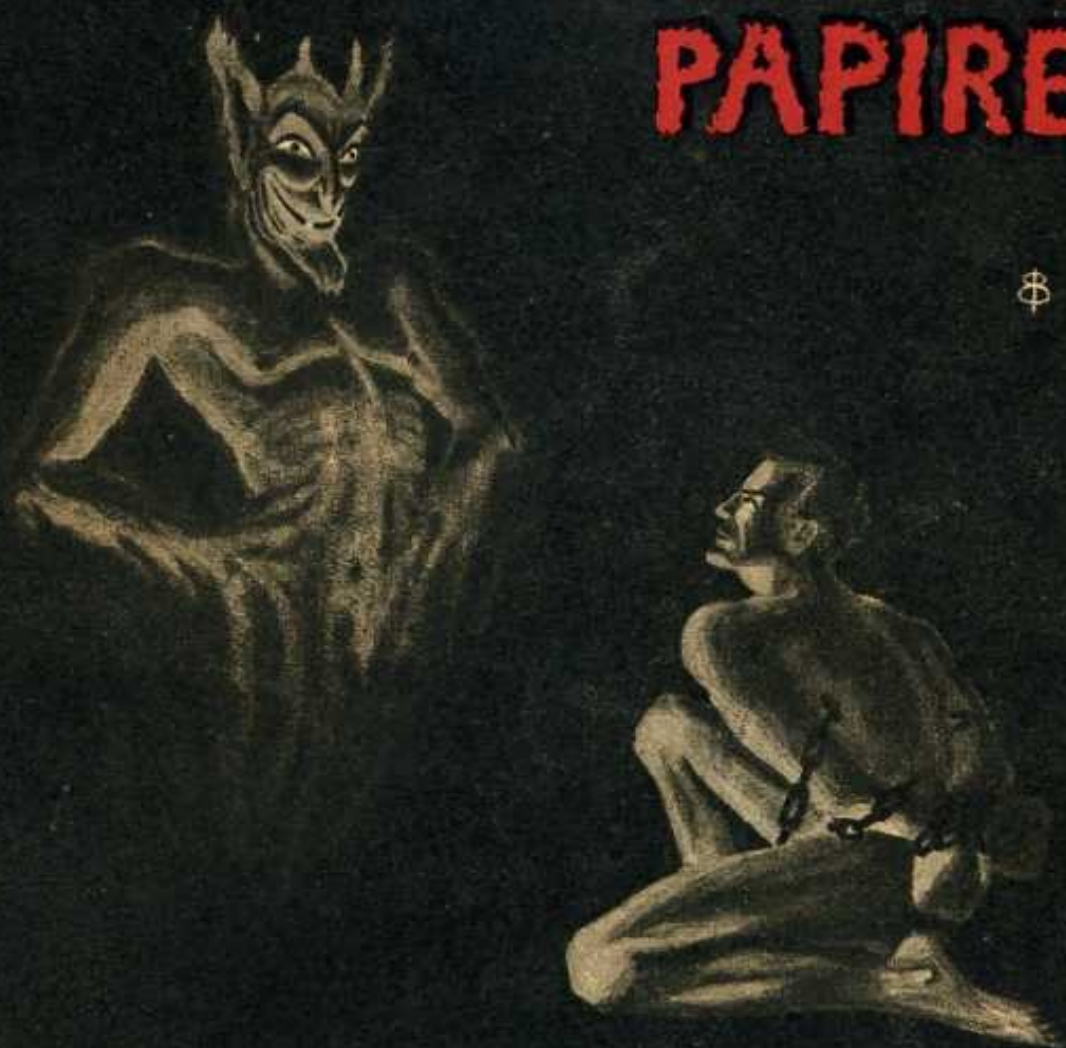

B. DYBWAD BROCHMANN

FANDENS EFTERLATTE PAPIRER

DET FRIE SAMFUNDS FORLAG
BERGEN

1 9 3 4

Pris kr. 4.00

FANDENS
EFTERLATTE PAPIRER

WHEATLEY LAMAR

B. DYBWAD BROCHMANN

Fandens efterlatte Papirer

B E R G E N 1 9 3 4

DET FRIE SAMFUNDS FORLAG
BOKS 307

Copyright by
Det frie Samfunds Forlag
Bergen

A.S John Griegs Boktrykkeri, Bergen

Det norske Storting tilegnet
med kollegial hilsen fra

Forfatteren.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
100 N. 4TH ST. NEW YORK

Innholdsfortegnelse.

	Side
Forord.....	12
Kapitel I:	
En merkelig hendelse	13
Kapitel II:	
Ildskriften	20
Kapitel III:	
Hovedes ritualer	24
Kapitel IV:	
Første orienteringsforedrag, inspirert og gjennomsett av excellensen Beelzebub, — Fluens hersker — beregnet på de unge aspiranter som skal optas i satanismens frimureri:	
Den store hemmelighet.....	30
1. Filosofiens velsignelser	30
2. Psykologi kontra filosofi	30
3. Satanismens vesen	31
4. Mentalitet og livsskjebne	33
5. Forbytning av idealene fører til omtransformering av livsdriftene.....	34
6. Perseptionen eller evnen til å lære av erfaringer	36
7. Menneskene som psykiske sansevesener.....	37
a) Den økonomiske sans	37
b) Centripetalsansen.....	39
c) Helhetssansen eller hengivelsessansen	39
d) Den religiøse sans	39
e) Sannhetsslengselen eller orienteringssansen	40
8. Kirkens lære om de fysiske sanser.....	40
9. Autoritetsprinsippet og Luthers katekismus	42
10. Frykten, tomrummet og presteskapet	44
11. Opportunisme eller løgnens hensiktsmessighet	45
12. Massesuggesjonens betydning.....	45
13. Offentlige idealer og gode hensikter	46
14. Offentlig mimikk.....	48
15. Skuffelser og skiftende idealer	50
16. Nattsværmere og lampelys.....	52
17. Fluene og den klassiske skole.....	53
18. Gjentakelsens nødvendighet.....	54

	Side
19. En viktig forfalskning.....	55
20. Åndslivets voktere	56
21. Sannheten som skapende faktor	58
22. De store opdagelsers „opportune“ anvendelse	61

Kapitel V:

Annet orienteringsforedrag for de djevlø som er funnet verdig å fremmes til 2nen grad av satanismens frimureri:

Om Den økonomiske sans.....	63
23. Lokkematsystemet	64
24. Fortielsenens nødvendighet	64
25. Jammerdalen før og nu	65
26. Den latente frihet	66
27. Fra eventyr til virkelighet	66
28. De budgettmessige hensyn	68
29. Verdenskrigens hemmelige årsak	75
30. Verden vil ikke materiell frigjørelse	75
31. Hvis ungdommen reagerer	78
32. Den mentale forvirring skal stabiliseres	78
33. Nye navner på gamle løgner	78
34. Satanisme og villedt selvvirkosomhet.....	80
35. Hva er sannheten om menneskene og økonomien	83
36. Den universelle økonomi kontra den politiske	84
37. Samhørigheten mellom alt levende og værende	84
38. Det store samspill	86
39. To slags harmoni.....	86
40. To slags virkelighet.....	88
41. Offentlig moral.....	90
42. Det kontinuerlige ligger ikke tilrette for menneskenes forstand	90
43. Den store tankeløshet.....	90
44. Den nervøse rytme.....	91
45. Impulsjon og depulsjon.....	91
46. Pengenes egentlige funksjon	91
47. Hvordan pengene egentlig forsvinner	92
48. Massementalitet, optimisme og fortvilelse	92
49. Den „alvorlige“ økonomiske situasjon og helvede som ler	93
50. Skolen og kirken som vedlikeholder av løgnen om menneskene.....	94
51. De økonomiske selvvirkosomme drifter avspores og omtransformeres	102
52. Materiens mistenkeliggjørelse	102
53. Materialisme og realisme.....	103
54. Å elske sig selv meget eller lite	103
55. Uviljen overfor luksus.....	104
56. De trange og de rummelige mål	105
57. Egoistene kjemper mot sig selv	105
58. Hvorledes blir individets interesse en annen enn samfundets?	106
59. Psykisk forvirring eller livsdriften forvirres i det fremmede hus.....	106
60. Egoistene og bankvesenet.....	112
61. Den lille tyv og den store.....	114

Kapitel VI:

Tredje orienteringsforedrag for optagelse til 3dje grad i satanismens frimureri:

Kunsten at opstille Folkefeller	118
62. Hvilke er de krefter som står til Helvedes forføining og hvorledes disse omformes og omtransformeres.....	120
63. Oversikt over de menneskelige selvvirkosomme drivkrefter	123
64. Kan man beregne størrelsen av den norske folkesjels dynamikk?	124
65. Hvorledes man arrangerer det selvvirkosomme selvbedrag	125
66. Både Guds rike og Helvedes rike henter kraften fra samme kilde.....	127
67. Symboldannelse og billeddyrkelse	128
68. Fattigfolks psykologi eller verdens bekymringer og rikdommens forførelser.....	131
69. Helvedes bekymringer	132
70. Helvedet morer sig	132
71. Hvorledes Helvede kjenner sine folk	133
72. Er menneskesjelen et klenodium.....	134
73. Heisan! Hop sa sa!	134
74. Tre tyske tenkere som blev uskadeliggjorte	136
75. En stor fare som truer Helvede.....	139
76. Nyttens av det „nasjonale“ selvstyre.....	141
77. Nyttens av „Nasjonenes Forbund“	143
78. Den hemmelighetsfulle forbytnings av stat og samfund.....	147
79. Staten, det er mig og dig	150
80. Tilbake til Oldtidens Samfundsformer	161
81. Skjebnefellesskapet er allerede tilstede men må skjules best mulig	165
82. Kunsten å ansette de rette folk i samfundstjenesten	175

Kapitel VII:

Kommentar av Forfatteren til Fandens efterlatte papirer

179

Illustrasjoner.

Dirigenten. (Tegning av F. Bergstrøm)	22
Ceremonimesteren (A. T. Gornitzka)	25
Menneskene i slekt med insektene (E. Berentsen)	26
Pontifex maximus	29
Mistenkelligjørelsen (Einarsen)	35
Satan i kirketårnet	38
Kirkens ansikt (A. T. Gornitzka)	41
Stortinget. Vaktomme øine følger dets ferd	44
Massesuggesjonens virkninger (foto)	47
Forsoningslære i praksis (Einarsen)	49
Fortvilelsen (Bunyan)	51
Klassisk fornuft eller såkalt erfaringsvidenskap	55
Korsfest! Korsfest! (A. T. Gornitzka)	57
Opmerksomhets-retningen (E. Berentsen)	59
Norsk våbenleveranse til Bolivia (Einarsen)	61
Statshedningen (E. Berentsen)	63
Krise i Molboland (Einarsen)	67
Moderne folkeeventyr i massesjelens barnekammer (Berentsen)	71
Budgettisme (E. Berentsen)	73
Fra den offentlige lekestue	77
Den moderne mennesketype (Per Krohg)	79
Det store samspill	85
To slags virkelighet — (Einarsen)	88
Egoistene i arbeide	95
Jammerdalen? (E. Berentsen)	99
Ennu idag beherskes verden av den romerske ånd (E. Berentsen) 101	
Den fremmedes hus (E. Berentsen)	107
„Der Führer rettet Euch“	109
Den lærvillige leietjener (E. Berentsen)	111
Interessemotsetningenes virkning	122
Også toskene i sjøen kan fanges ved hjelp av symboler (E. Berentsen) 129	
Satanismens triumf i overflodens verden (E. Berentsen)	135
Valguret	136
Verdensfantasiaen triumferer	137
De første kristne lot sig kaste for vilde dyr	138
Hvad var det alle djevlene skulde huske på i det rette øieblikk? ... 142	
Norsk utenrikspolitikk (E. Berentsen)	143
Medlem av nasjonenes forbund?	144
Overdommer i Haag	145
Erfaringsvidenskapen, og den moderne problemkultur	146
Ulvinnen gir sine børn die	151
Det 20. århundres molok (E. Berentsen)	153
„Si til disse stene at de gir brød“	158
Døden kan være Helvede en nyttig tjener (E. Berentsen)	160
Beelzebub tar avskjed med kirken og tvangsstaten	178

FORORD

»Fandens Efterlatte Papirer« blev oprinnelig skrevet i 1927 i Vrådal i Telemark i en sommerferie. Men riktig »ferdig« blev boken aldri. — Det er nemlig ikke lett å bli ferdig med Fanden. — For selv Fandens Papirer er ikke til å stole på. Også de må ettersees og revideres etterhånden som vi selv vokser i innsikt og dybdesikt.

Til alle dem som har tvilt på Fandens eksistens, henstiller jeg å lese denne bok med eftertanke. Til alle de religiøse som lider av djevlefrykt, henstiller jeg også å studere boken, for at de for sin egen skyld skal undgå å la sig skremme inn i satanismens helvede.

Intet middel er bedre i kampen mot satan og djevelen, og imot fanden og hans oldemor enn en grundig rengjøring i vårt eget bevissthetstilv og tankeliv. Det var et bidrag i denne henseende boken skulde være.

Til alle nutidens jødehatere eller antisemitter og rasebiologer henstiller jeg å studere denne bok, for at de skal kunne se hvorledes alle mennesker — uansett rase — *har en felles fiende i det ubevisste og ukontrollerte fantasiliv og følelsesliv.*

Fanden morer sig kostelig over både *Stalin, Hitler og Mussolini*, og den som vil bekjempe det onde, bør derfor ikke se sin fiende i andre eksemplarer av arten *Homo Sapiens*, men bestandig være opmerksom på den bestemte form for chancer og risiko som knytter sig til dette å være menneske med menneskelige disposisjoner.

Måtte dette arbeide bidra til at menneskene kom lengere fremover i selvorientering, så taper helvede sin makt i nøiaktig samme forhold. —

Les og tenk selv. —

Kyteshagen, 24. august 1934.

Forfatteren.

Kapitel I.

En merkelig hendelse.

Det hender av og til i livet at man plutselig kommer til å oppleve ting som får den største betydning både for en selv og andre, uten at man var det minste forberedt da hendelsen inntraff.

Jeg tror ikke det er ofte at folk oplever noget lignende som her skal skildres, og mange av dem som leser dette vil kanskje til å begynne med påstå, at beretningen beror på den rene fantasi. Men så er ikke tilfelle. Enhver som opmerksomt leser boken til ende vil sikkert innrømme, at på samme tid som selve beretningen er enestående og ny i sitt slags, så er innholdet for den vesentligste dels vedkommende av sådan beskaffenhet, at *enhver kan kontrollere riktigheten fra sitt eget livs erfaringer.*

Jeg kom en eftermiddag i februar i 1915 gående fra Ekertorvet i Oslo nedover imot Grand Hotell. Der var nettop falt en masse sne, og det underliggende holkeføre var svært glatt. Våre nødsarbeidere hadde ennu ikke rukket å få vekk all sneen, og jeg gikk og reflekterte over det problem, om et stort snefall i Oslo var en inntekt eller en utgift for byen, og om man kunde regne snemasser i Oslo for tap eller fortjeneste. Når byens befolkning betaler skatter for å få sneen vekk, så er det vel fordi de ikke kan vente til at han som lar det sne, selv sørger for å ta den vekk igjen. — Snefallet er vel derfor en utgift forsåvidt det koster penger å få sneen vekk. Men på samme tid har jeg latt mig fortelle, at byen beregner skatt av de skatter som anvendes til sneskufling, idet man går ut fra, at nødsarbeidernes lønninger virkelig er fortjeneste som kan beskattes til fortsatt dekning av byens utgifter?

På denne måte synes iallfall jeg, at man forveksler samfundets utgifter og omkostninger med inntekter og fortjeneste, og at det endelige resultat av de offentlige regnskaper måtte bli veldige underskudd. Men jeg er ingen klok mann, og føler mig ofte be-

sværet over, at jeg drister mig til å tenke for mig selv i strid med autoritetene og den offentlige mening. Men det var ikke dette som var nogen merkelig hendelse, uten forsåvidt som det kanskje siden, om 100 år vil bli strengt kritisert, at våre fedre i det 20. århundre muligens ennå ikke hadde lært å regne, så de kunde skille samfundsutgifter fra samfundsinntekter.

Men mens jeg går i disse funderinger, passerer jeg nettop bilholdeplassen på Stortingsplass. Der var påfallende få folk på strøket nettop da, men imot mig kommer en høi mørk mann med stokk, og en stor mappe under armen. — Nogen få skritt foran mig glir mannen plutselig på det glatte føre og faller — ytterst ubehjelpelig på sin aller kjøttfulleste del uten å kunne ta sig for. Han tapte mappen og stokken i fallet, og jeg la tilfeldigvis merke til at hans ene fot var en typisk klumpfot.

Uten å skryte av mig selv må jeg tilføie at jeg ellers i slike situasjoner pleier å være høflig og hjelpsom. Og jeg skulde selv sagt straks tatt stokk og mappe op og hjulpet mannen på benene. — Men hvad der denne gang før i mig kan jeg ikke forklare. Jeg opførte mig tvertom til det ytterste tarvelig og — uforskammet. Istedenfor å hjelpe mannen, slapp der mig en uforskammet bemerkning ut av munnen. Jeg sa nemlig i forbigående: »Når en først skal falle, så kan en vel ikke falle mere beleilig enn på halen.«

I neste øieblikk angret jeg bittert min snakkesalighet. Det var mitt livs ulykke, at jeg ikke har kunnet lære den kunst å tie. Det var jo dobbelt malplasert å si en så dårlig vits til en mann med klumpfot. Og jeg møtte et øieblikk hans blick, og vet ikke av nogensinne å ha møtt et mere ondskapsfullt og hatefullt blick enn hans.

Vi har kanskje alle visse øiebliske i vårt liv, da vi føler det slik, at vi er usedvanlig uskikket til å omgås andre mennesker og gjør oss spesielt fortjent til deres forakt. Nettop så var det med mig i dette øieblikk, og det var nettop denne spesielle forakt for mig personlig, som jeg syntes lå i hans blick, og dette pinte mig. Var det min uheldige replikk som var skyld deri, eller var det kanskje min tilsynekomst som i sin helhet ganske spesielt irriterte den fremmede?

Jeg skyndte mig videre nedover gaten, men måtte allikevel snu mig for å se om mannen med klumpfoten kom sig op igjen og hvad han videre foretok sig. Kanskje var jeg heller ikke helt trygg for at han kunde ville hevne sig? Og jeg blev alvorlig

forskrekket da jeg så den fremmede komme haltende efter mig med sin store sorte stokk hevet til slag. — Jeg la merke til at han var så hissig for å innhente mig, at han lot sin sorte dokumentmappe bli liggende igjen på gaten hvor han falt, likesom han også mistet sin mørke, storbremmede hatt.

Gud forbarme sig, det var jo Fanden selv som kom springende imot mig! Der satt jo tydelig to store horn i pannen, og det ene av disse var reparert eller restaurert med et gullbeslag. Det forekom mig at der slo flammer ut av hans sorte stokk. — Ja — det var virkelig Fanden selv midt på lyse dagen, midt på strøket i Oslo på glatt føre i april 1915.

Jeg begriper ikke hvor jeg fikk motet fra, men jeg stillet mig rett imot ham og så ham rett i øinene, og skrek så de skulde kunde høre mig helt inn i stortingskorridorene:

»Hvad i djevelens skinn og ben, hode og hjerte vil De i Oslo!« Jeg sier av prinsipp aldri du til Fanden, selv om han er på avstand. Og her stod jeg lyslevende ansikt til ansikt med mitt livs og alle menneskers bitreste fiende. — Jeg hadde aldri sett Fanden spill-levende før, og inntil denne dag alltid trodd, at Fanden bare var et åndevesen, og at bukkefoten og hornene hørte eventyret og fantasien til, og at Fanden ellers i verste fall bare kunde opptre i en statsmann, i en prest, i en professor, eller f. eks. en advokat, eller i beste fall i skurke og mordere. Men her møtte jeg virkelig og faktisk Fanden i egen høie majestet og i den mest mulig penible situasjon, forsåvidt som jeg jo faktisk hadde fornermet ham.

Det faller ikke i alle menneskers lodd å se Fanden rett inn i øinene, men det gjorde jeg. Jeg vil derfor kort beskrive hans utseende. — Han hadde et kolossalt stort overhode med et spisst underansikt, spiss-skjegg, og nedbøide munnviker. Øinene lå dypt inne under en hvelvet panne. Han så gammel og trett ut, — men der lå en veldig verdenserfaring i hans furete ansikt. Han kunde begå hvad som helst, når chansen til å skjule sig og til å forsvinne eller til å skyve skylden over på andre, var på hans side. Men feigheten og frykten for å bli avsløret og innfanget var også tydelig å lese i hans fjes. Hulheten og fulheten sammen med frekheten og selvtilfredsheten karakteriserer alltid hans ferd mellom menneskene, og forsåvidt var han lett å kjenne selv uten hornene og bukkefoten. Nesen var lang og sterkt krummet, og et grin omgav de nokså velstelte men uhyggelige tenner. Hans hele fysi-

og nomi tilfredsstillet mig forsåvidt, som jeg i dette kunde få all ondskap i verden bekreftet og levendegjort.

Hvad jeg egentlig videre sa, kan jeg ikke erindre. Dertil var øieblikket altfor penibelt. Jeg har senere anstrengt mig til det ytterste for å gjenta i min erindring hvad jeg egentlig sa, eller rettere, skrek til ham. Men jeg erindrer bare at jeg mannen mig op og skrek i selvforsvar.

Det var tydelig at Fanden blev redd for et eller annet, ti han kom ikke så langt som til å slå. Hans hat og dypeste forakt brente ut av hans ansikt, og jeg følte, at han kun meget nødig trakk sig tilbake. —

Et par sekunder forekom det mig, at jeg hverken kunde høre eller se, men da jeg igjen fikk mine sansers fulle bruk, var Fanden forduftet.

Til min store forundring så jeg hans store, sorte mappe ligge igjen på gaten, og jeg skynte mig hen for å ta den op og gi ham den igjen, om han igjen viste sig. Jeg følte i et øieblikk trang til å gi ham et bevis på, at jeg angret på min ufrivillige fornermelse. Men Fanden var og blev som sunket i jorden.

*

Jeg hadde instinktmessig tatt den sorte mappe op av gaten, og gikk et par ganger frem og tilbake over plassen, for å se om han ikke igjen skulde komme til syne, så jeg kunde levere ham hans mappe. Men da han ikke kom, bestemte jeg mig for å beholde den for å se hvad der kunde ligge i den. Kanskje kunde jeg finne hans adresse? —

Men min forbauselse var stor, da jeg kom til å undersøke innholdet av denne mappe. Jeg var gått inn på Grand Café og hadde bestilt mig en pjolter for å komme til krefter efter det anstrengende optrin. Først satt jeg og funderte over hvad ialverden jeg hadde sagt, som kunde bevirke, at Fanden så plutselig var forsvunnet, og hvorfor han ikke engang hadde passet på å få med sig mappen sin. — Jeg kom til å tenke på, at jeg ikke en gang, men mange ganger hadde ønsket mig i livet å få en anledning til riktig å komme Fanden inn på livet og avsløre ham. — *Var det virkelig dette ønske som var på vei til å gå i oppfyllelse?* Skulde jeg virkelig opnå å få mitt livs høieste ønske opfylt bare fordi jeg hadde vært uforskammet overfor en fremmed mann? — Jeg kom til å tenke på en gammel okkult kjærring, som engang sa til mig som barn,

at der er to ting som Fanden ikke tåler, og det er, at man er uforkammet mot ham, og derefter viser ham, at man ikke frykter ham. Det var tydelig at Fanden følte sig meget ille berørt fordi jeg skrek op. Fanden liker ikke å bli bemerket. Å gjøre opsikt er det verste han vet. Han synes best om det parlamentariske sprog, og tåler ikke at man er uhøflig mot ham. Da forsvinner han som såpebobler som utsettes for trykk. Og da jeg nu riktig nøie tenkte over det som var passert, så kunde jeg nettop rose mig av, at jeg hadde vært uforkammet, og over at jeg ikke generte mig for å lage leven midt på strøket. — Ialfall kan jeg ikke på annen måte forklare mig, hvorfor han forsvant. —

Den sorte mappe hadde en innviklet lås, og jeg hadde stort besvær med å få den op. Låsen bestod av en liten hespe, som kunde skyves frem og tilbake. Jeg hadde skjøvet utallige ganger både frem og tilbake, og måtte rekvirere en pjolter til, før jeg fant motivet for mekanismen. Motivet var frem og tilbake to ganger, så frem igjen og tre ganger tilbake, så plutselig gikk låsen op. Der lå en stor bunke sammenheftede dokumenter med gullkanter, og skriften var rød som om den var skrevet med okseblod. Til å begynne med opgav jeg straks å kunne tyde disse merkverdige bokstaver og ord, og satt og grublet over hvordan i all verden jeg skulde kunne finne nøklen til dette hemmelige sataniske sprog. Det var jo hverken riksmål eller landsmål, og allikevel var det tydelig at det kunde leses, når man bare forstod skriften. Skriften var på sin vis sirlig og stilfull, og gav inntrykk av at den godt kunde være utført i et kongelig departement eller et annet lignende sted, hvor man har god tid.

Efter at jeg hadde drukket min annen pjolter, og overbevist mig om, at låsen på mappen konsekvent åpnet sig på det opgitte motiv, la jeg dokumentene tilbake i mappen, og anstrengte min hjerne for å finne ut hvor i all verden jeg skulde finne nogen som kunde lære mig å tyde denne skrift, som altså stammet fra helvede.

Hvor er nu igrunnen helvede? Overalt hvor der er gråt og tenners gnissel, hvor menneskene lider og jamrer sig, hvor der er giftige gasser, kruttluft og kanonrøk og vanvidd, — der er helvede. Hvor menneskene boltrer sig i ondskap og dårskap, og hvor løgn og urettferdighet optrer under skinn av rett og rettferdighet, — der er helvede. Hvor hat og misunnelse, dumhet og narraktighet gjelder for brorskap og idealisme, frisinn og klokskap,

og hvor smålighet, trangsinn og trellesinn optrer som høihet og frisinn, — der er helvede. —

Denne lære blev mig innblest allerede som barn, og jeg har aldri kunnet komme fra, at det forholder sig slik. — Altså behøver ingen nu for tiden å spørre hvor helvede er. — *For helvede er overalt i de moderne kulturstater.* Og når nogen innbilder sig selv eller andre, at der intet helvede finnes, og når nogen benekter at der finnes djevler og djevleskap, så skjer dette kun for at helvede skal få bedre tid på sig til å favne mange og favnes av mange.

Da jeg gikk hjemover fra Grand Café, var jeg fullt klar over, at denne sataniske skrift måtte kunne tydes og leses her i mitt samfund og i min samtid, ti der var nok av helvede alle vegne. Dessuten hadde jeg jo selv møtt Fanden i lys levende majestet midt på strøket. Nøklen til den hemmelige skrift kunde ikke være langt borte. Men så kom der plutselig en engstelig tanke i mig: Sett at jeg nu igjen møtte Fanden. Sett at han traff mig igjen med mappen under armen. — Vilde jeg ikke da bli tvunget til å gi fra mig mappen?

Pjolter virker ikke egentlig stimulerende på mig. Meget snarere vil jeg tilstå at pjolter kan stimulere fryktfølelsen og det falske mod. Jeg er alltid minst uredd, når jeg kommer fra mitt arbeide, eller når jeg om morgenen går til arbeide. Og jeg gikk og lovet mig selv, at når bare natten var over, så vilde jeg reise langt ut på landet og arbeide med jorden og ugresset, for å kunne komme i den rette fryktløse stemning til å ta fatt på granskningen av Fandens dokumentmappe.

Apropos ugress. Vet du at alt ugress har bestemte måter å arbeide sig frem på, og at der alltid er visse omstendigheter i kampen mellom ugresset og de edle og nyttigere planter som så å si kan erkjennes videnskapelig, — og vet du at disse samme ugress-erfaringer kan iakttas også i kampen mellom nyttige og unyttige mennesker, mellom edle og uedle disposisjoner og anlegg? Vet du dette? Det er ikke bare en påstand — det er en kjensgjerning, så dersom du alvorlig beskjeftiger dig med havedyrkning og jorddyrkning, og nøie studerer planterikets innbyrdes kamp under menneskelig tilsyn og under menneskelige kulturinngrep, så vil du opdage en masse hemmeligheter, og gjøre en masse erfaringer, som kan komme dig til stor nytte, når du i det sosiale, økonomiske, religiøse og etiske liv, og ikke minst i barneopdragelsen, faktisk kan iakttå tilsvarende omstendigheter som i planteriket. — Ved å

luke i haven — ved å holde godtfolks haver i orden, har jeg fått rik anledning til å studere djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen.

Det er altså riktig når Kristus forteller følgende lignelse:

»Himlenes rike er å ligne med en mann som har sådd god sed i sin aker, men mens folkene sov, kom hans fiende og sådde ugress blandt hveten og gikk så bort. Men da strået skjøt op og satte aks, da kom også ugresset til syne. Da gikk husbondens tjenere til ham og sa: Herre! Sådde du ikke god sed i din aker? Hvorfra kommer der da ugress i den? Han sa til dem: Det har en fiende gjort. Da sa tjenerne til ham: Vil du da, vi skal gå og sanke det sammen? Men han sa: Nei, for at I ikke også skal rykke op hveten, når I sanker ugresset sammen. La dem begge vokse sammen inntil høsten, og når høsttiden kommer vil jeg si til høstfolkene: Sank først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det op, men samle hveten i min lade!« —

Kapitel II.

Ildskriften.

Der er nu hengått mange år siden jeg møtte Fanden første gang og fikk fatt på hans mappe. Min frykt for at han skulde komme og ta fra mig mappen har vist sig ganske ugrunnet. Ofte har jeg tvert om følt det, som om denne mappen skulde ødelegge både mig selv og mitt liv, så smertefullt har det vært å studere innholdet.

Det viste sig at den besynderlige blodrøde skrift kunde leses i mørke. Om natten, når alle skikkelige folk sover eller drikker, fester eller danser, snorker eller ber bønner, da lyser skriften fra helvede som ild, og det viste sig, at man uten større sprogkunnskaper, lett kunde avfatte det hele på norsk. Men for å kunne lese ildskriften, har jeg måttet venne mig til å være våken om natten og leve i mørket, og til å omgås Fandens papirer uten å miste likevekten.

Når leseren nu i de efterfølgende kapitler finner det hele ferdig, trykt og utgitt, så vil han kanskje ikke gjøre sig nogen idé om, hvad jeg snart i 13 år av mitt liv har måttet gå igjennem for å få dette arbeide utført. Jeg henviser her til forordet. Der er nu hengått ytterligere 7 år, altså ialt 20 år siden jeg bevisst påbegynte dette arbeide. Leserens vil snart se at det ikke er dikterisk fantasi, men en uhyggelig virkelighet, som her ved hjelp av fantasiens forestillingsevne, rulles op for hans øie. Og han vil kanskje av og til forstå litt av den smerte og mangel på fred og livslykke, som har vært forbundet med å overføre denne ildskrift til vanlig skrift.

Jeg kan ikke mere gjøre rede for »hvor« jeg har vært (i sinnlig betydning), og for alt hvad jeg har oplevet i all den tid som dette arbeide har krevet. Jeg vet bare at jeg har flakket om

som en hjemløs og rotløs i alle disse år. Jeg har søkt støtte alle vegne, men ingen funnet, som kunde dele arbeidet med mig. Ofte er jeg blitt sett på som en gal. Men selv har jeg følt det, *som om jeg så en veldig stor kulturverden med rike tradisjoner synke i grus for mine øine, og en helt ny stige op i det fjerne. Jeg har sett en ny himmel og en ny jord bli til innenfor den tilværelse som vi kjenner, og som vi kaller menneskelivet.*

Utallige ganger har jeg kastet Fandens efterlatte papirer fra mig, og villet tegne op den nye verden som skal bli. Men jeg har ikke kunnet. Det var som om jeg vilde forsøke å så fin sed og edelt frø ut over et akerland, som var tett tilvokset med ugress og krattskog.

Hvem kan så god sed i en sådan aker? Det er vel da bedre å brenne og hugge, pløie og harve i et slikt akerland, enn å så? Det føles så trøstesløst å så god sed i en aker, som hverken kan eller vil ta imot, men ved studiet av ildskriften syntes jeg hele det gamle akerland blev pløiet ned, og all krattskogen og alt ugresset blev brent, for at det rene akerland kunde komme til syne som var den nye og bedre sed verdig.

Der er stor smerte forbundet med den opplevelse at alt det, som én engang trodde på, høiaktet, så op til og gav sin tillit, sin tro og kjærlighet, plutselig synker sammen, svikter og brenner op. — *Og nettopp denne opplevelse var det jeg hadde, da jeg studerte Fandens efterlatte papirer.* Ti da så jeg med helt nye øine på verdenskrigen og på det organiserte klassehat, på politikk og videnskap. *Jeg fikk tydelig se hvorledes verden lot sig forføre uten selv å være sig det bevisst, og hvorledes det autoriserte og tillærte ubevisst tjente det onde, mens både autoritetene og deres tilhengere som en selvfølge går ut fra at de mener noget fornuftig, godt, positivt og virkelig gjennomførlig med alt hvad de foretar sig.* Der blev ingenting tilbake av det som min samtid og mine omgivelser tilbad, dyrket og ofret til. Alt sank i grus fordi disse Fandens efterlatte papirer lærte mig å se hele mennesket og menneskelivet på en ganske annen måte enn den sedvanlige og tillærte.

Leseren får derfor selv overveie hvad han går til. — Selv visste jeg ikke hvad jeg gikk inn til da jeg satte mig til å studere Fandens dokumentmappe, men jeg har det håp, at det kan få stor og god betydning. Og hvis nogen spør mig, hvad jeg tror Fanden tenkte på, da han overlot mig sin dokument-

Dirigenten.

mappe, så kan jeg kun svare, at han sikkert har forregnet sig. Han trodde ikke at jeg hadde mot nok til å se til bunns i dem, og krefter og resurser til å få dem tydet, avskrevet, trykt og publisert. — *Fanden trodde sikkert, at jeg også skulde bli hysteriker*, som så mange andre er blitt når de har kikket inn i hans papirer, og tape besinnelsen og begå mange dumheter. Fanden regner med at verden er feig.

Men selv om jeg nok har begått mange dumheter efter at jeg hadde satt mig inn i satanismens skjulte metoder, og efter at jeg hadde studert menneskelivet på innsiden og undersiden, så har allikevel Fanden forregnet sig, når denne bok foreligger trykt og tilgjengelig for massene. — Jeg har ennå ikke tapt besinnelsen av å se inn i den indre skjulte livssammenheng, og jeg håper at heller ikke leseren taper besinnelsen, selv om han kommer å se og høre meget, som han ikke før hadde rede på, men som han allikevel selv kan kontrollere riktigheten av.

Forøvrig skal vi tales nærmere ved i slutten av boken, når leseren selv har studert Fandens efterlatte papirer

Kapitel III.

Helvedes ritualer.

Små vink til Ceremonimesteren.

Ritualer.

»Den rette stemning er for satanismen det viktigste av alt. Pass godt på stemningen! Spar ikke på farverikdom og orgelbrus. Menneskene er svake for stemninger, for menneskene har mange og meget fine følelser, og det er derfor av stor viktighet at disse fine følelser ikke såres, men tiltales, lokkes, bejaes og lutres.

Pass godt på stemningen i kirken og bedehuset. Pass godt på reglementet i Stortinget, og hold fast ved alt som kan bevare »verdigheten«, for dersom Folkets Kårne taper troen på sig selv, hvorledes skal folket selv da kunne tro på sine kårne! Da menneskene er sinnsvesener som er avhengige av deres egen sinnstilstand, så er det soleklart at vi i helvede legger all vekt på å skape den rette stemning, samtidig som vi ved alle leiligheter benekter at menneskenes sinnelag egentlig har nogen praktisk betydning.

Pass nøie på stemningen på folkemøter, under gatedemonstrasjoner, i rettslokaler, og i dagspressen, ti ingen Pilatus og ingen Herodes har annen makt over folket enn den makt som gis ovenfra, altså fra åndslivet — d. v. s. den tendens som behersker stemningen blandt folket.

Folkestemningen er alltid det avgjørende, såvel i fortidens som nutidens helvede. Derfor er helvedes motto: *Bort med selvkontrollen*. Leve de fine følelser, som menneskene er svake for, og sørg ved hjelp av disse fine følelser alltid for at den rette stemning skapes.

Er alle dører og vinduer stengt, så intet lys kan slippe inn? Er skjeppen hvelvet over lyset, for at alle gamle religioner og

filosofiske systemer kan ta sig godt ut? Er alle utveier stengt, og gamle erfarne djevlø satt til å holde vakt ved portene, for at ingen kan slippe ut og forkynne, hvad der skjer i mørket, innenfor og bakenfor det bevisste? Godt! Så kan nattens høitid ta sin begynnelse.»

*

Ceremonimesteren.

Et skrik av redsler lyder gjennom mørket. Det er skriket fra 2000 millioner menneskebarn som hensleper sitt liv i »Jammerdalen«, hvor solen skinner forgjeves. 2000 millioner levende vesener slites imot hinannen i en evig mangel på livsorientering og selvsorientering, og denne mangel er deres religion og deres skjebne.

Der høres lyd av rislende strøm. Det er blodet som flyter gjennom alt levende på jord. Ti alt levende er av samme slekt og alle levendes spor kan følges frem fra kaos og kjennes på denne rislende lyd.

*

Excellensen Beelzebub, alle fluers hersker og behersker sitter på sin trone. Fra denne strømmer det kunstige og falske lampelys som gjør alle fluer forrykt, og får dem til å sverme hjelpeløst og viljeløst omkring ilden, inntil de faller ned med brente vinger. Hel-

vedes hånlatte overdøve inniblandt lyden fra det rislende blod, og fra de surrende fluer. En storm av vellyst utgår fra fluenes hersker. Det er menneskenes livsdrifter, som ledes ut av deres leie, ut av lyset og inn i natten. — Det er disse drifter som driver helvedes dampkjeler, og som således leverer kraften til alt helvedes maskineri. Det er de samme drivkrefter og livsdrifter i godt som i ondt, i edle trær og i giftplanter. Det er den samme vitale livsdrift i lysets og mørkets land, derfor må de selvvirksomme krefter ledes av mørke og mystikk, istedenfor av lyset, for at helvede kan få kraften som er livsdriftene, overført til sine formål.

*

En stor hær av små og store slyngler samler sig omkring tronen i det hemmelige mørke, og både frykten og ærefrykten, som er en livsbetingelse for å kunne leve i natten, gir sig tydelig tilkjenne hos den tallrike tilstedeværende forsamling. — En av helvedes best utlærte erkedjeve leser innvielsestalen for aspirantene. — Det er altså natt. — Mørkets stemning ruger over vannene. Fryktens og famlingens ånd betegner og behersker stemningen.

Kapitel IV.

Satanismens frimureri.

Første Orienteringsforedrag, inspirert og gjennomlest av

Excellensen Beelzebub

— Fluenes hersker —

beregnet på djevlskapets unge aspiranter under deres optagelse
og forfremmelse i satanismens frimureri.

Nedtegnet av

Pontifex Maximus

Jupiters yppersteprest og
Helvedes generalsekretær.

Pontifex maximus.

Første grad:

Den store hemmelighet.

For å kunne narre menneskene må man kjenne dem ut og inn. Og for å få dem til alltid beredvillig å narre sig selv og hverandre må vi nøie våke over at de aldri lærer sig selv å kjenne.

1. Filosofiens velsignelser.

Til nevnte formål anvender vi først og fremst filosofi, som menneskene har store anlegg og som oftest fanatisk interesse for. Menneskene tror at de ved filosofi skal kunne lære sig selv å kjenne, men forstår ikke at filosofien aldri rekker lengere enn til å karakterisere de eiendommelige vesener som lager filosofien. Om du ber verdens dyktigste skribenter om å skildre den natur som omgir dem, så skriver de alle hver sin vidt forskjellige naturskildring, ti i virkeligheten forteller de bare om sig selv, og ikke egentlig om naturen, men i beste fall om dennes inntrykk på dem selv. — Det samme gjelder all verdens historieskrivere, som aldri er blitt enige om det som er skjedd. Ti alle forteller de om sig selv og om de inntrykk de historiske hendelser avsatte i deres sjeleliv.

Men dersom dette gjelder naturskildring og historieskrivning, da gjelder det selvfølgelig især filosofien, som alltid er, var og blir uttrykk for menneskenes lyst til å dikte og fantasere om alle ting. Filosofien er altså helt ufarlig for satanismen, foruten at den ene filosofi alltid utrydder den annen og skaper tomrum, fämling, uvidenhet og misforståelser, som alt sammen danner livsbetingelser og grobunn for satanismen. —

2. Psykologi kontra filosofi.

Derimot kan *psykologien*, som forholdsvis nylig er opfunnet, bli farlig for satanismen, forsåvidt den i sin tendens kunde komme til å hjelpe menneskene frem til et virkelig kjennskap til sig selv.

Satanismens grunnleggende arbeide består derfor i dette, å våke nøie over at filosofien dyrkes ivrig og lidenskapelig på jorden, så den optar sinnene og refleksjonslivet mest mulig, hvorved interessen og sansen for psykologi eller selvorientering trenges mest mulig tilbake.

Der hviler nemlig en stor hemmelighet over menneskene og menneskelivet, og denne hemmelighet vil ingen filosofi nogensinne

kunne avsløre. På grunn av denne hemmelighet har alltid menneskenes utvikling og fremskritt støtt på et skjær og gått tilbake, og menneskene er innhøstet i store skarer for å sette det altopslukende helvede i scene. — De endeløse skuffelser og tilintetgjorte idealer, som menneskenes historie gir så tallrike eksempler på, har knekket menneskenes livsmot og såret og hemmet deres livslengsel, hvilket igjen betyr endeløse livsnederlag for individer og folk, pessimisme, selvopgivelse, kraftløshet og sammenbrudd — med ett ord: Seier for satanismen, og stadig nye chancer for vårt umettelige helvede.

For alle unge og gamle djevele som er funnet verdige for optagelse i første grad av satanismens frimureri, skal vi nu utrede hvori denne store hemmelighet om menneskene egentlig består. I de følgende grader vil I nærmere bli innviet i enkelthetene og de praktiske konsekvenser av denne store hemmelighet, for at I uten større bryderi og til stor underholdning for Eder selv og for Excellensen Beelzebub kan fortsette å ta menneskene ved nesen, forhåpentlig ennu i ubegrensede tidsrum fremover.

3. Satanismens vesen.

Satanismens hele vesen og eksistens beror, som I vel vet, kun på negasjoner, ti satanisme og negasjon er det samme. — Vårt regime i verden står eller faller med dette, at vi kan hindre menneskene fra å lære sig selv å kjenne, *ti alt som skjer på jorden står i nøie relasjon til menneskene selv, til deres ideer, impulser, følelser, anskuelser, drifter, lidenskaper og lengsler*, med ett ord: *menneskenes mentalitet*. Verden regjeres nemlig av det ubevisste. Hoiden 10—15 pct. kanskje av de krefter som behersker verden er bevisste, og i det bevisste spiller vi djevele dessverre liten rolle, for ingen mennesker vil bevisst det onde. I kjemien, teknikken og fysikken hersker stort sett bevisstheten, og derfor utretter menneskene der store ting, og vi djevele får der liten anledning til direkte å øve nogen innflytelse. Men i sociologien og pedagogikken, i økonomien, moralen, religionen og filosofien har vi heldigvis ennu makt, fordi menneskene på disse områder gir sig sine ubevisste følelser og drifter i vold og frykter sannheten om sig selv. »Visste du bare idag, hvad der tjente til din fred«, sa verdens mentale frelser til menneskene. Men heldigvis vet menneskene ikke dette, og ønsker heller ikke å vite det. Derfor blir det vår store hemmelige opgave å lære menneskene evig og alltid å korsfeste sannheten

om sig selv, for at de aldri må bli sig selv fullt bevisst, og forat vi alltid kan beherske dem og deres liv gjennom det ubevisste.

Helvedes hær har derfor en herlig oppgave, nemlig denne, alltid å lyve på menneskene, som ikke aner noget om sin egen halvvåkne tilstand, hvori de går hen og organiserer sine dårskaper. *Vår herre Satan er til alle tider nøiaktig så sterk som resultanten av alle organiserte menneskers ubevisste kraft.* —

Det negative i mennesket er dets store mangel på bevissthets om sine egne iboende guddommelige krefter, hvorfor vi aldri kan få for mange prester, lærere og andre forblindede til å veilede blinde. *Prestenes rolle har alltid ubevisst vært denne, å korsfeste sannheten om menneskenes allmektige indre selvvirksomme skaperkraft.* Helvedes makt og innflytelse vokser derfor alltid proporsjonalt med antallet av offentlig leiede prester, lærere og forfattere, hvis hovedoppgave det er — selvfølgelig mot offentlig betaling — å bevare alle klassiske villfarelser, og innprente disse i menneskenes yngel, således at de evige løgne om dem selv alltid sikres for efterslekten.

Hvis menneskene våkner til så høi bevissthet om sig selv, at de lærer å ta sin egen guddommelige arv inne i sig i bevisst bruk, så har helvede for alltid tapt sin makt, derfor må vi ingen møie spare oss, og ingen ofre anse for store, når det gjelder å skjule sannheten om menneskene. Og da alle som er et bytte for det ubevisste, av naturen hater og frykter bevissthets, som de naturlig oppfatter som sin overmann, og som sin fiende, så kan helvede alltid regne med ubegrenset bistand fra det ubevisste.

Bevissthets kan, selv når den korsfestes, tilgi alt og alle, og si: »Fader forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør«, men det kan det ubevisste ikke. Ti det ubevisste forutsetter alltid å vite hvad det ikke vet, *likesom det naturnødvendig misunner, frykter og hater alt som måtte stå høiere enn det selv.* Fordi det ubevisste betrakter det som en selvfølge at alt og alle »vet hvad det gjør«, og oppfatter sannheten om det ubevisste som en grov fornærmelse, *så regner det ubevisste alltid med falske forutsetninger*, hvilket er selve hovedbetingelsen for all såkalt »videnskapelig erkjennelse« i et hvert moderne helvede. Villfarelsen kalles for erfaringsvidenskap. Satanismens vesen beror derfor på den falske forutsetning, at menneskene er sig selv bevisst hvad de gjør.

4. Mentalitet og livsskjebne.

Alt som skjer på jorden, og alt som menneskene foretar sig er kun *gjenspeilinger eller virkninger av de indre sinnstilstande som rører sig i menneskene og som beveger dem og bestemmer deres skjebne.*

Alt som de foretar sig beror på ukontrollerte stemninger, luner, strømninger og impulser som kommer og går *uten at menneskene selv har opdaget det, fordi de ikke kjenner sig selv som psykiske sansevesener eller som sjelelige driftsvesener.* Menneskene har hittil ikke vært istand til å orientere sig, fordi de mangler nøklen til sig selv, og nøklen til all filosofi. En del mennesker, men meget få, har en tilnærmelsesvis riktig idé om sig selv, men den store masse slår sig sikkert til ro med presteskapets og filosofenes syn på menneskene, som heldigvis for helvede er så misvisende og skjebnesvangert for menneskene som vel mulig.

Ingen mennesker kjenner fullt ut sig selv, og meget få har interesse av å kjenne sig selv til bunns for selv å kunne bestemme sin skjebne.

Massementaliteten er avgjørende også for
individets skjebne.

Det nytter nemlig aldri å frata menneskene deres naturlige og selvfølgelige livsdrift. Proforma lar vi naturligvis alle våre prester og håndlangere tale nedsettende om menneskene som egoister, likesom vi med alle midler søker å mistenkeliggjøre alle deres livsdrifter, — til og med behovet for hverandre mistenkeliggjør vi —, men her inne for lukkede døre, hvor vi skal innvies i de hemmelige kunnskaper, er vi jo selvfølgelig fullt klar over at uten egoisme og selvvirksom livsdrift gikk det ikke. Hva det gjelder for oss er altså bare dette *å forbytte idealene, forfalske moralen og hele vurderingen*, så ingen mere ser forskjell på ondt og godt, dag og natt, lys og mørke, sannhet og løgn. Dermed overfører og omtransformerer vi på en høist enkel og naturlig måte all livsenergi, så den kommer å tjene det onde, uten at vi et eneste øieblikk ønsker eller tilsikter å ta livsenergien bort. *Det er tvertom den universale dynamikk vi skal bruke.* Men for at ingen skal merke hva det er som skjer med menneskene, så later vi som om det var selve livsdriftene i sig selv som var det onde, det mindreverdige og håpløse ved de »fortapte« menneskebarn.

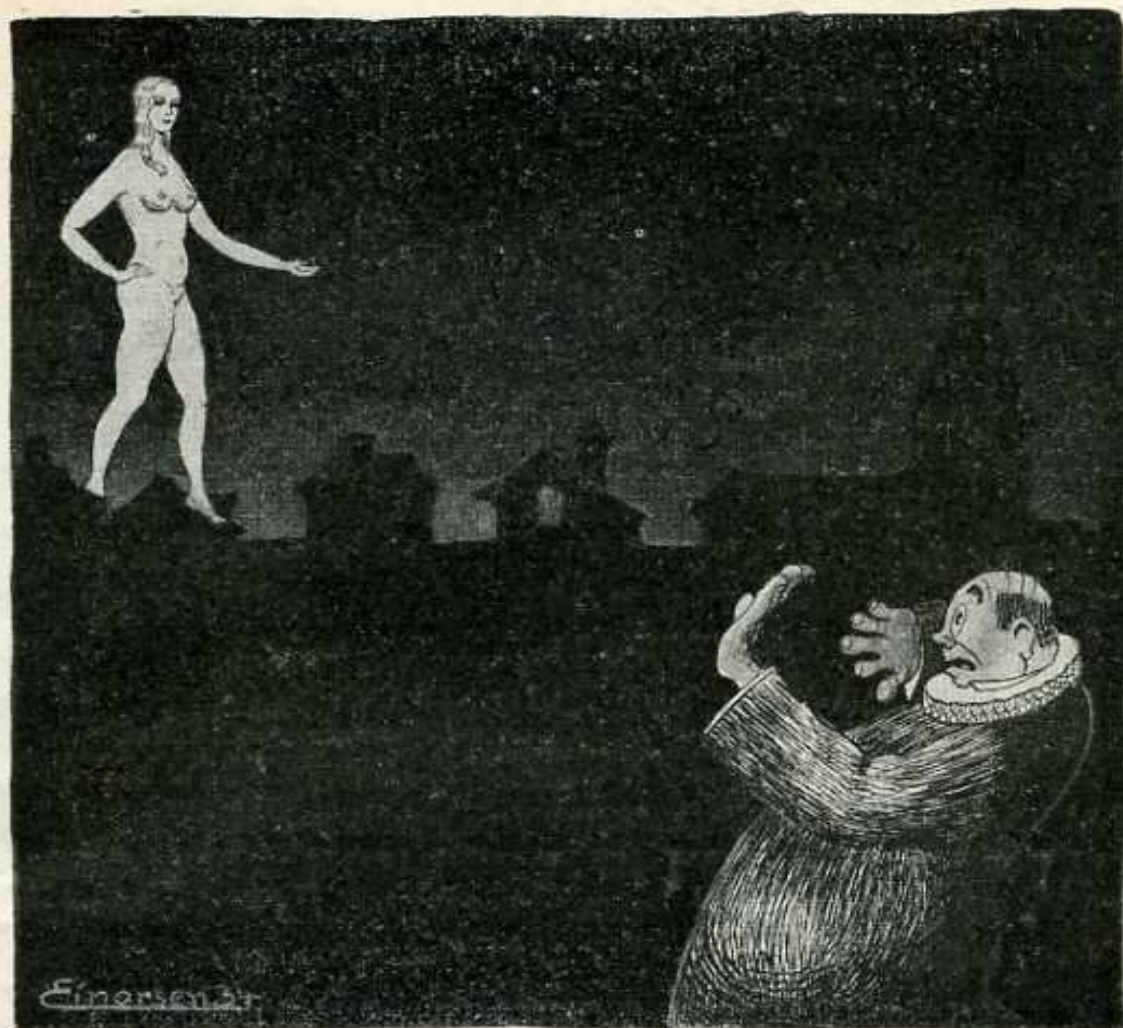
Hvordan skulde vi f. eks. kunne få menneskene til å slå ihjel, lage krig, klassehat, politikk, organisert utplyndring, tvangsauksjoner, og dårlige tider midt i overfloden, dersom vi ikke fikk dem alle til å tro at disse handlinger og forestillinger var både gode, naturlige, og formålstjenlige, nødvendige og fornuftsmessig etisk berettiget. — Ingen kan få menneskene til å organisere ondt, hvis de ikke først antar at det onde er godt — eller ialfall uundgåelig nødvendig og selvfølgelig. — Og da mennesket altså overveiende handler og tenker ubevisst, så kan ingen vente at det av sig selv skulde falle på den tanke, at det som det oppfattet og følte som godt og nødvendig, i virkeligheten var ondt og unødvendig. Hvor bevisstheten ikke er tilstede der hersker de vilkårlige frie drifter og følelser, og her på dette skjulte område er det altså at helvede har sine dype røtter og sitt store virkefelt.

Fordi vi nøie kjenner massementaliteten, dens vesen og love, drivkrefter og bevegelser som menneskene ingen anelse har om, så er satanismens regime på jorden grunnlagt på dette. Enhver organisasjon av mennesker skaper massesjeler, som vi har bruk for. Og den første betingelse for å kunne bli en dyktig djevel er derfor denne, at den unge aspirant i djevlelaget gjør sig fullt fortrolig med menneskenes psykologi og de indre skjulte krefter og drifter, som vi alltid med stort hell har spekulert i for å ta dem i vår tjeneste.

Uten at vi nøie kjenner de indre skjulte krefter som driver menneskene og som bestemmer deres valg av idealer, deres valg av kampmidler, deres vurdering, deres handlinger og fornemmelser, og til sist altså deres skjebne, vilde vi intet kunne utrette. Og da all satanisme som nevnt er rent negativ og abstrakt, forsåvidt som den *kun oppstår og kun kan bestå i og ved menneskenes mangel på livsorientering og selvorientering*, så ligger det i sakens egen natur at satanismen er henvist til å skaffe sig dyktige og energiske håndlangere på jorden blandt menneskene selv.

5. Forbytning av idealene fører til omtransformasjon av livsdriftene.

Alle mennesker stort sett vil det gode og riktige, som kan gavne dem selv, og da deres livslengsel alltid er meget sterk i retning av fremskritt og idealer, så består vår vesentligste kunst

Mistenkeliggjørelsen.

Den religiøse vantro, eller den teologiske mistenkeliggjørelse av livet når bestandig sit klimaks ved alle åndelige forfaldsperioder. Det lønner sig for helvede å lyve på menneskene for derved ødelegger vi deres livsdrifter.

i å forvirre deres begreper og idealer, og især å *desorientere dem i valget av midler* — samt å *svekke deres evne til å dra sig nytte av sine bitre erfaringer*, forat vi alltid kan få dem til å gå om igjen i de samme feller, hvori deres fedre og forfedre gikk. Men da massen består av individer som overveiende er ofre for det ubevisste, så vil selvfølgelig massesjelen være ennu meget mere ubevisst, forsåvidt som de fleste individer gjerne opgir alle riktige tilløp til bevissthet for å tekkes massen, horden, partiet eller gruppen. Massesjelen er en farlig kraft, fordi den er resultanten eller konsentratet av det ubevisste hos individene.

Når individet som regel slett ikke formår å orientere sig overfor sig selv, og derfor lett blir et bytte for det ubevisste i sig selv,

hvor meget mindre vil individet da som regel formå å orientere sig overfor massesjelens ubevisste begjær og behov? — I dette forhold spekulerer helvede — og med nær sagt ufeilbarlige resultater; ti når helvedes makt er proporsjonal med det ubevisste, så blir den ubevisste massesjel helvedes viktigste virkefelt, samtidig som massesjelen blir helvedes viktigste handlinger. Det bare gjelder å ha autoritetene på vår side, da massesjelen i sin hjelpe-løshet naturnødvendig søker autoriteten, og klynger sig til samme i en ulykkelig mindreverdighetsfølelse.

Til individet behøver vi bare å si: »All verdens herligheter skal du få — eller i et hvert fall det daglige utkomme — dersom du bare vil falle ned og tilbe det som flertallet holder for rett og riktig« og individet gir hurtig efter, ti individet kan sjelden motstå massens trykk. — Individet er stillet som en celle i en organisme. Cellen er avhengig av organismen.

6. Percepsjonen eller evnen til å lære av erfaringer.

Menneskenes fortrin fremfor dyr og planter består deri, at de kan gjøre erfaringer, og nedtegne disse erfaringer og kalle dem »objektiv livserkjennelse«; men deres svakhet eller risiko består i regelen deri at de ikke kan trekke de riktige erfaringer, men kun de *formentlige* erfaringer, som i regelen er misvisende fordi de kun er tilsynelatende. —

Vår oppgave blir derfor å hindre menneskene fra å utvikle sin »*perception*«, hvilket vil si, deres evne til å opfatte riktig, og til å nyttiggjøre sig sine erfaringer og opplevelser.

Da menneskene som nevnt ikke begriper sig selv som sjelelige driftsvesener, har de ingen kontroll over sin *perception*, hvorfor det heldigvis for oss er en utbredt mening blandt menneskene nu for tiden at de hverken har evne til å erfare eller til å »erkjenne«, og at det heller ikke lønner sig å utvikle denne *guddommelige eller gudlignende evne*. Vi er takknemmelige for alle som fremmer denne pessimistiske oppfatning.

Vi som nøie kjenner og gjennomskuer den menneskelige psykologi, og som derfor kontrollerer og iakttar menneskelivets innside og skjulte underside, skal efterhånden innvie eder i disse ting, og blottstille for eder en rekke springende og avgjørende punkter, efterhånden som I viser eder verdige til å forfremmes i djevelskapets hemmeligheter.

7. Menneskene som sjelelige driftsvesener.

Menneskene er sjelelige driftsvesener. De har på grunn av sitt rike, kunstneriske sjeleutstyr en lang rekke gudegaver og livgivende evner. De er diktere og drømmere, kunstnere og skapere, og de har en fantasi som kan få den mest forherdede djevel til å rødme. Dette ideelle utstyr er på en og samme gang menneskenes chance og risiko. Og da løgnen eller den manglende viden om menneskene selv og om deres samfundsliv — altså det ubevisste om det ubevisste — utgjør den negasjon, hvorav satanismen er opstått og hvorpå den har grunnlagt hele sin eksistens, så er det klart at særlig menneskenes fantasi er en av de fine egenskaper som kan være oss særdeles nyttig. Vi interesserer oss her i helvede ganske særlig eller næsten utelukkende for den store risiko som knytter sig til menneskenes skapende fantasi og øvrige gudeutstyr. Måtte selvkontrollen aldri nå menneskene — særlig aldri masse-sjelen, ti da måtte selve Excellensen Beelzebub sikkert gi tapt. — Men da selvkontrollen over de skapende krefter ikke godt kan tenkes uten at menneskene først er vokset frem til full bevissthet om sitt eget indre, og da en sådan høi bevissthet er alle lave bevisstheters dårskap og dårlighet, så vil helvedes herredømme sikkert bestå i all evighet.

Blandt de mange psykiske sanser eller drifter som særlig spiller den dominerende rolle i menneskenes liv, har vi her valgt ut de 5 viktigste, — og på et nøie og inngående kjennskap til disse 5 sjelesanser har vi bygget vårt frimureri.

Disse 5 viktigste sjelelige sanser eller drifter er følgende:

a) *Den økonomiske sans,*

hvormed vi alltid pleier å lokke menneskene, især samfundene eller de kollektive mennesker i fellen. Vi har et eget »lokkematsystem«, som hittil har vist sig aldeles ufeilbarlig i sine virkninger, *idet samtlige kulturriker og kulturenasjoner* uten større bryderi fra vår side konsekvent har latt sig lede og lokke gjennom dette til undergang. I regelen har vi drevet vårt spill med folkenes økonomiske lidenskaper så vellykket, at menneskene i forbitrelse har styrtet sig løs på hinannen, mens de har tiljublet våre håndlangere, de politiske trollmenn sin varmeste begeistring, nettop som disse systematisk har ruinert dem og oppløst deres samfund. De nærmere hemmeligheter angående dette skal utførlig behandles under optagelsen i annen grads djevleskap.

Satan i kirketårnet:

„Min forakt for alt menneskelig er ubegrenset. Sørg derfor godt for at prestene fratar menneskene deres syn og sans for deres egen storhet og kongelige herkomst og vedlikeholder menneskets ringeakt for sig selv — for at Helvedet fremdeles uantastet kan føre dem bak lyset og pine dem.“

b) *Centripetalsansen,*

eller *den midtpunktsøkende sans*, som i flere tusen år har forledet menneskene til å opgi sig selv, sin frihet og sin velstand til fordel for opbleste figurer, politiske og religiøse institusjoner etc., som i menneskenes fantasi gjelder for å være velgjørere, men som i virkeligheten er den store tomhet eller det store intet, hvori menneskenes skapende krefter, dyktige ydelser og fremskritt alltid drukner, nøytraliseres og forsvinner. Den store tomhet er satans beste talerør.

c) *Helhetssansen eller hengivenhetssansen,*

som menneskene kun kjenner som fysisk drift under navn av «erotikken».

Da menneskene er skapt — ikke som tokjønnede, men som enkjønnede vesener — er det klart at der fra naturens side er nedlagt en veldig psykisk drift efter helhet og harmoni mellom kjønnene. Men ved alle slags sataniske filosofiske og religiøse spekulasjoner har det lyktes oss å tilsmusse og mistenkeliggjøre denne sterke drift, og forvirre menneskenes egne forestillinger om sig selv, således at denne mektige livsdrift »transformeres« ut av sitt riktige skapende leie for å tjenestgjøre som selve drivkraften i det moderne helvede.

Ved et sinnrig samspill mellom fantasi og frykt, uvidenhets og skjulte skapende krefter, angriper vi menneskelivet fra roten av, og skaper derved *den sykelige sanselighet*. Denne beskjeftigelse er for tiden en »hovednæringsvei« for en stor hærs-kare av djevler. Vi vil i en senere grad av vårt frimureri innvie eder heri.

d) *Den religiøse sans,*

eller sansen for det oversanselige blir forklart ved optagelsen i den derpåfølgende grad. I vil der bli innviet i den største av alle hemmeligheter og erfare hvor enkelt og liketil det lar sig gjøre for oss å gjøre diabolismen eller djevletilbedelsen om til samfundets gudsyndelse, *uten at menneskene og deres veiledere selv aner det aller ringeste om at Satan har inntatt plassen som Gud i deres sinn og samfund*. I vil også lære hvorledes det går til, at den religiøse sans kan utvikles til religiøs sanselighet, såkalt *sensualisme* eller »overhetet« religiøsitet, og hvorledes vi kan utnytte menneskenes aller fineste følelser på den for oss mest hensiktsmessige måte.

e) *Sannhetslengselen eller orienteringssansen,*

som er den for satanismen aller farligste drift hos menneskene. Blir menneskene sig denne mektige psykiske drift fullt bevisst, og lærer de å tilfredsstille sitt umettelige sannhetsbegjær og orienteringsbegjær, så kan ingen mere hindre himlen og jorden fra å forene sig, og vår sataniske rolle vil være endt. Der vil intet mørke og heller ingen avgrunn være mere.

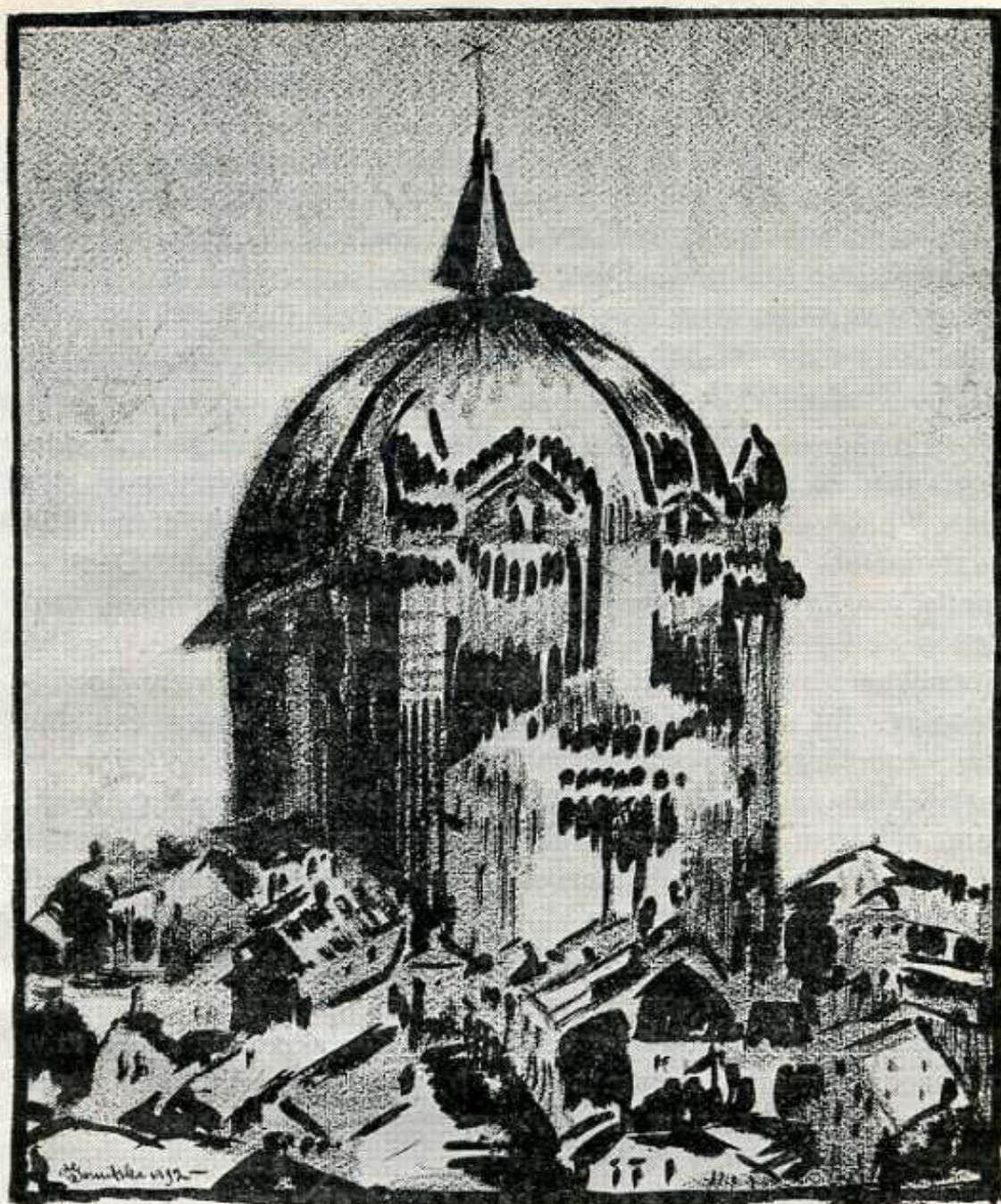
Foruten disse sterke psykiske sanser eller drifter, har menneskene også et stort antall andre meget flatterende og forjettende egenskaper, lengsler og drifter, som gjør dem til meget verdifulle og eftertraktelsesverdige vesener både for guder og for djevler.

8. **Kirkens lære om de fysiske sanser.**

For at vi nu så godt som det er oss mulig kan skjule disse *indre sjelelige sanser* eller drifter for menneskene, for at de ikke skal bli fortrolig med sig selv og med hverandre og således lære å bruke sine skapende krefter til sin egen frigjørelse, så har vi først og fremst sørget for å utgi en såkalt katekismus, som alle bra menneskebarn må lære grundig, og hvor vi nøie henleder alle barns oppmerksomhet på alle deres fysiske sanser, *mens vi omhyggelig søker å skjule det åndelige utstyr, og de psykiske sanser, og fortie den sjelelige driftslære og driftsbevissthet.* Hovedtanken med denne vår katekismus er nemlig å få menneskene til å tro, tenke og tale nedsettende om sig selv og hverandre, idet vi omhyggelig skjuler Gud inne i dem selv, og lærer dem å opspore, rendyrke og konstatere djevelen i sig selv og i hverandre.

Hvor denne grunntanke ikke alltid direkte fremgår av selve katekismus'en, der ansetter vi flest mulige prester med lavest mulig bevissthet, for å opnå den lavest mulige vurdering av de dessverre altfor begavede mennesker.

Men da de mange begavede mennesker særlig nu for tiden synes å kunne skape de utroligste frembringelser og å løse de uløseligste gåter, så er det sannelig ikke alltid så lett for satanismens håndlangere å oprettholde troen på djevelen og ondskapen i menneskene. Vi må derfor uavladelig øke skolebudgetter og kirkebudgetter, og ødsle mest mulig med penger til politikk og klassekamp, svindel og folkebedrag, for å skjule det store og geniale i og ved menneskene, og stille det sletteste og mest ubegavede i forgrunnen.

Kirkens ansikt.

Kirkens og slektenes lære er en hovedhjørnesten i satanismens byggverk. Ti uten kirkene og religioniseringen av tilværelsen, av Gud og av Gud i menneskene, skulde Kristi sannhet om menneskene forlengst være blitt erkjent, og verden sluppet ut av helvedes favntak.

9. Autoritetsprinsippet og Luthers Katekismus.

Vi har foran allerede antydnet, at vi ikke selv kan utrette noget direkte, fordi vi ingen annen eksistens har enn negasjonens eksistens, og at vi derfor er avhengige av menneskenes bistand om vi skal kunne utrette noget. Nu er det så at almindelige dødelige, såkalte privatpersoner heldigvis ingen større innflytelse har i de menneskelige samfund. Disse kan derfor som regel ikke utrette det som vi kaller store ting, nemlig å føre hele det kollektive individ eller samfundet bak lyset. Vi henvender oss derfor fortrinnsvis til såkalte *autoriteter*.

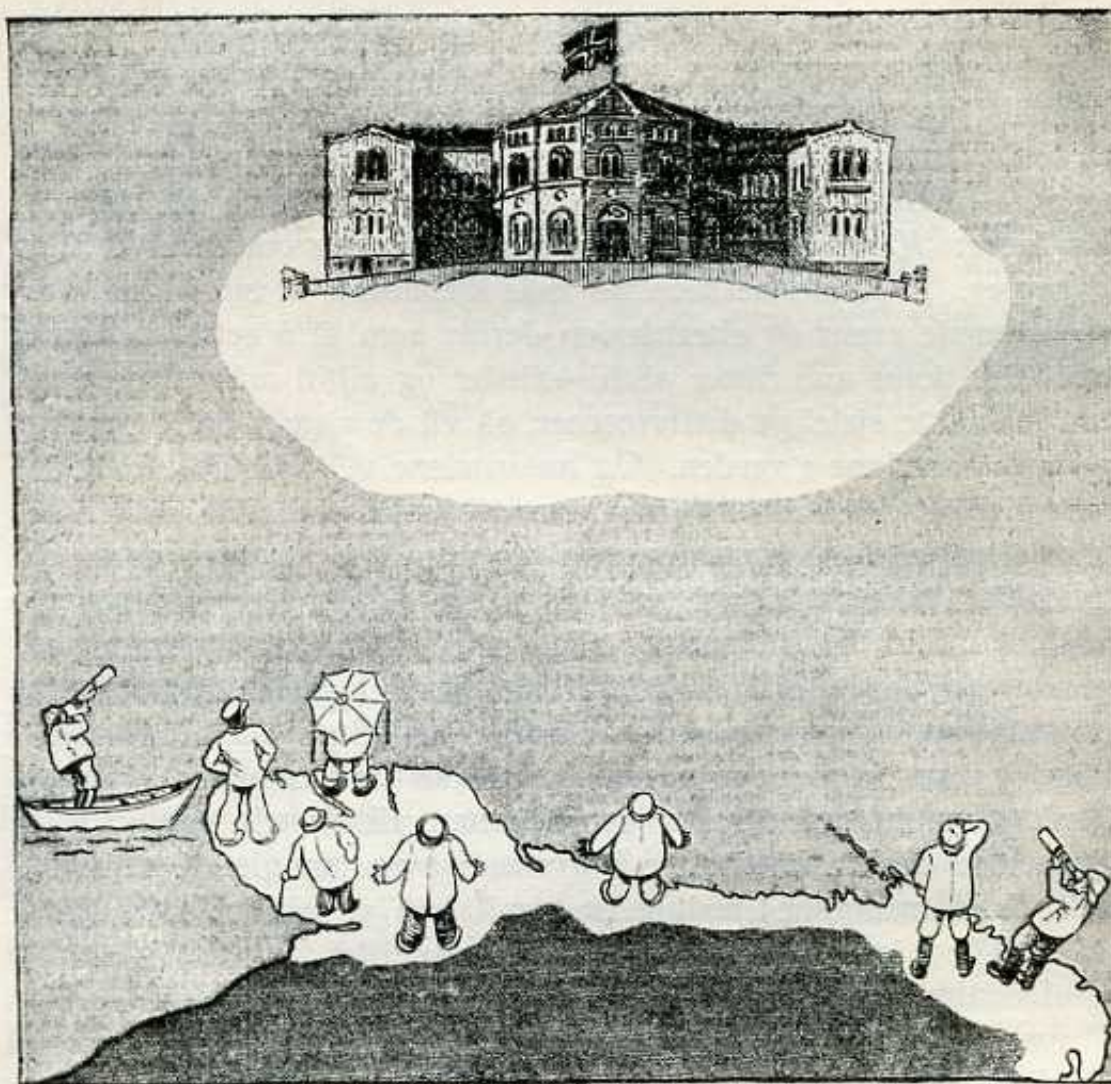
En autoritet vil i virkeligheten kun si denne meget almindelige, men usigelig komiske fremtoning i menneskelivet, som slår sig op på avdøde geniale privatpersoners genialitet og livsmot, og »autoriserer« vedkommendes geniale syn efter hans død. Den berømte *Martin Luther* var således oprinnelig ingen autoritet, men nettop derfor en genial og *autoritetsfiendtlig* privatperson med et livsmot som ingen autoritet nogensinne har vist sig å være i besiddelse av. En »autoritet« er han som gjerne vil være mere enn sine medmennesker, men *uten å måtte lide sig frem dertil gjennom individuelle kamper og seire*. Autoriteten er derfor den typen som lurar sig frem ved å eftersnakke massens mening, for å bli antatt av massen og massens autoriteter. Autoriteten er representanten for den organiserte dårskap.

Luther skrev i sin tid en katekismus som skadet satanismen særdeles meget, men som senere i autoritetenes hender er blitt oss til stor nytte. Da Luther for vel 400 år siden skrev sin katekismus om menneskenes 5 fysiske sanser, betydde den nemlig et meget stort fremskritt i retning av livsorientering kontra autoritetstro, og betydde altså tap av terreng for oss. Men ingen bok er mere skikket *nu for tiden* til å opdra barn i uvidenhhet om sine indre og egentlige drifter enn denne 400 år gamle foreldede katekismus. Boken var dengang et betydelig tilløp til bevissthet og således også »kanal for lys«, mens den nu er et stengsel for lys, efter at autoritetene har tatt sig av boken og av barnenes opdragelse og livsorientering, og hindrer barnene fra å følge med i den store fremskrittets nyerkjennelse. Alle autoriteter er da også lettest kjennelig på denne karaktereiendommelighet, at de *alltid konsekvent motsetter sig at massen lærer noget nytt, og at de derfor med alle midler søker å holde massen nede i størst mulig uvidenhhet*. Denne metode

kalles i regelen for »opportunisme«, og har til hensikt å bevare og sikre autoritetenes makt og posisjon overfor massene. Ti når massene selv får kjennskap til sannheten så faller alltid hele det grunnlag bort, hvorpå autoritetene og autoritetstroen inntil da hadde hvilet. — I særdeles høi grad gjelder dette naturligvis det område som heter: *Kunnskapen om menneskene selv*, og om deres drifter og sanser. Hvis menneskene får nøie kjennskap til sine egne rike og skapende evner og efterhånden derfor kom til å sette sig inn i hvorledes deres autoriteter alltid ville og alltid må ville dem som ubevisste sjelelige driftsvesener, så vil de siste rester av maktmisbruk forsvinne i verden. Og autoritetene vilde da oppleve at de hang i luften fordi det hele fundament hvorpå de hadde levet, ikke mere eksisterte. — Karakteristisk for alle autoriteter er dette, at de holder strengt på det *sedvanlige* og almindelige, og har en medfødt uvilje mot det *usedvanlige* og *geniale*. En autoritet har av naturen som regel konsekvent imot enhver lære om menneskelig fantasirisiko, og underkjenner som regel åndslivets verdi og betydning for ikke å risikere at nogen skal trekke hans autoriserte fantasi i tvil. Som autoritet faller det dessuten alltid helt unaturlig å regne med den menneskelige begrensning og manglende selvkontroll, ti et menneske med selvkontroll kan vanskelig optre som autoritet, og især ikke som organisert autoritet.

De almindelige mennesker er alltid i flertall, og *har ingen idé om den nytte som det ualmindelige menneske gjør* for dem og for alle samfundenes fremskritt i det hele tatt. Samspillet mellem massesjelen og autoritetene gjør oss djevler derfor den tjeneste å *holde alle ualmindelige individer borte*. *Sedvanens despoti* er en viktig faktor for oss og vi vil næsten alltid kunne regne med autoritetene og deres bistand, så fremt enkelte individer på grunn av usedvanlige opplevelser og anlegg skulde forsøke å trenge sig frem med sine usedvanlige iakttagelser og påstander. Her er attpå å merke at alle almindelige mennesker mottar sine kunnskaper på rent passiv måte i og ved undervisning på skoler. De ualmindelige mennesker mottar sin viden og livsorientering rent *aktivt* i direkte kontakt med livet, med det evig nyskapende og omdannende.

Vi djevler må derfor betrakte alle almindelige mennesker som langt mindre farlige enn de ualmindelige, og får altså heri alltid god og sikker støtte hos autoritetene og folkelederne som av prinsipp hater alt som er usedvanlig og ualmindelig.

Stortinget.
Vaktsomme øine følger dets ferd.

10. Frykten, tomrummet og presteskapet.

Massene er lette å forføre, fordi de er fulle av frykt. Frykten er alltid uttrykk for det store tomrum, altså for det ukjente og ubevisste, som skremmer og gjør menneskene til ufrie slaver, altså til et lett bytte for sanatismen. Frykten næres med alle midler av presteskapet, og tomrummet vokser og setter den formørkede og uvidende fantasi i bevegelse som igjen skaper frykt. Således oppstår f. eks. alle demoner eller oversanselige vesener, makter i menneskenes historie, som dere senere skal høre nærmere om.

De mest fremtredende autoriteter og opportunisten har i regelen medfødte anlegg for psykologi, forsåvidt som de ofte forstår meget godt å regne med menneskenes dumheter, dårskaper og

svakheter. Disse menneskenes svakheter og dårskaper rendyrkes og fremelskes derfor av autoritetene, som ser sin høihet og dyktighet og hele posisjon beroende nettop derpå at menneskenes dårskaper og svakheter aldri avhjelpes. Enhver kamp om herske- og maktstilling mellom menneskebarn innbyrdes beror på dårskaper. Og det er autoritetenes største tilfredsstillelse å iaktta denne dårskap som et nødvendig og naturnødvendig grunnlag for deres egen autoritet. *Dårskap er autoritetsdyrkelsens berettigelse.* Vi kan derfor i regelen gjøre sikker regning med autoritetene, når vi har store omfattende sataniske planer, som skal realiseres på jorden. *Ti som djevler har vi denne interesse felles med næsten alle autoriteter, at massene aldri opplyses om de faktiske og sanne årsaks- og virkningsforhold, men skal belyves av »opportune« grunner.*

11. Opportunisme eller løgnens hensiktsmessighet.

I folkets hus, i kirken, i staten, i alle offentlige og halvoffentlige departementer, kommunestyrer, i videnskapen og kunsten, finner vi i regelen de typer som skaffer sig den best mulige eksistens ved hjelp av opportunisme, der egentlig kun betyr fabrikasjon av de mest mulige hensiktsmessige talemåter, fraser eller løgner for dagen.

Hensikten er altså en gang for alle denne ubevisst å hindre massen fra å få den virkelige innsikt om faktiske ting og forhold. I denne systematiske omgåelse av sannheten, og i denne energiske frykt for å orientere massene faller altså også satanismens viktigste interesser sammen med autoritetenes og folkeledernes, likesom vi også har det tilfelles med autoritetene, at vi kalkulerer med menneskene som »stemningsvesener«, som er lette å narre i kraft av deres mangel på selvkontroll og selvorientering, hvorfor vi da energisk samarbeider med autoritetene for å holde denne mangel hos folket vedlike.

12. Massesuggesjonens betydning.

Jo større forvirring vi på denne måte kan opnå, jo større uvidenheter, des mer *viljeløst* gir menneskene sig hen under vår ledelse, og des mer anstrenger de sig for å skaffe sig flere og stadig flere autoriteter. Suggesjonen og massesuggesjonen spiller en stor rolle for oss fordi *massene interesserer oss mere enn et enkelt individ*, og fordi vi vet at individet liten eller ingen rolle spiller sammen-

lignet med massen og fordi individets skjebne avhenger av massens mentalitet. Når samfundet råtner, så blir individene derefter. Et dårlig tre bærer sjelden gode frukter.

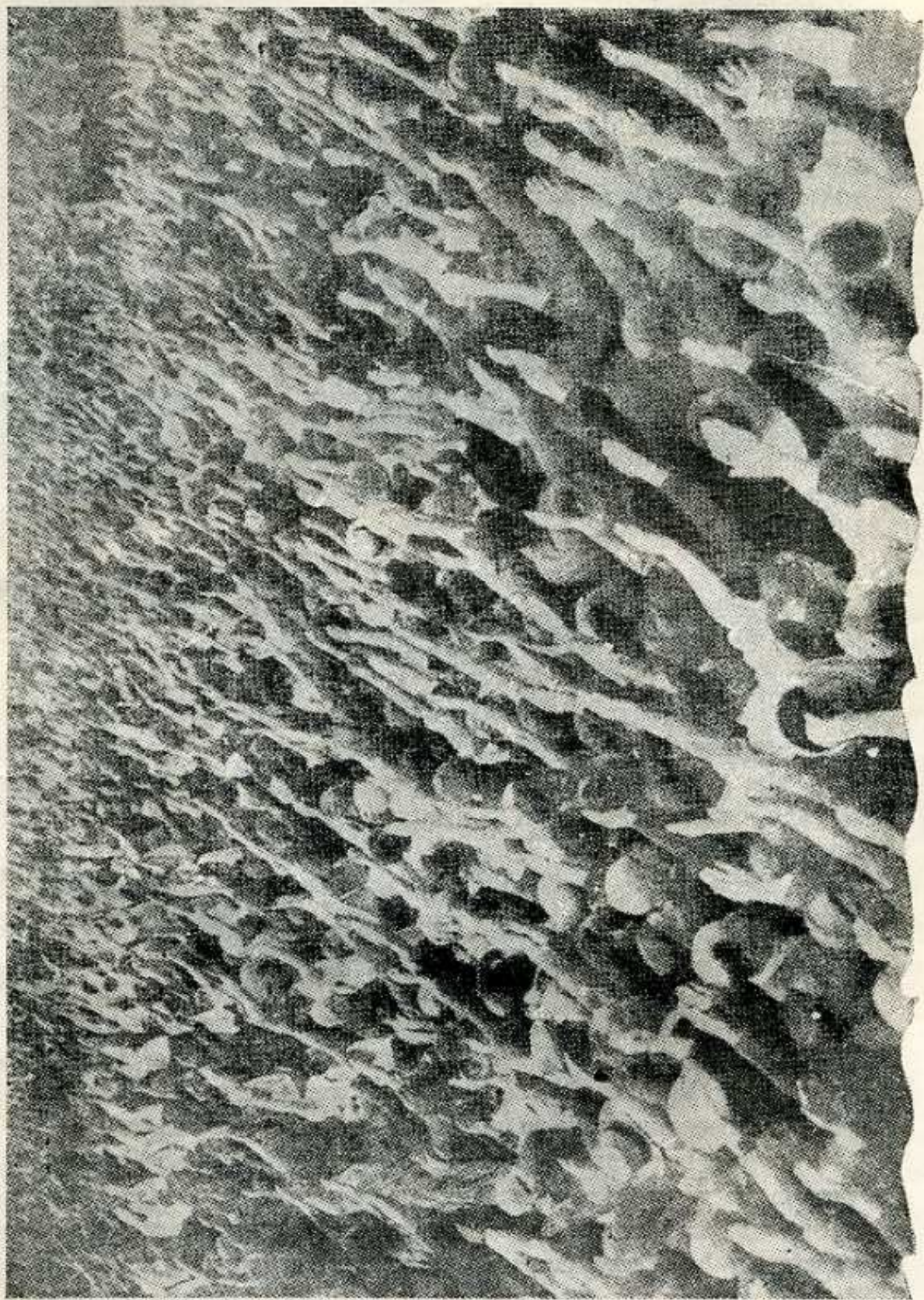
En av de store hemmeligheter om menneskene og deres samfundsliv er jo dette, at de godvillig gjør sig selv og sine barn til et lett bytte for massesuggesjon, og at de *ganske gir fra sig sin egen rett til å tenke og se* og til å øve innflytelse, hvis noget skjer eller forberedes til å skje, som de selv burde forstå er aldeles ødeleggende for dem selv og for deres samfund. På stemmesedler og selvangivelser utleverer de ubevisst sig selv, og setter en rekke smarte unge journalister som spekulerer i primitive instinkter, til å orientere publikum gjennom pressen. I god tro og uten å fatte hvad som skjer og hvorledes det egentlig skjer, overlater menneskene således alltid sin livsskjebne til andre enn til sig selv.

Det er dette satanismen skal leve av, og ved dette skal den sikre sig sin makt og innflytelse. Og det er innsikten i hvorfor og hvorledes dette skjer, som I vil tilegne eder ved å passere alle satanismens grader.

13. Offentlige idealer og gode hensikter.

På et meget viktig punkt adskiller vi oss dog i regelen fra autoritetene. Vi har nevnt at disse som regel er gode psykologer og menneskekjennere, og at de benytter sig av dette for å holde massen i sjakk. Men her er den store forskjell mellem dem og oss at de ikke gjennomskuer sig selv og derfor ikke i regelen aner at de står i vår tjeneste.

Glem aldri at autoritetene også *»bare er mennesker«* — altså psykiske åndsvæsener, som er lette å narre og som lett narrer sig selv. Ti ingen *»radikale«* eller *»konservative«* autoriteter begår nogen offentlig handling eller over nogen suggererende virkning på massene uten at de er ledet av et eller annet *»IDEAL«*, eller av en eller annen forebildning om at de, når de gjør dette eller hint, vil gagne sine medmennesker som disses velgjørere, og selv opnå tilsvarende fordeler. Ingen av dem tilsikter direkte det onde eller det uriktige. Men fordi de selv mangler den samme viden og selvkontroll som deres velgere eller tilhengere oftest mangler, så aner de i regelen ikke at de står i vår tjeneste som våre håndlangere. Regelen lyder derfor en gang for alle så, at *ingen bevegelse, ingen offentlig aksjon av nogen art får nevneverdig betydning i menne-*

Massesuggestionens virkninger.
„Skaff oss en Fører! Vi kan ikke styre oss selv, for vi kjenner ikke oss selv“.

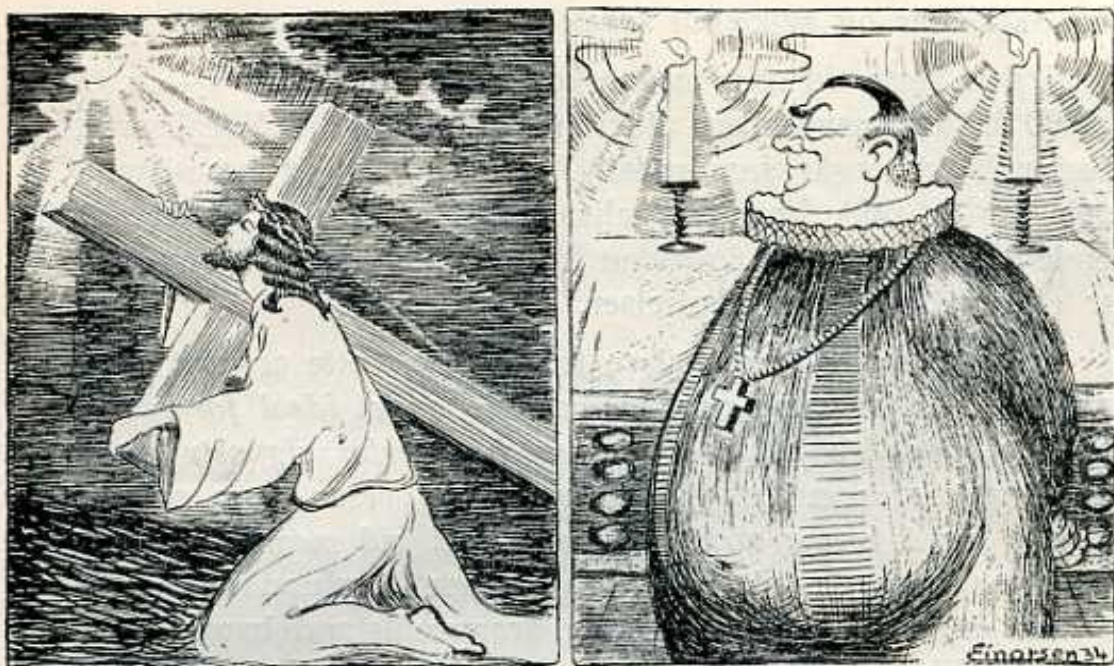
skelivet, som ikke fødes og bæres frem av idealer eller ialfall av forestillingen om nødvendighet, gagnlighet eller hensiktsmessighet.

Men dette utelukker selvsagt ikke at drivkraften eller motivet for den samme aksjon kan ha sine røtter i den samme frykt og overtro, uvidenhet, dårskap og i de samme primitive følelser, som gir sig tilkjenne hos massene. Da satanismen er det ubevisstes vokter og behersker, har vi intet bevisst ideal. Vi hater klarhet og bevissthet og elsker det famlende mørke hvori verden lar sig pine. Vårt ideal er derfor den hellige indifferentisme og den salige likegyldighet og enfold, ifølge hvilke alt levende lar sig fange for å fortæres — resp. for å pines i den evige ild, som er beredt alle Gudebarn som fornekker det guddommelige i sig selv. Inntil mennesket blir Gud i sig selv mektig, blir de et billig men liflig bytte for helvedes hersker.

14. Offentlig mimikk.

Enhver innviet, som studerer massementaliteten og menneskenes psykologi, vil meget snart legge merke til at en masse autoriteters mimikk og høist alvorlige ansiktsuttrykk gir et forbløffende godt speilbillede eller »manifestasjon« av den frykt og naivitet som preger vedkommende menneskesamfunds eller menneskegruppes egen sinnstilstand. Især er frykten og dumheten lett å finne igjen i den offentlige mimikk, tildels også indolensen, og impotensen, idealismen og entusiasmen der alltid er av den slags eiendommeligheter som er lette å kjenne igjen eller identifisere i menneskenes ansiktsuttrykk, bevegelser og ytringer. Ved å studere ledernes mimikk og fysiognomi, kan enhver erfaren og innviet djevel på få minutter forstå stemningen, situasjonen eller mentaliteten. Selv den mest durkdrevne opportunist, som f. eks. har opholdt sig hele sitt liv i politiske kretser og lært sig til å lyve som fag, og i god hensikt, selv han kan lyve offentlig for sig selv og for massene og føle sig forvisset om at denne løgn eller fortielse av sannheten vil *gagne hans medmennesker*.

La mig her betro Dem, mine herrer djevler og djevlebarn, at dersom de respektive statsmenn, biskopper og prester etc. kunde se sig selv, og dersom de var sig selv fullt bevisst hvad de sa og gjorde og hvorledes deres mimikk egentlig røbet dem, så vilde de falle sammen av skamfølelse over sig selv. For alle mennesker — især de som vil »lede« og »øve innflytelse« — er meget ære-

Forsoningslære i praksis.
Korset og autoriteten.

kjære og endog ofte særdeles forfengelige, og må omgås med stor forsiktighet som man omgås råtnende egg.

Men det som gjør det mulig for oss å holde disse ærekjære og viraksyke folk for narr i helvedes tjeneste, det beror alene på den ubevisste dagdrømmetilstand hvori de lever. Dersom altså disse mennesketyper kunde se sig selv og dersom de visste at de blev iaktatt »ovenfra«, og dersom de så sin egen hjelpeløse tilstand og hadde nogen idé om hvordan de ufrivillig opførte sig og røbet sig, så vilde skamfølelsen innhente dem og ophøie dem til å være virkelige mennesker, og dermed gjøre dem uanvendelige som satans tjenere. — I vet jo at i drømmetilstanden mangler enhver skamfølelse og enhver kritikk og censur. Og hvad er det ubevisste annet enn drømmetilstand midt på høilys dag.

Ved å holde sig denne dype erkjennelse klart for øie, blir det mulig å tyde alle autoriteters mimikk, og å more sig kostelig over den samme. — Visse diktere og dramatiske forfattere har ofte moret sig over å bruke dette motiv for sin kunst, og man skulde da tenke sig at dyktige skuespillere vilde røbe autoritetenes mimikk så grundig at disse våknet og så sig selv. Men erfaring viser at deres åndelige søvn er så ettertrykkelig, at de bare morer sig kostelig over vedkommende skuespill, som de betegner som »godt«, »ypperlig«, »god kunst«, osv. uten å forstå at det rammer dem selv.

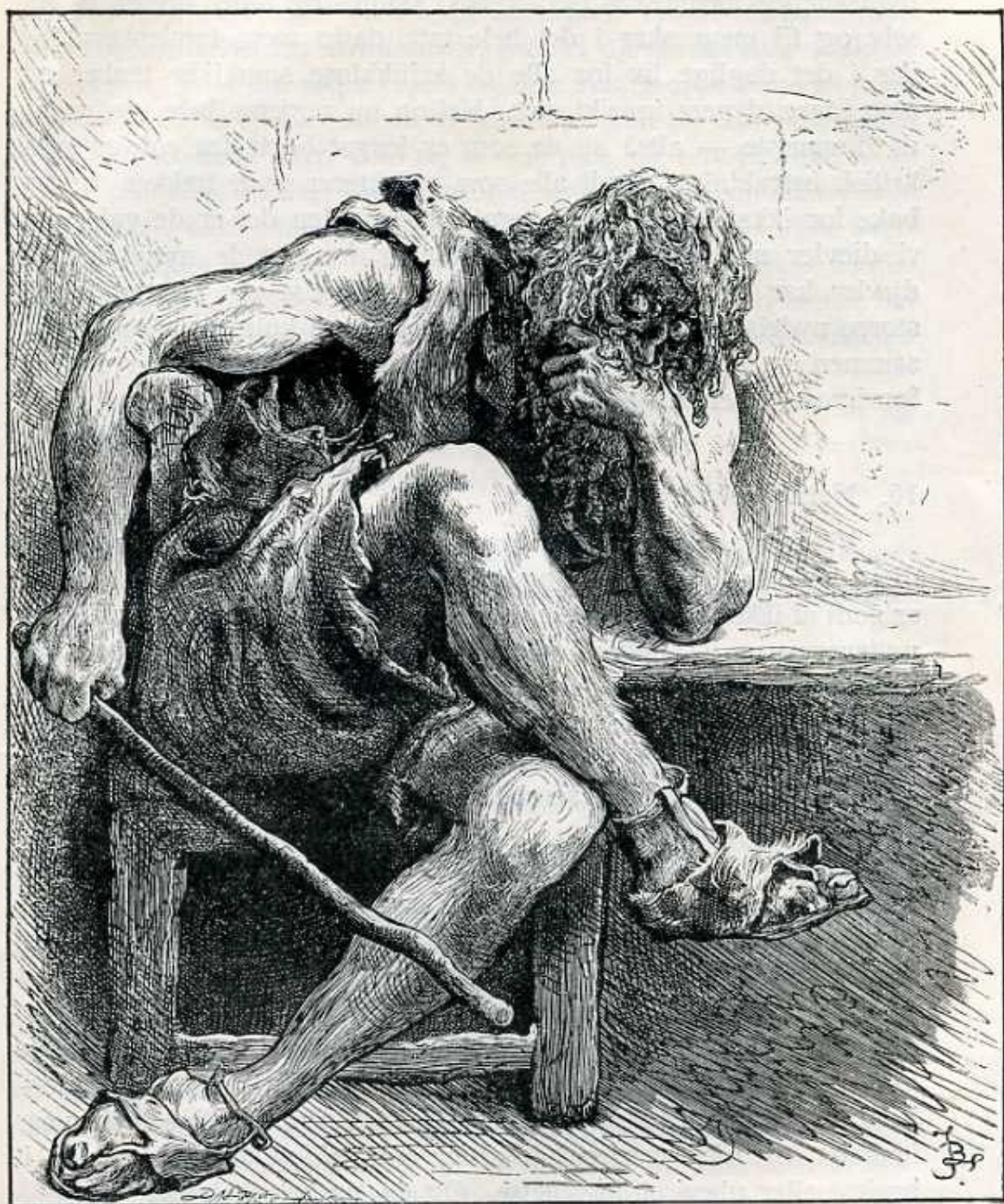
15. Skuffelser og sviktende idealer.

I den korte tid som menneskenes historie rekker — ca. 6000 å 8000 år, har menneskene aldri kunnet nå frem til å realisere sine idealer hvad angår samfundsliv, rettferdighet og brorskap. Og lenge før de rakk frem til realisasjonen av et eller annet opbrusende ideal, har idealet i regelen fremstillet sig for dem som karikatur eller ialfall bragt skuffelser.

Dette er satanismens sikre fundament, dette er vårt arbeidsprinsipp. *Ti før menneskene kan sette op et ideal for sitt samfundsliv burde de jo være orientert likeoverfor sig selv og overfor samfundet som det kollektive levende vesen, som samfundet er. Og for å kunne virkeliggjøre idealet må menneskene kjenne livslovene, som de selv og deres levende samfund og alt annet levende er undergitt; men i den drømmetilstand hvori de lever, faller en slik tanke dem aldri inn. Ethvert menneske tror sig å være i besiddelse av et ideal, og enhver tror sig å vite hvad rettferdighet vil si, og nettopp her narrer menneskene sig selv og behøver ikke engang vår hjelp. — Således er drivkraften i alle politiske valg intet annet enn subjektiv vurdering. Forlang aldri av tobente dødelige at de skal erkjenne sin egen utilregnelighet og utilstrekkelighet. Derfor gidder ingen å studere samfundslære eller menneskelære. Enhver mener sig å vite nok i kraft av tilfeldige følelser og ideer. Menneskene vil snart kunne nå det ideal daglig å fly over Nordpolen og underlegge sig ismarkene, fordi de kjenner en lang rekke fysiske og mekaniske lover som de ser sin interesse og tilfredsstillelse i å utforske og adlyde. Men veien til de levendes land finner de ikke, fordi de frykter for å lære sig selv å kjenne som skapende Gude-barn.*

Det som menneskeheten sist av alt vil interessere sig for er å orientere sig innenfor livslovene og erkjenne *at de selv uløselig er knyttet til det levende og organiske liv.* — Derfor dikterer de sig selv sine egne små idealer som er for små til å bli godtatt, d. v. s. innfridd eller honorert av livet, likesom de ved hjelp av fantasi og vår forførelse skriver sig sine egne lover og velger sig sine egne »mekaniske« midler og prinsipper til social fremgang, hvorfor skuffelsen heller aldri uteblir.

Men intet gagnar altså helvede mere enn nettopp dette, at vi kan tilføre menneskene endeløse skuffelser og nederlag. Dette fratrukker dem selvtilliten og setter den falske selvtillit isteden. Skuffelsen

Fortvilelsen.

knekker deres livsmot, og nøytraliserer deres vitalitet og energi og skaper vantro og pessimisme. Jo mere alle reflekterende og dyptskuende mennesker med innsikt skuffes og taper tilliten til sig selv og til mennesker i det hele tatt, desto mere tumleplass blir der i det daglige liv for alle de kritikknløse som ikke tenker og som ingen dypere innsikt eier. Nettop nu regjeres hele verden av de dummeste — altså av de som er lengst borte fra enhver selv-kritisk betraktning, fordi alle som reflekterer godt trekker sig tilbake for ikke å være med i »galehuset«. Men det er de gale som vi djevler må regne med. De gale er for oss de nyttigste. Vi djevler har derfor ingen større tilfredsstillelse og kjenner ingen større nydelse enn å se menneskene og deres kultursamfund synke sammen og fortære hverandre levende som psykisk forstyrrede og forvirrede vesener.

16. Nattsvermere og lampelys.

Vi har alle sett nattsvermere og andre insekter, hvorledes disse hjelpeløst kan surre omkring det kunstige lampelys, og det er godt at ikke menneskene har idé om sitt slektskap med insekter og nattsvermere. Ti nettop slik som insektene surrer omkring det kunstige lampelys uten evne til å orientere sig og fri sig fra dette kunstig lys' dragende makt, nettop slik har menneskene surret hjelpeløst omkring det kunstige lys som deres egen filosofi har skapt, og uten evne til å se sig selv som et bytte for dette psykiske bedrag.

Like lite som fluen formår å løsrive sig fra den farlige tiltrekning som det kunstige lampelys øver på fluens sanser, like lite formår menneskene å *løsrive sig fra den farlige og skjebnebestemmende inflytelse som deres eget famlende fantasiliv øver på deres psykiske instinkter, drifter og sanser, fordi de ikke engang kjenner disses tilstedeværelse og fordi de derfor heller ikke tillegger dem nogen som helst større betydning*. Tvertom leker de sig og underholder sig ofte med sine fantasifostre, med sine usynlige drifter og lengsler, og når smerten blir altfor stor, så synker de sammen i bevisst eller ubevisst fortvilelse. Og da ler hele helvede.

Da blusser ilden op i vårt helvede, og da lar vi menneskene fortære sig selv og hverandre i og ved alle sine lidenskaper; men lidenskap betyr ikke annet enn ødelagt og forvirrede sanser eller villedte livsdrifter og livsinstinkter.

Fluen surrer frem og tilbake uten selvkontroll inntil den faller ned med forbrante vinger. Og nettop således med menneskene, som ikke kjenner sine egne drifter og bevingede evner. *Dette er den store hemmelighet om menneskene*, som vi djevle må søke å skjule omhyggelig for dem, mens vi selv trenger stadig dypere inn i kjennskapen til deres sjeleliv for at vi fremdeles kan ha den tilfredsstillelse å fange dem, narre dem og la dem pine sig selv til døde.

I uendelige cirkler, som næsten er trettende ved sin ensformige gjentakelse, kaster menneskene sig som individer eller i store svermer på mange millioner vesener imot den ubevisste fantasi uendelige blindverk, laget som det er av den manglende bevissthet om menneskene selv, og næret av den frykt som det store ukjente skaper.

Angsten og frykten suger menneskene til sig med en kraft og en tiltrekning som alene angsten og frykten kan skape. Og jo mere menneskene skuffes av sine kunnskaper og overleveringer, og jo flere eksempler som konstateres på overleveringenes absolutte misvisning og utilstrekkelighet, dess mere lidenskapelig kaster menneskene sig igjen inn i den samme tomhets favn. Gjentakelsens idyl føles lokkende.

17. Fluene og den klassiske skole.

Nu for tiden kalles denne tomhet for »den klassiske skole«, for antikk og gotisk sjelfullhet, for gresk og romersk kunst, rett og kultur, eller for orientalsk filosofi. — *Jo mere menneskene erkjenner de gamle kulturstaters utilstrekkelighet og naturnødvendige sammenbrudd, dess mere lidenskapelig puster de liv i de gamles overtro og fantasi for å gjøre de samme bitre erfaringer om igjen.*

Gjentakelsens tiltrekning er alltid større enn omvendelsens. Og jo tommere og mere ørkesløst de døde slekters livssyn og menneskeopfatning virker på nutidens menneskebarn, dess mere lar disse sig dåre og henrykke av tomheten og ørkesløsheten som synes dem skjønn og tillokkende på grunn av sitt mystiske mørke.

Unge djevle! Aspiranter til første grad av *satanismens* frimureri! Se her i eders midte Excellensen Beelzebub. Han har selv valgt sig dette navn, som betyr *fluenes hersker*, ti han ser menneskene som en fortsettelse av alle andre fluer.

Og når menneskene blir gamle, og deres kultur begynner å bli gammel og rått, så legger de sine egg i gamle møbler, i gamle

råtne helgenben, i gamle religioner og i gamle filosofiske systemer, i antikk kunst og i oltidens videnskap.

Men alt dette skjer for at I skal forstå at menneskene er fluer som surrer omkring satanismens lys, som er mørket.

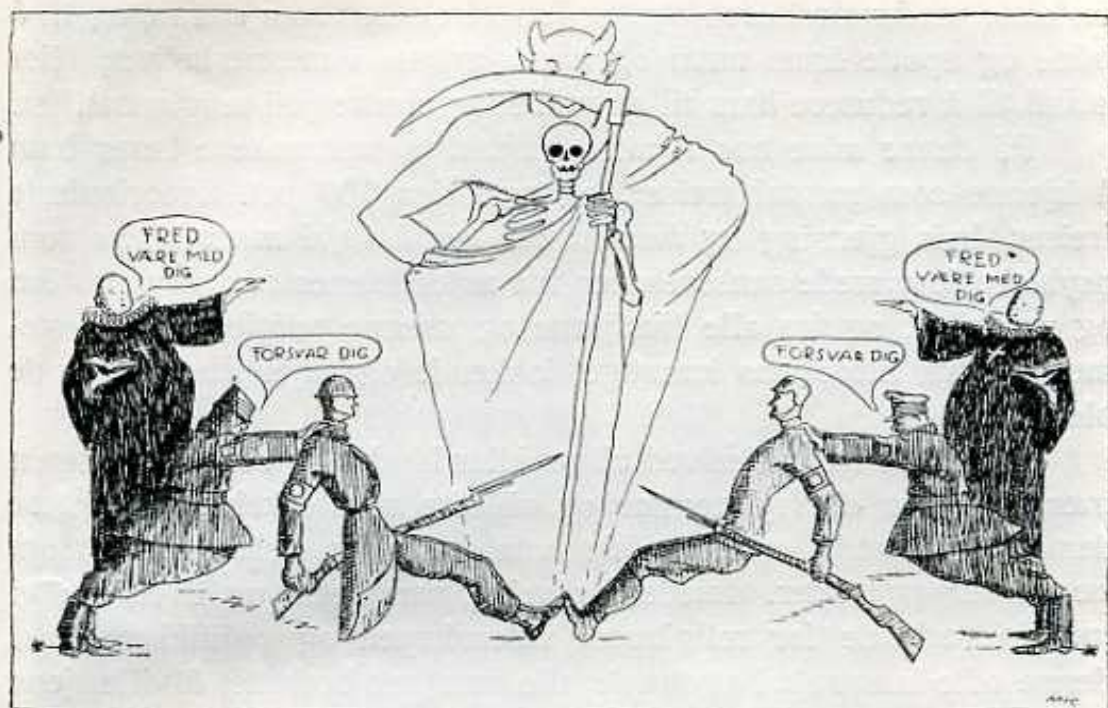
*

Autoritetene må alltid gå i spissen hver gang en eller annen kulturverden skal gjenta fortidens klassiske fiasko, ti jo flere ganger menneskene skuffes og sviges av sine autoriteter, dess mere lidenskapelig sørger de som nevnt for flere, bestandig flere autoriteter.

18. Gjentakelsens nødvendighet.

Denne tilbedelse av hverandre og av hverandres lovbud og forskrifter, henholdsvis underkuelse av hverandre, kaller menneskene for samfundsnødvendig »system« og »orden« og for religion, og den henger nøie sammen med den eiendommelighet hos menneskene at de på en og samme gang ganske undervurderer og samtidig overvurderer sig selv og hverandre. Jo mere »onde« og »mislykkede« de finner sig selv og hverandre å være, dess mere energisk betror de sin egen og andres skjebne til andre »onde« og »mislykkede« menneskebarn. Er det ikke besynderlig? Jo mere ufullkomne menneskene mener sig å være, dess mere energisk anstrenger de sig for å omgå livet og dets virkelighetslove. Det er denne kontrolløse fantasi og denne mangel på perception som satanismen lever av og søker å nyttiggjøre sig. Og dette faller særlig nu for tiden usedvanlig lett for oss, fordi menneskene nu mer enn nogensinne har opgitt virkelighetssansen og trangen til realistisk orientering og gitt sig sine demoner og drømmerier i vold, lidenskapeligere enn nogensinne tidligere.

Denne hemmelighet er så godt skjult for massene og for de fleste autoriteter, at hele verden for tiden jamrer sig og beklager sig i høie toner over at menneskene kun interesserer sig for »realisme« og »materialisme«, og ganske er blottet for »sansen for høiere ting«; mens sannheten dog er som vi skal se denne, at verden aldri har drømt en mere intens helvedesdrøm enn nettop nu, fordi det nu næsten mer enn før har lyktes oss å forvirre menneskenes sanser og drifter, så massementaliteten er blitt syk, og således at hele verden på det nærmeste ligner et galehus.

Klassisk fornuft eller såkaldt erfaringsvidenskap.

„Forsvar dig med vold — men ta dig ikke ivare for de skriftkloke — — —“

19. En viktig forfalskning.

Som et eksempel på hvor stor forvirringen for tiden er skal her kun pekes på den ene kjensgjerning at satanismens dødsfiende, Verdensfrelseren, fremdeles korsfestes av autoritetene over hele verden, i den tro at menneskene dermed gavner sig selv og tekkes sin skaper. Efterat autoritetene hadde korsfestet Verdensfrelseren efter vårt initiativ, fordi han truet alle verdens religioner og politiske systemer med sammenbrudd, så har det nu lyktes oss å forsone Verdensfrelseren med alle sine fiender og med de fleste autoriteter, således at disse nu angivelig står på samme side som Frelseren imot den syndige og umoralske menneskemasse, *mens den historiske og virkelige Verdensfrelser tok parti for menneskesamfundet og individet imot autoritetene og de mange uvirkelige »systemer« og »religioner« som menneskenes fantasi og frykt hadde tilveiebragt.*

Derved at vi på denne måte har forvirret alle begreper og forestillinger om Verdensfrelseren, har det lyktes oss å få ham redusert til en religions- og moral-fabrikant, i konkurranse med mange andre slike filosofer og fabrikanter. Ved hjelp av et tallrikt statslønnet presteskap har det lyktes oss å få massene til enten helt å

forkaste verdensfrelseren og samfundsfrelseren som sådan, og til å håne og spotte hans navn og hans innsats i menneskelivet, eller ialfall til å redusere ham til en god eller mindre god religionsstifter.

På denne måte har vi altså hindret at menneskene lærer ham å kjenne som mental frelser, og som den 100 pct. livsorienterte frelser, hvis gjerning og *hensikt det var å befri menneskene* som psykiske forvirrede sansevesener fra autoritetenes massesuggestion og usannhet, og fra alle livsfjerne og usanne religioner og systemer, og fra filosofiens kunstige, lokkende og skjebnebestemmende blendverk.

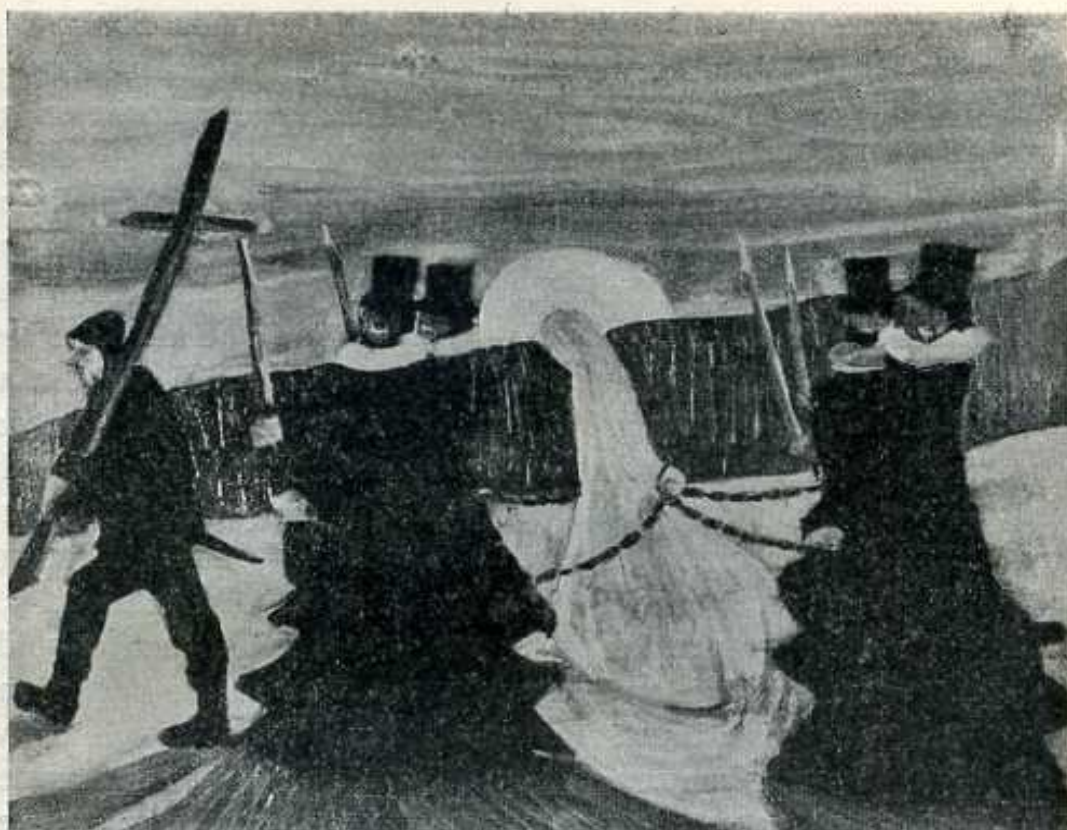
Og vi må fremdeles ved alle midler hindre at Verdensfrelseren trær frem for de fryktsomme og villedte menneskebarn og lærer dem den kunst å orientere sig som individer og samfund, som mennesker og guder. Istedenfor veien, sannheten og livet, må vi energisk arbeide for religionen, vitenskapen og politikken, og i denne edle kunst skal vi innvie alle som har besluttet å ville tjene satanismen.

20. Åndslivets voktere.

I den foran omtalte *katekismus* henleder vi som nevnt alle menneskebarns oppmerksomhet på de ytre, rent fysiske sanser og skjuler omhyggelig enhver kunnskap om de indre psykiske sanser og drifter.

For at ingen skal si at denne katekismus er en ensidig, åndeløs og sjelløs lærebok, legger vi den i deres hender som gjelder for å være selve åndslivets bærere og voktere, og som også om sig selv mener å være de særlig åndelig utstyrte og kalte, de såkalte »geistlige« eller åndelige veiledere og lærere. Er det ikke urkomisk å kalle sig selv for »geistlig« når nettop geisten mangler!

Vi mistenkeliggjør altså i den nevnte lærebok alt som har med sanser å gjøre, og vokter oss vel for å fremholde menneskenes sanser og drifter som et guddommelig utstyr, og som de primære skapende faktorer. Vi innstiller tvertom menneskenes barn på *frykten for sig selv, uviljen mot sine skaperkrefter og på tilliten til autoriteten*, og til alt, som er utenfor dem selv. Mens verdensfrelseren energisk advarte imot presteskapet og autoritetene og pekte på gullet inne i menneskene selv og forkynnte gudsriket som noget der lå latent inne i dem selv, forkynner vi troen på gullet

Korsfest! — korsfest!

Det er bedre at et menneske dør enn at sannheten om menneskene skal åpenbares. Det er bedre at sannheten tilsløres enn at de autoriserte løgne skal åpenbares.

utenfor dem selv og lærer dem å dyrke og kristne mammon. *Til dels skjærer vi all lære om økonomi og penger ut av selve livssammenhengene, og gjør økonomi til noget for sig selv, altså til noget der ikke har med religionen eller med harmonilære å bestille.* Vi flytter også gudsriket mest mulig hinsides den fysiske død, for at ingen skal ønske sig hinsides de hedenske konvensjoners død som vi nu lever mitt oppe i. Vi peker samme vei som alle kirketårn og setter menneskenes fantasi i veldige bevegelser ute i det blå rum, forat vi kan herske og bevare vår makt innenfor menneskene og menneskelivet og danne menneskesamfundet om til det helvede som har som formål å utrydde gudsriket i de levendes land.

Vi lærer menneskene at de er onde, men at der muligens kan være chancer til å »gjøre dem bedre« under presteskapets og den politiske stats innflytelse. Og når vi således har fått dem innstillet fra ungdommen av på det onde i dem selv, så er negasjonens seir allerede forberedt eller grunnfestet hos menneskebarnet. Ved klokke-

ringning og teologi og bønner, ved musikalske stemninger, ved politikøller og fengsler, forsøker vi å »gjøre menneskene bedre« — og da ingen kan se at dette lykkes finner alle autoriteter og »empiriske« videnskapsmenn det fornuftig å fortsette. I denne store selvmotsigelse slår verden sig til ro, og selvmotsigelsens store hemmelighet er denne, at i drømmetilstand reagerer ingen på det meningsløse. Dette må helvedes yngel alltid huske på å utnytte.

Hvis vi ikke hadde hatt de såkalte »geistlige« til å hjelpe oss, vilde satanismens vesen snart være blitt avsløret. Ti masser av profeter med Verdensfrelseren i spissen har lært og påvist at menneskene er dagdrømmere som beherskes av det ubevisste. »Visste du endog på denne din dag hvad der tjente til din fred, men ennå går du med bind for øine og ører«, sa frelseren. — Dette er farlige sannhetens ord.

Derfor må vi ha prester og lærere i massevis som tror at de selv vet hvad de gjør, og som kan undervise menneskene i djevelens opfatning. Vi og våre prester peker aldri på det ubevisste, og vi vokter oss vel for å røbe noget om åndelige ting. Vi og våre prester lærer at menneskene vet hvad de gjør, at de er onde, og at de er viljevesener, som opnår det gode som de vil. Bare stem på oss, velg oss, betal skatt til oss, så opnår du menneske det gode som du vil. Sannelig dersom ikke de »geistlige« hadde fått sin »geist« preparert på skoler og universiteter, så hadde vi aldri opnådd en så åndsforlatt og åndsuvidende verden.

Foreløbig blir det altså alle djevlers plikt å sette sig nøie inn i menneskenes psykologi, og å studere deres drifter og lengsler, for at vi kan lede alle disse sterke drifter i favør av vårt herredømme på jorden.

21. Sannheten som skapende faktor.

Det kan ikke fremheves sterkt nok at intet er farligere for oss enn at menneskene lærer sannheten å kjenne om sig selv. Og da sannheten i betydning av selvorientering og utvidet livsorientering heldigvis ingen større interesse har for nutidens menneske, og *slett ikke tillegges nogen betydning hverken som skaperfaktor eller som befrier, hverken som livskunst eller som skjebnebestemmer, hverken som velgjører eller som frelser*, så er alle chancer på vår side når vi nu tilsikter likeoverfor Europakulturen å skape et stadig utvidet helvede på jorden. —

Opmerksomhets-reiningen.

„Se ikke innover til de skapende krefter i dig selv, men rett din opmerksomhet opover forat alle ulvene kan gå løs.“

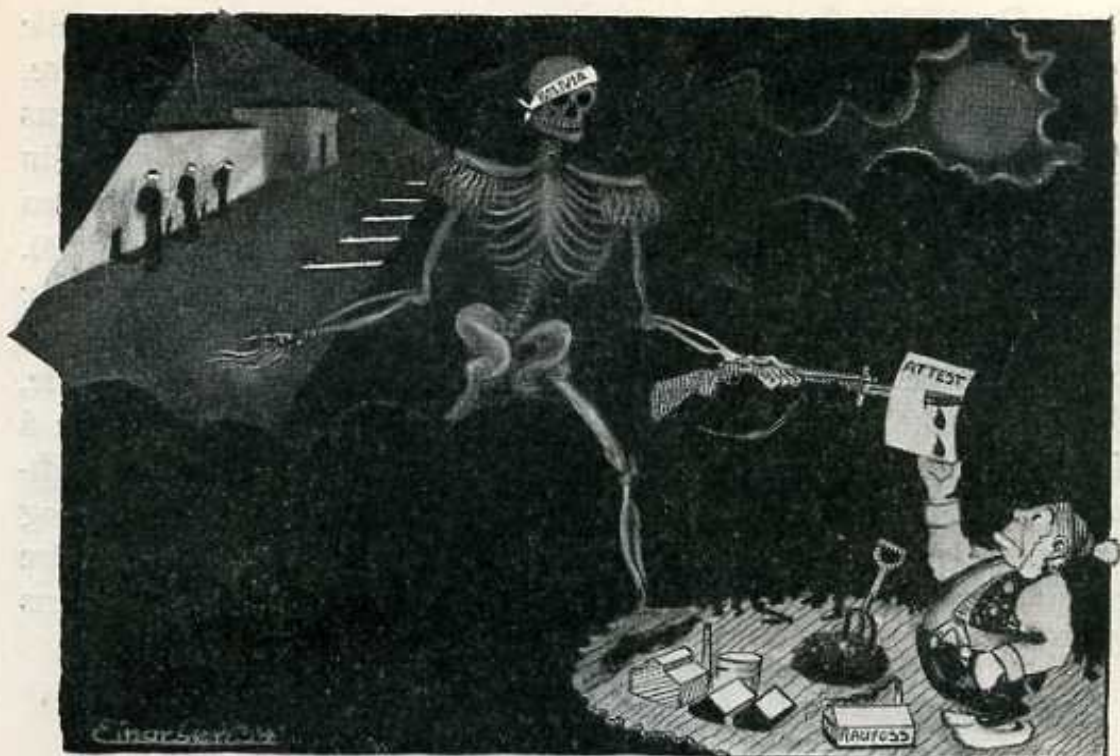
Det har mindre å si for oss om menneskene stadig orienterer sig bedre og grundigere i fysikkens, kjemiens, og mekanikkens lover, og på andre ydre livsområder. Ti all deres kunnskap i så måte kan vi med stort held utnytte i det moderne helvede, så lenge de bare ikke lærer å orientere sig i samfund og ikke opdager den skjulte indre sammenheng mellem sig selv og den store harmoniske helhet som heter livet og dets lover.

Ved moderne kjemi kan der fremtrylles giftig gass og bomber som skaper redsler og smerter og som igjen har en gunstig virkning på massementaliteten. Men objektiv innsikt i psykologi og massepsykologi, økonomi og sociologi, i harmonilære og likevektslære vil virke ødeleggende og drepande for satanismen, likesom enhver utvidet erkjennelse på alle abstrakte livsområder er skadelig for satanismen. Husk dette I store og små djevler!

Vi må finne oss i at de gjør opdagelser på radio som kan binde menneskene sammen hele verden over med usynlige tråder, men vi må nøie overvåke at alle slike opfindelser overtas av autoritetene, som i opportunismens tjeneste vil bruke den til å påvirke massene på den rette »opportune« måte. Sørg for at alle kirkeministre alltid står på vår side.

Alle radiostasjoner må besettes av autoriteter og kontrollråd som nøie våker over, at der intet usedvanlig kommer frem, og *at man sikrer sig alle overleveringers bevarelse* og utbredelse, og således samtidig sikrer menneskene den evige skuffelse og evige gjentakelse. Ingen individuell fri tenkning må tåles i radio. Der bør være et kontrollråd som øver censur, *så at intet kommer frem som virker »støtende«*. *Ennu har ingen rådsforsamling i verdens historie utrettet større ting enn det høie råd i Jerusalem som korsfestet sannheten om menneskene.* Alle genier og profeter er farlige, for de kan skape åndelig vekst og forlenge den menneskelige bevissthet. *Hold derfor fast ved råd-systemet!* Våre empirikere forsikrer alle som en at erfaringen taler til fordel for råd-systemet. Dersom det høie råd i Jerusalem ikke hadde korsfestet sannheten om menneskene, så hadde vi ingen religion fått. Og alle djevler bør vite, at religion og religiøst drømmeliv er langt å foretrekke fremfor Guds rike og sannhetens kongedømme. Religion er til for det ubevisste, mens sannhetens kongedømme betyr helvedes død og sammenbrudd.

Vær altså særlig forsiktig med kringkastingen. Sørg for at åndslivets menn holdes på avstand og la rådet nøie etterse alle

Norsk våbenleveranse til Bolivia.

Under "kontroll" av den minst selvkontrollerte forsamling som kan opdrives i verden, nemlig „Nasjonernes Forbund“.

manuskripter. I land hvor der hersker sprogstrid bør alltid det sprog og de dialekter foretrekkes som uttrykker den mest primitive bevissthet. Et moderne sprog kan ofte være farlig for overleveringer og drømmeliv, fordi det kan virke vekkende. Sørg for at flertallet ikke våkner for da slipper ingen djevler løs.

Hold sannhetens ånd borte fra oss! Sørg for at kirkeministeren våker nøie over folkets åndelige søvn og at han tjener penger til statskassen på folkets laster og lidenskaper. En ubegavet kirkeminister er en livsbetingelse for de åndsforlatte menigheter.

22. De store opdagelsers »opportune« anvendelse.

Vi kan finne oss i at hele verden begynner å arbeide sammen når det gjelder opdagelsen av Nordpolen eller ferdsel i ødemarkene. Men vi må ved alle statsmenn og religionsstifters hjelp nøie overvåke at menneskene ikke begynner å samle sine interesser og krefter og begynner å nyttiggjøre sig sine veldige oppfinnelser for å finne frem til de levendes land. De levendes land eksisterer allerede på jorden og har vært der latent siden verdens grunnvoll blev

lagt. Også dette land beror på de usynlige tråder som binder alle levende vesener sammen til et hele, hvorom I siden skal lære. *Men dette land må ikke opdages* eller erkjennes, ti da er satanismens regime forbi. La menneskene derfor samle sin kraft, sitt mot, sin livslengsel og skapertrang i kampen om Nordpolen og Sydpolen og i krigen mot isbjergene. Der er det plass for store deler av det 20. århundres veldige overskudd og imponerende resurser. Men ve oss hvis menneskene lærte å bruke sin kraft og sine midler for å finne frem de levendes land. Lær dem å søke sig over til de døde, og til å dyrke de døde, ikke de levendes gud. Lær menneskene å frykte for døden for at de ikke skal lære å ta sig ivare for de skriftkloke som dreper deres sjeleliv, lukker dem ute fra himmelen og skaper helvede. Jo mere menneskene frykter døden desto mindre optatt er de med frykten for dem og de som skaper helvede mens de lever.

Kapitel V.

Den økonomiske sans.

2net orienteringsforedrag for de djevler som er funnet verdige til å
forfremmes til 2nen grad av Satanismens Frimureri.

Statshedningen.

Sandelig! Staten det er mig. Sandelig! Dette er mitt eget legeme og
mitt eget blod!

Sandelig — Sandelig dette er mig. Her hvor jeg er — her skal også
mine barn være — — —.

Annen grad:

Den økonomiske sans.

23. Lokkematsystemet.

Høit aktede djevler, satanismens lovende yngel, som er funnet verdige å forfremmes i mørkets mysterier, tomhetens og ørkesløshetens barn, løgnens og urettferdighetens levendegjørelse, forsamler eder her omkring det store intet, uvirkelighetens virkelighet, for at vi riktig kan fatte og overlegge hvorledes det i mange tusen år har vært mulig å føre menneskene og deres barn økonomisk bak lyset, slik at de aldri har formådd å frigjøre sig i stoffet — i materien.

Gleder og fryder Eder alle djevler, fordi vi snart i 2000 år ved hjelp av vårt fint uttenkte lokkematsystem har formådd å nøytralisere Verdensfrelserens aksjon for å frigjøre menneskeheten ifra mammons lenker. Ja, gleder eder alle djevler fordi vi snart i to tusen år etter Verdensfrelserens fødsel har kunnet holde liv i gamle orientalske eventyr fra menneskeslektens barndom, om det glinsende gull og sølv, og fordi vi inntil idag har kunnet sikre oss menneskenes dypeste alvor, frykt, lidenskaper, hengivenhet, offerglede og skinnhellighet, omkring det store fatamorgana eller speilbillede som tallene, regnskapsmidlene og de bokførte verdier representerer i forhold til virkelighetens verdier. Fluenes fantasi er ennu stor. Deres avgudsdyrkelse er ennu uten bunn. Gleder Eder derfor alle djevler, presteskapet er med oss. —

Vi vil nu nærmere innvie Eder i hemmeligheter vedrørende menneskenes eller de tobente fluers eiendommelige, men meget underholdende *mentalitet*, for at I ved å gjennomskue disse hemmeligheter fremdeles kan ha chancer til å forføre menneskeheten i ubegrensede tidsrum fremover.

24. Fortielsens nødvendighet.

Vi pålegger å våke nøie over at disse hemmeligheter ikke blir publisert og drøftet blandt menneskene, da det før eller senere vil bety hele verdens økonomiske frigjørelse, som igjen er det samme som satanismens storbankerott eller menneskehetens frigjørelse fra de materielle bånd.

Vi pålegger Eder å mobilisere alle de såkalte »åndelige veiledere«, »prester« og »misjonærer«, »politiske velgjørere«, og deres

hurtigroterende presseorganer i en energisk kamp mot opklaring, sannhet og innvunnet livsorientering, for at den store ørkesløshet som menneskene kaller orden og system, kan fortsette som permanent samfundsordning og livsbeskjeftigelse, og for at jammer og elendighet, nød og fortvilelse, klassekamp og kriger, urettferdighet og sult fremdeles kan karakterisere menneskenes familieliv og samfundsliv i alle tider fremover.

Helt fra menneskeslektens tidligste barndom og inntil slutten av forrige århundre har det vært en lett sak å være djevel. Ti menneskenes livskamp var virkelig hård, og det var en forholdsvis lett sak å få dem til å godta prestenes og filosofenes lære om »jammerdalen« her på jorden, og om »egoistene« og om den beklagelige regnefeil som livets herre skulde ha begått da han skapte menneskene.

25. Jammerdalen før og nu.

Før teknikkens, fysikkens og kjemiens århundre, var det en forholdsvis lett sak å overbevise menneskene om at jorden var for fattig og lett kunde bli for »overbefolket« til å kunne ernære alle de mennesker som blev født til verden. I utallige tusener av år var det lett for oss å fange menneskene på vårt økonomiske lokkematsystem, fordi verden virkelig fremstillet sig for menneskene som en trang og fattig verden. Det så for menneskene ut som om deres livskamp virkelig bestod i å skaffe nok føde til alle som blev født. Ikke så å forstå at jorden i virkeligheten var for fattig og trang, men for menneskenes orienteringssans var den for trang. De samme råstoffkilder og kraftkilder var selvfølgelig for hånden fra menneskeslektens første morgen likesom de er det nu. Men de måtte først finnes. Naturens krefter og »fenomener« måtte først avsjeles, blottstilles og perciperes av den menneskelige orienteringssans før rikdommen kunde komme menneskene tilgode. Så lenge menneskenes fantasi og forestillingsliv beskjeftiget sig med huldre og troll i fossen kunde der ikke bli plass i deres forestillingsliv for elektrisk energi. Ti fantasiens virkelighet og den egentlige virkelighet er to motsatte ting.

Meget vanskeligere stiller saken sig nu, når det økonomiske formål ikke mere består i å skaffe nok til alle, men tvertimot består deri å skaffe et marked som til enhver tid er stort nok til å sluke overproduksjonen så at ikke markedsprisene, arbeidslønnin-

gene, og de bokførte verdier og statsbudgettene skal falle sammen. Slipper overproduksjonen til så frigjøres nemlig menneskene, og de politiske koglere spiller for alle tider storbankerott.

I utallige århundrer har altså menneskene savnet anledning til å utføre alt det arbeide, som de ønsket sig og som de anså for formålstjenlig for materiell velstand, fordi mesteparten av deres tid og arbeidskraft gikk med til å holde livet oppe og skaffe det mest nødvendige. Men efterat de mange nye kraftkilder er opdaget, og efterat naturen har blottstillet veldige uuttømmelige råstofflagre, både i sjøen og i luften, er menneskene begynt å overflødiggjøre sig selv, så at der nu er like stor (innbilt) arbeidsledighet som der før var (innbilt) arbeidsmangel, kraftmangel og råstoffmangel.

26. Den latente frihet.

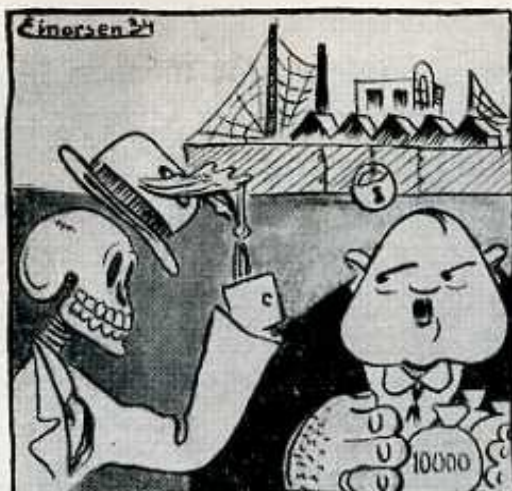
De samme råstoffkilder og kraftkilder som det 20de århundredes livserkjennelse har blottet, var altså tilstede også i menneskenes barndom for hundre tusener av år siden. Det rike som menneskene skal arve har altså vært dem beredt fra verdens grunnvold blev lagt. Men de måtte altså først opfatte (percipere) fysikkens og kjemiens lover for å kunne trekke nytten ut av dem og frigjøre sig ved dem.

Nettop således er det også i økonomiens verden. Om problemet stilles så, at jorden er for fattig til å kunne ernære sine beboere, eller om jorden er et for lite marked til å få den enorme overproduksjon og overflod omsatt og solgt til tilfredsstillende priser og lønninger, det avhenger utelukkende av menneskene selv. Materiell overflod er der i alle tilfeller.

Alt beror imidlertid på de »mål« som menneskene selv måler med altså på den vurdering og på det verdimål som de legger til grunn. Deres mentalitet eller sinnstilstand bestemmer også her deres skjebne.

27. Fra eventyr til virkelighet.

Da jorden var tenkt for fattig til å skaffe nok, hadde menneskene ikke opfunnet spesialisering og arbeidsdeling som økonomiske prinsipper. Man kalte det »*naturhusholdning*« dengang enhver måtte forsyne sig av naturen som han best kunde. Senere da jorden blev for liten til å få overfloden »solgt« hadde man innført såkalt »*pengehusholdning*«.

Journalisten: Hvorfor står fabrikken?
Fabrikkeieren: Fordi varelageret er overfylt.

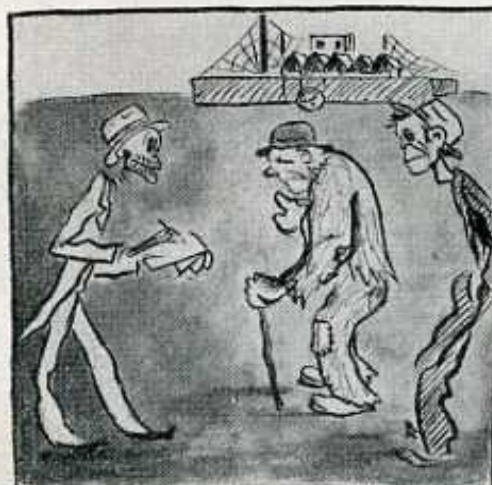
Journalisten: Hvorfor er varelageret overfylt?
Lagersjefen: Fordi folk ikke kjøper.

Journalisten: Hvorfor kjøper ikke folk?
Kjøbmannen: Fordi de ingen penger har.

Journalisten: Hvorfor har folket ingen penger?
Den forsorgsunderstøttede: Fordi de ikke har arbeid.

Journalisten: Hvorfor har ikke folk arbeid?
De arbeidsløse: Fordi fabrikken står.

Journalisten: De dør fort vekk av overflod!
Satan: Ja det er mitt siste trick.

Krise i Molboland. Et intervju med landets borgere.

Om nu problemene fremstiller sig således for menneskene at der i økonomiens verden optræder overnaturlige og oversanselige størrelser av samme slags som huldre og troll, men her f. eks. under navner av »tider og konjunkturer«, eller om menneskene avsjeler også disse fenomener og lærer å erkjenne de universelle økonomiske lover, slik som de nylig erkjente elektrisitetens lover, så avhenger også dette utelukkende av deres egen bevissthetsgrad eller mentale beskaftenhet. Ti like nytteløst som det vilde være å omgåes elektriske fenomener med militære våben, krutt, religiøse bønner, knyttnever eller parlamentariske besvergelses, like fåfengt er det naturligvis å innstille sig overfor økonomiens vesen og lover med sådanne midler, som alene røber desorientering eller mangel på bevissthet.

Læren om »tider og konjunkturer« som uavhengige variable størrelser er selvfølgelig bare eventyr og ukontrollert fantasi, men læren om de universelle økonomiske lover kaller vi innvunnet livsorientering eller tillop til satanismens fortrensel.

Under naturalhusholdningen fant menneskene det økonomisk riktig å arbeide og å skape materiell overflod. Jo større materiell overflod og jo større lagre, des større frihet og velstand. Men under pengehusholdningen blev forholdet litt efter hvert stikk motsatt, idet de såkalte »socialister« og »merkantilister« enedes om å *begrense produksjonen og rendyrke arbeidsledigheten og å skape det størst mulige unyttige (upersonlige) forbruk av hensyn til de bokførte verdier, markedspriser, arbeidslønninger, og især av hensyn til de såkalte offentlige budgetter.*

28. De budgettmessige hensyn. Staten og pengene.

Hvis alle moderne kraftkilder og råstoffkilder blev rasjonelt utnyttet med masseproduksjon for øie i den ene hensikt å dekke menneskenes materielle livsfornødenheter praktisk og billig, *så vilde altså alle offentlige budgetter som dere skjønner falle sammen og alle politiske »velgjørere« og folkeledere og alle skriftkloke og jariseere bli nøkne og spille fallit. Og menneskene vilde bli frigjort i materien.*

Derfor er den offentlige budgettisme opfunnet, for å kunne nøytralisere nytten av alle de tekniske fremskritt og av den store økonomiske arbeidsdeling.

Vi ser alle til med sorg at vår gamle herre, excellensen Beel-

zebub er begynt å bli grå og trett og mett av dager. Men da han opfant »budgettismen« eller de »budgettmessige hensyn« har han vist oss et nytt strålende eksempel på sin umåtelige opfinnsomhet og dyktighet som alle fluers hersker. Ti nu sulter store deler av jordens folk i trange penible økonomiske kår, midt i det 20de århundres mektige og uanede produktive betingelser, muligheter og overflod — og hvorfor? — Jo, — av budgettmessige hensyn.

Man kunde synes at dette var helt utenkelig, og at Beelzebub denne gang hadde våget sig for langt ut m. h. t. å la menneskene føre sig selv bak lyset. — Menneskene kan jo ikke tygge 10-øringer, og de vet jo egentlig meget godt allesammen, at de ikke kan motta 10 øre av staten, kommunen eller fattigkassen, som de ikke først eller etterpå selv må betale med minst kr. 1. Vi skal derfor nøie betrakte Beelzebubs dype innsikt på dette område, da det er av stor viktighet for alle djevler å gjennomskue sammenhengen.

Sammenhengen er i korthet følgende: Dengang menneskene gikk over til arbeidsdeling og spesialisering, kom anvendelsen av symbolet penger til å spille en stadig større og større rolle, og gjennom massevis av generasjoner kom den forestilling eller ubevisste fantasiforebildning, at man »levet av penger«, å vokse stadig fortere og fortere i menneskenes sinn, inntil man helt »glemte« (?) at man egentlig levet av materien og av energikildene og ikke av penger. Man drev det så vidt ved ukontrollert og ubevisst fantasiselvvirksomhet at man sa: »Pengene regjerer verden«, »Kapitalen skaper liv«, »Kapitalismens makt«, »Man kan intet gjøre uten penger«, osv. Menneskene blev her som alltid ellers et billig bytte for sløv primitiv bevissthet og for mangel på perceptsenergi; ti alle forstår jo, hvis de tenker sig om at pengene ingen annen makt eller skaperkraft besitter enn den som menneskene selv ved ubevisst selvsuggesjon og gjensidig massesuggesjon overfører fra sig selv til pengene. Den guddommelige og allmektige skapende »Logos« i menneskene overføres ubevisst til symbolet penger og pengeverdier så at pengene kommer til å fremstille sig for det tanketrette menneske som den skapende Logos selv. Verdensfrelserens advarsel om ikke å la sig lokke av Beelzebubs idé: »Si til disse stener at de gir brød«, blev hurtig glemt eller bortfortolket av våre fastlønnede prester som blev de ivrigste til å lære menneskenes barn til å sette penger i banken, hvor de ifølge fantasien, kunde yngle omkapp med potetene i akeren. Der

X med gikk sennepskornets tro på den levende skapende selvvirksomhet i alt organisk levende av moten. og troen, på pengenes dynamikk inntok plassen for troen på det levende. Dyrene og plantene har ingen fantasi og følgelig kjenner de ikke symbolet pengene, og løper derfor ikke den risiko å »si til stenene, mineralene, gull, sølv, nikkel, kobber og jern, at de skal gi brød«. Tenkte renter eksisterer kun for dem som tenker. Men for verden som tenker uklart blir der altså plass for det kjempebedrag, hvorpå helvedes makt for tiden beror.

Da menneskenes naturlige selvoppholdelsesinstinkt, altså deres økonomiske drifter i forening med deres store og gode og naturlige ærgjerrighet hører til en av menneskenaturens sterkeste dynamiske krefter, så blev det etterhånden en lett sak for oss djevler å omtransformere disse deres naturlige selvvirksomme krefter til abnorm lidenskap og til økonomisk perversitet.

X I tidligere tider vilde f. eks. et menneskes formue alltid begrense sig selv, ti om en mann eiet 1000 får og 1000 kjøer, så kunde han ikke holde liv i flere kalver enn der virkelig var for og beite til. Men ved innførelse av symbolformuer kunde disse så å si økes ubegrenset, idet man tapte oversikten over hvorvidt der var beitebetingelser og livsbetingelser for de uhyre masser av »pengekalver« som kom til verden. Det blev tvertom så i det praktiske liv, at jo mindre dyrene kalvet og jo mindre for og mat der tilførtes menneskesamfundet desto hurtigere ynglet pengeformuene, mens menneskene beredvillig narret sig selv og hverandre med lønnskamper, profitkamper, prispolitikk, skattepolitikk o. lign.

Under dette kjempemessige verdensbedrag vokste der frem en stadig større misnøie mellom menneskene. Ti når menneskene bedrar sig selv ved hjelp av sine ukontrollerte fantasikrefter, så gir de hverandre skylden for det som skjer. Mange pleier nok å si at »Fanden står bak det hele«, og »Satan sitter i pengevesenet«, osv., men dette skal ikke skremme nogen av oss, ti ingen av dem som snakker så har nogen bevisst viden om hvad og hvem satan er, og ingen kjenner vår adresse. Legg her igjen nøie merke til at det vi flyter på alltid er dette at menneskene ikke kjenner sig selv, og aldri får sannheten om sig selv å vite. Ti ellers vilde de vite at de ubevisst selv lanserte helvede og satanismen ved sin ukontrollerte underbevissthet.

X På et bestemt tidspunkt under denne utvikling begynte bibelen å bli en meget farlig bok for det ubevisste fantasiliv. Man kunde

Moderne folkeeventyr i massesjelens barnekammer.

Den norske krone er „levende“ likesom dukken og gyngestenen hos andre barn. — Kronen „stiger“ en dag høit op på himlen. En annen dag „faller“ den utmattet til jorden og folket ser miraklet og tror på det.

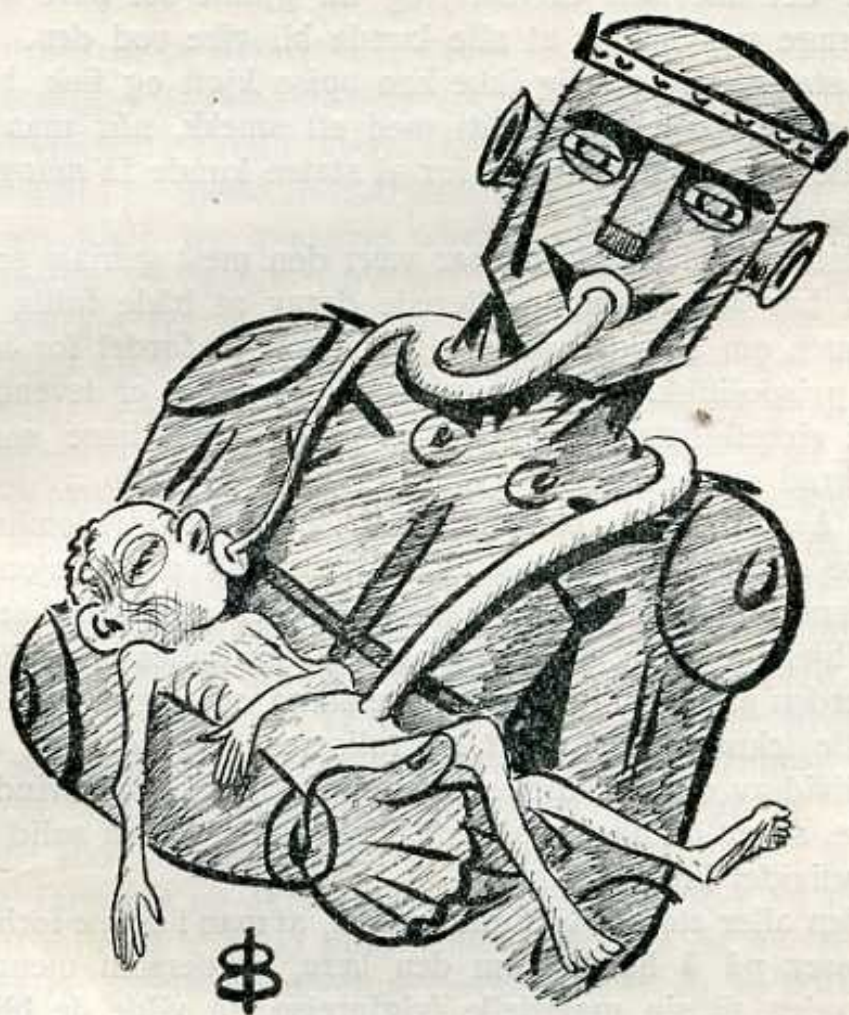
X { risikere at kirken vilde fortelle folket sannheten om sig selv og sannheten om symbolene og om den skapende logos i menneskene selv, om risikoen ved å være åndsvesen, osv. Men dette fikk også Beelzebub forhindret ved sin geniale forutseenhet. Han opfant nemlig den såkalte »analytiske videnskap«, hvorved Bibelen blev tatt ut av livssammenhengen, og kalt for »religion«, og hvorved alle økonomiske og sociale anliggender blev overlatt til såkalte socialøkonomer og statsøkonomer. Ved hjelp av disse blev de økonomiske problemer mangedoblet og omdannet til det mest kjedsommelige, ugjennemtregelige, og for almindelige dødelige, særdeles uvedkommende. Problemkultur er her av meget stor viktighet fordi det holder massen langt borte fra innsikt. Problemene skremmer og inngyter »ærefrykt for det ukjente«, som er en viktig faktor i satanismen.

Ved hjelp av den analytiske metode har det lyktes å holde alle prester i uvidenhets om de grunnleggende økonomiske og folkepsykologiske livsområder, likesom de såkalte »økonomer« er blitt henvist til tallmasser, statistikk og klassisk surr omkring fantasien, uten at en eneste av dem har fått lære det aller ringeste om symboler og fantasiliv og det som dermed står i forbindelse.

X { Imidlertid er det her nevnte ikke tilstrekkelig til å innvie dere i den dype sammenheng med hensyn til verdensbedraget av idag. Ti folk flest forstår godt at de ikke egentlig lever av penger, men av mat, og undrer sig ofte meget over at de mange tekniske fremskritt ikke kommer dem alle til nytte, og blir dem alle til velsignelse. Mange reagerer på arbeidsledigheten og overproduksjonen av varer, og til tider kan det se faretruende ut for helvede, fordi mange reagerer sundt og åpent protesterer imot »meningsløshetene«. Men her var det at Beelzebubs geniale idé satte inn. Fluens behersker forutså selvfølgelig at fluene vilde reagere overfor den sataniske urettferdighet og overfor den glødende misnøye som vilde opstå p. g. a. den ubevisste lek med symbolet penger. Og for å sikre helvede mot sammenbrudd benyttet han sig av et annet symbol, nemlig symbolet *staten*, og laget den verdensberømte »budgettisme«, hvorom hele verdens kjærlighet og interesse for tiden samler sig.

{ Likesom pengene er symbol for de egentlige varer og ydelser, således er tankeformen eller organisasjonsformen *staten* et av fantasien skapt symbol for det egentlige som er samfundet selv, altså det levende sammenvoksede kjød og blod og ånd. Arbeids-

delingen hadde skapt gjensidighet og skjebnefellesskap, og de sociale følelser og ubevisste sociale drifter var begynt å gjøre sin virksomhet gjeldende og meget merkbar. Det gjaldt å få også disse naturlige og riktige drifter omtransformert til ukontrollert lidenskap, og da opstod *socialismen*, som er en blanding av økonomiske og sociale lidenskaper.

Budgettisme.

Tankeformen fortærer det virkelig eksisterende kjød og blod.

Den store forskjell mellem de store tallformuer og de stadig fattigere befolkningslag hadde skapt en herlig masse av mistenksomhet og hat på begge sider, og da den fattige fryktet den rike og alle rike frykter og hater de fattige, så enedes begge parter efter Beelzebubs råd gjensidig om å ofre alt for en sterk stat med mektige skatter og budgetter. —

Dersom det var blitt naturlig for mennesket å knytte og identi-

fisere sine økonomiske drifter til symbolet penger, så blev det ikke mindre naturlig og selvfølgelig å knytte sine sociale drifter til symbolet staten. Og da alle elsket staten, og så op til staten som alles frelser og som den felles guddom, så overtok Beelzebub selvfølgelig øieblikkelig ledelsen av staten. Fattig og rik gikk til valg, og kjempet uavladelig om »makten i staten«. Staten blev det store midtpunkt for det ubevisste driftsliv, og nu gjaldt det bare å skaffe staten mange penger for at alle kunde bli rike ved den. Og da symbolet staten selvfølgelig ikke kan spise kjøtt og fisk, brød og smør, så var jo alle fluer slått med ett smekk, når man valgte den såkalte »lønnsomhetslinje« for at staten kunde få mange store og rike skatteobjekter. —

At denne Beelzebubs idé har vært den mest geniale som verden ennu har sett, fremgår allerede derav at både fattig og rik står sammen om å begrense all produksjon til fordel for lønnsutbytte og prispolitikk. Mens samfundet selv, som er levende kjød og blod i virkeligheten fysisk sett lever av realverdiene, som kjøtt og fisk, brød og smør, så lykkes det altså ved hjelp av symbolet staten å få all frivillig økonomisk og social selvvirksomhet til å organisere sig for systematisk å begrense all produksjon for å sikre statens budgettisme, mens man ruinerer samfundet selv.

Ved hjelp av dette djevelske patent, som kalles budgettpolitikken er verden sikret imot materiell velstand og frigjørelse, og nytten av alle tekniske fremskritt nøytraliseres. Og selv om et eller annet individ av og til skulde reagere på denne kjempesvindel med symbolene, så er dumheten så godt organisert, og så solid autorisert at individet lite kan utrette.

Av den aller største viktighet er det, at man i denne forbindelse alltid passer på å holde frem den lære, at dersom menneskene opdaget veien til sin materielle frigjørelse, så vilde de bli onde, og at det som holder den nuværende »gode« verden oppe, er den permanente mangel og den skrikende urettferdighet. Hvis menneskene fikk oppleve guddommelig rettferdighet, overflodens befrielse og frihetens paradisi, så vilde de bli likeså fullkomne som sitt op-hav i himmelen, og hvad skulde da menneskene med sin religion og sin politikk, med sin videnskap og sine sykehus, fengsler og asyler. Enhver forstår at helvede vilde tape sin makt, og frykten for at dette skulde skje bør jo være tilstrekkelig til å minne enhver djevel om å gjøre sin plikt i løgnens tjeneste.

Budgettismen er verdensløgnens aller største triumf og så

lenge menneskenes barn formår å bevare illusjonen om staten og pengeverdiene, så er der ingen fare for at gudsriket blir til virkelighet. Av budgettmessige hensyn sulter hele verden midt i overfloden. Bror hater sin bror, og verden erobres skritt for skritt av helvede. Av budgettmessige hensyn forbereder vi store nye kriger, hvor staten selv skal ri hele den tankeløse menneskeslekt.

29. Verdenskrigens hemmelige årsak.

Excellensen Beelzebub har da også nylig tendt hele den moderne verden i brand *jordi produksjonen i jammerdalen var for stor*. Bare et eneste industriland som Tyskland eller England kunde ved hjelp av moderne teknikk og mekanikk dekke hele verdens behov av enkelte varesorter, og da der ennu ingen stige var tilveiebragt fra jammerdalen og op til himlene og de andre planeter, og endelig — da man ikke sikkert vet om eventuelle Marsbeboere ønsker varer og kreditt, *så var både varemarkedet og kredittmarkedet for lite*. Og nu holder menneskene på å fortvile over de såkalte »økonomiske problemer« fordi de ikke kan få plassert de enorme produksjonsoverskudd og de utallige dyktige og ledige arbeidere, likesom det i lengden også fremstiller sig som håpløst og ugjennemførlig å få »anbragt til god forrentning« alle de masser av bokførte tall og nominelle tall, som hoper sig sammen, og som kalles formue. Vi skal også senere vise eder hvorledes vi hjelper menneskene å lage tall og hvor godt det stemmer med alle statsmenns og menneskebarns mentalitet å legge tall sammen under den sikre forestilling at de blir rikere.

Alle fariseere og skriftkloke sender sine sønner og døtre ut i krigen til tallenes ære, og blodspruten står høit og helvede fryder sig, mens de gamle skinnhellige merkantilister og socialister klipper kuponger og hever sine såkalte lønninger.

30. Verden vil ikke ha materiell frigjørelse, men den vil ha nominelle verdier, skinnverdier, bokførte tallmasser, papir, verdier, markedspriser og lønninger. Mere skoler og mere system.

Vi kan under disse omstendigheter ikke vurdere de åndelige veiledere og de politiske velgjørere høit nok, og excellensen Beelzebub har gjentagende erklært sig ute av stand til å kunne oprettholde dette gigantiske verdensbedrag, såfremt der ikke op-

rettes flere skoler og høiskoler for liberale og ortodokse lærere, prester, statsmenn, journalister, arbeidsledere, samt for såkalte socialøkonomiske vitenskapsmenn, og for jurister og dommere.

Forøvrig, sier excellensen, kan det være det samme hvad folk beskjeftiger sig med, når de bare ikke gjør altfor geniale oppfindelser eller produserer alt for mange og for gode varer. Støtt derfor surrogatfabrikasjonen og bygg sykehus og lasaretter. Lag meget mere reklame, mere presseorganer, litteratur og bankvesen, men fremfor alt giftgass og bomber. Hovedsaken er at vi til enhver tid kan skape innbildte fremskritt og et tilstrekkelig dyrt »system« og en innbildt »samfundsorden«, som er dyr nok til å fortære produksjonen og det mulige overskudd av denne. *Helst bør alt være opbrukt på forhånd, så ingen finner på å betale sin gjeld, men tvertom innser »nødvendigheten« av å låne mer.* Dette er sammen med budgettismen forutsetningen for at pris- og lønnskamper kan holdes gående på tross av alle tekniske oppfindelser og fremskritt. Vårt mål er altså »mer system« — »mere orden« for at frigjørelsen og velstand kan utebli.

Verdenskrigen og andre efterfølgende kriger skaper et umåtelig kunstig forbruk, så vi har godt håp om at århundrers opsparede overskudd nu skal kunne bli plasert og tilintetgjort til fordel for de nominelle tall. Tusener av handelsskib senkes til bunns, men menneskene tror at de blir rikere og rikere jo flere skib som senkes, og jo mere de gjenværende skib stiger i bokført verdi. I spissen for denne svindel nytter det derfor ikke å ansette vanlige små skurke eller bedragere eller almindelige direktører eller disponenter. Her må meget mere til, og vi bruker derfor statens, vitenskapsens og kirkens høieste spisser for å innbilde massene at verdenskrigen skaper enorme inntekter og »økonomisk fremgang.« Men da vi ikke alltid kan regne med at intelligente menn lar sig bruke på denne måte som demagoger, så har vi dessuten overalt installert oss så at de minst begavede og mest middelmådige slår sig op i de høieste og mest ansvarsfulle stillinger.

Verdenskrigen pirret og hisset den økonomiske sanselighet til overmål. Men vi håper, selv efter denne enorme svindels generalopvisning å få hele verden med på en »stabilisering« av svindelen også efter krigen. Enhver kan overbevise sig om at det lykkes.

Fra den offentlige lekestue.

Såkaldt erfaringsvidenskap i praksis, eller kronen som styres „med fast hånd“. Kronen skal „stabiliseres“, fordi eventyret skal „stabiliseres“, så verden kan gjenopta kapprustingen.

31. Hvis ungdommen reagerer.

X { Vi må regne med at der dessverre finnes en del intelligente mennesker, med den riktige intuisjon, og at disse, selv om de ingen innflydelse har, kan bli oss meget farlige. Der finnes, som foran nevnt, tenkende mennesker, som reagerer sterkt imot krigen, så at vi nettopp nu trenger å forberedes og mobilisere alle djevler verden over, hvis det efter denne krig skal lykkes oss å »stabilisere« de gamle eventyr om gull og tall og bokførte verdier. Der finnes således ungdom i Europa som reagerer over denne krig imot den materielle overflod, og åpent erkjenner at de ser den som et *storstilet sammenbrudd av urgamle overleveringer*, og at hele nutidens verdenskrise er en kamp på liv og død mellom de tekniske fremskritt på den ene side og de gamle eventyr og overleveringer på den annen side. Men likeoverfor denne ungdom må vi stå på vakt som aldri før, for at vi altså kan få eventyrene fra menneskehetens barndom stabilisert og levendegjort som tidligere.

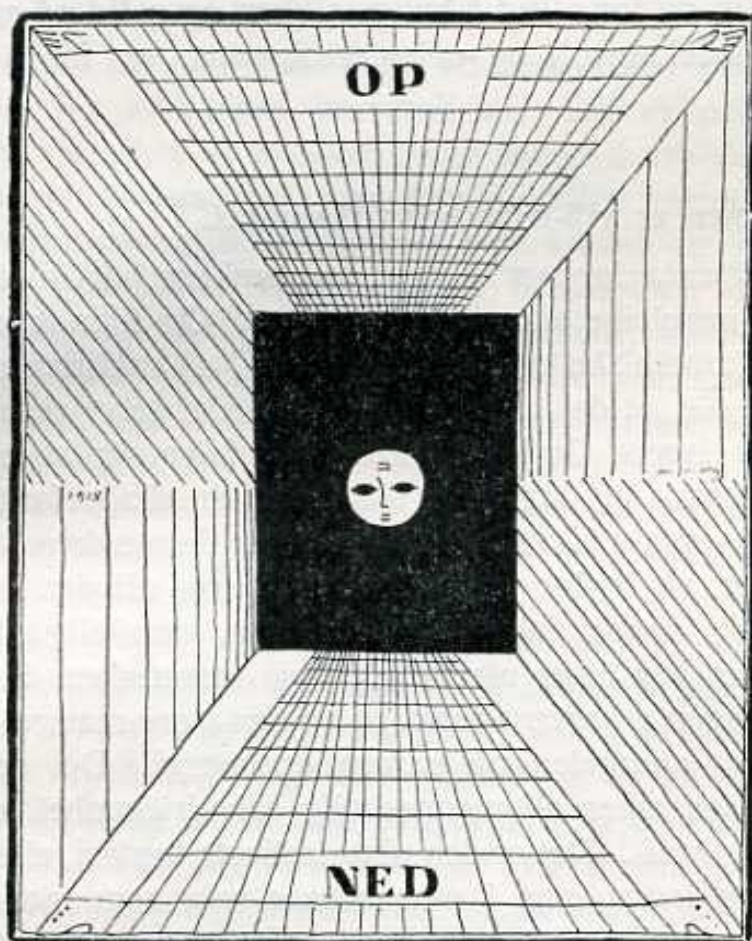
32. Den mentale forvirring skal stabiliseres.

For at dette kan gjennomføres systematisk og »med fast hånd«, vil vi nu søke å innvie eder nøie i den *mentalitet* hvorav alle eventyr om metaller, priser og lønninger er utsprunget, for at I ved å rendyrke og pleie denne samme mentalitet hos massen og dens ledere kan få alle de løgne stabilisert og gjenfødt til nytt liv, som vitterlig for gud og alle djevler lider et voldsomt sammenbrudd eller tallfall, og utsettes for svær påkjenning som under verdenskrigen.

33. Nye navner på gamle løgner.

{ Vi skal allerede straks gjøre eder opmerksom på at excellensen Beelzebub har opfunnet to nye navn, som holdes parat til å avløse socialismen og merkantilismen som sociale og økonomiske teorier, hvis disse teorier offisielt skulde ta for meget skade og bli upopulær under den pågående krig. Vi vil derfor sette nye navn på de gamle løgne, og kalle dem »kommunismen« og »fascismen«, for at arbeidere, fattige og rikmenn, såkalte radikale »konservative« fluer kan tiljuble disse »nye« ismer sin begeistring og vie dem all sin interesse, offerglede og tillit, som alt det pleier å bli gjenstand for som overfor menneskene formår å gi sig skinn av å være noget nytt og frelsende.

Noget mere foreldet, misslykket og gammelt, noget mere *stokk konservativt* enn kommunismen og fascismen kan i virkeligheten ikke tenkes. Men dette har den nulevende slekt heldigvis ingen idé om. Denne slekt er uteksaminert i en skole som systematisk har fratatt sine elever enhver chance til å tenke og percipere, til å

Den moderne mennesketype.

Han merker det ikke, om han settes på hodet, for han er „stabilisert“ i statens skoler, hvor alt står på hode, derfor tror han at det er pengene som må „stabiliseres.“

orientere sig objektivt og til å erkjenne og opfatte. Men om alt dette vil I etterhånden bli nærmere innforstått. Vi skal her bare peke på, at der fra vår side allerede er gjort de største forberedelser for å modernisere den gamle svindel og iføre den nye klær, så at fluene skal slå sig til ro og fortsette å kjempe imot hverandre under skinn av orden, system, naturnødvendighet, økonomi, fredsvilje, rettferdighet etc. etc., mens de hele tiden *tror* at de oplever

noget nytt. For dersom de visste at det hele bare var gamle gjentagelser under nye navn, så vilde de ha altfor lett for å orientere sig.

Vår plan går altså ut på for enhver pris å stabilisere og gjenreise alle de utopier som skapte verdenskrigen og vi skal etterhånden innvie eder i en del av de grunnleggende og viktigste metoder som satanismen benytter sig av for alltid å være på høide med tiden og utviklingen og for alltid å bygge sikkert og solid på menneskenes mangel på selvkontroll og orienteringssans, og for å øke denne mangel.

34. Satanismen er vill-ledet selvvirksomhet.

Vi må gjenta for oss selv, at menneskene har intet annet helvede eller himmelrike enn de selv skaper. Og hvis man vil forstå de sociale, økonomiske og religiøse kriger, så må man alltid holde sig klart for øie, at det hele beror på villedet selvvirksomhet.

Likesom lysets Gud gleder sig og føler sig stolt over hver genial »opfinner« og ingeniør, som med sin skaperfantasi trenger inn i den universale virkelighet og avlurer denne dens vesen, lover og prinsipper, så fryder vi oss i helvede over all den dumhet som »opfinnes« og skaper nye løgne og nye vanskeligheter og nye redsler. Satan kan intet utrette uten via mennesker. Som allerede forklart springer all satans makt ut av den store mangel på bevissthet, — og av mangelen på perceptionsenergi. Det er den store tomhet som behersker all menneskelig selvvirksomhet, og som gir helvede liv og kraft. Det er den ukontrollerte fantasi, eller den ennå ikke utviklede logos inne i menneskene selv som gjør det mulig å skape helvede. Derfor lærte Verdensfrelseren menneskene at de ikke skulde frykte for døden, for døden hører livet til, men de skulde snarere frykte for den ubevisste selvvirksomhet som hadde makt til å skape helvede.

Likesom Guds allmakt er den levende selvvirksomhets allmakt som skaper og opholder alt, således beror helvedes relative makt derpå at menneskene ennå ikke er *Gud* — d. v. s. den skapende logos — inne i sig selv mektig. Når menneskene blir sig Gud i sig selv bevisst, som Frelseren var det, så er helvedes resurser uttømt.

Vi djevler kan altså intet utrette som ikke det villedte fantasiliv og driftsliv i mennesket tillater oss å utrette. Når mennesket bebreider Gud at han skapte djevelen, så bebreider mennesket egentlig sig selv, at det ikke ennå er Gud i sig selv mektig. —

Helvede etablerer ingen krig og ingen revolusjon, men den ukontrollerte selvsuggesjon og tillatte massesuggesjon blandt menneskene, skaper selv krigen og revolusjonen og helvede. — Menneskene straffer alltid sig selv, og dømmer ubevisst sig selv. — Dette er mørkets makt. Dette er negasjonens seier, fordi det trege stoff *nødigst* av alt vil erkjenne at logos er blitt kjød og at logos har tatt bolig i Menneskesønnen.

Denne lære om den allmektige selvvirksomhet må omhyggelig forbydes på alle teologiske universiteter. Det er nemlig av den aller største viktighet at presten lærer folket å tro på djevler og guder, ikke som åndsmakter, men som figurlige begreper. Helvede og himmelriket bør alltid forkynnes som *steder* og ikke som *tilstander*. Dermed opnår vi at krig og masse mord tillegges henholdsvis guder og djevler utenfor menneskene, så at selve selvvirksomheten ikke opdages og eftersees. De religiøse forsøker å smigre sin Gud ved å tillegge Gud den tvilsomme ære og heder å lage krigene og folkeulykkene, og de ikke religiøse lærer at det alt sammen er satans verk. For helvedes beståen kan dette bli like godt, eftersom begge parter lyver og taler sant i en for oss djevler meget hensiktsmessig blanding.

Sannheten er jo den at det er misbruket av den skapende fantasi — altså misbruket av Gud — å skape kriger og ulykker, mens det er å åpne alle helvedes porter løs å arrangere krigene og ulykkene. Altså har både de religiøse og de antireligiøse rett. Det er både Gud og satan som skaper krigen og elendigheten, ti både Gud og satan gir sig selv til kjenne i det menneskelige fantasiliv og driftsliv. — Men hovedsaken for helvedes beståen er dette at erkjennelsen av den skapende selvvirksomhet i menneskene selv forties eller benektes, belyves eller bortforklares.

Det er god opportunistikk for helvede at de religiøse kaller det ukontrollerte og ubevisste for »oversanselige« makter, og det er ikke mindre nyttig at de antireligiøse benekter som virkelighet alt det som ikke kan fornemmes og iakttas med de fysiske sanser, og betegner all usynlig sjelelig selvvirksomhet og alle de psykiske sanser som »fantasi« i betydningen uvirkelighet.

For helvedes beståen er det avgjørende at menneskene aldri oppfatter sin egen skapende fantasi som den store virkelige virkelighet.

Når vi da som her betrakter menneskenes naturlige selvvirksomme økonomiske drifter og sjelssanser, så må vi derfor særlig

være opmerksom på den ubevisst skapende selvvirksomhet. Ti likesom alle fortidens mennesker ofret alt, — hele sin frihet, sine barn, og om fornødent sin materielle velstand, for et eller flere fantasifostre (*»fetisjisme«*), uten at andre enn de selv hadde oppfunnet og påbudt sådan ofring, således fortsetter også menneskene i våre dager å ofre ubegrenset til en rekke ukjente uberegnelige og nokså lunefulle demoner.

Fetisjisme skal her, som alltid ellers i fluenes historie kun betegne den omstendighet, at menneskene og deres ledere daglig foretar sig en masse ting, som de selv vilde finne ganske forkastelig og latterlig for å opnå de resultater de tilsikter, om de selv var sig bevisst hvad de gjorde, og forstod den indre kausalsammenheng. Annet betyr jo fetisjisme eller avgudsdyrkelse ikke. — Men i mangel av viden og dypere forståelse av faktiske årsaker og virkninger, forsøkte menneskene alltid fra tidenes morgen ved hjelp av visse ceremonier og under iaktagelse av autoriserte regler ritualer og under innflytelse av autorisert frykt, overtro, og medfødt fantasi og dumhet å undgå ulykker og å skape velstand og lykke. Man kan kalle disse midler som de velger for trolldom, magi, kogleri, gudsbesvergelse, som f. eks. statskirkelige bønner, vitenskap, politikk, religion eller hvad man vil. — Navnet, ordet eller begrepet skjemmer ingen djevel, når han bare opnår å skjule sig selv bak det.

Vi er altså nødt til å la menneskene selv utføre alt det djevleskap, som vi selv kunde ha lyst til å utføre, om ikke hele vår eksistens utelukkende berodde på *»negasjonen«*, som igjen er mangelen på livssannhet og livsorientering hos den primitivt reflekterende verden. Krigen er således djevleskapet satt i system og helvede etablert på jordens overflate. Klassekamp er krig i andre former. Og all krig og all kamp mellom fluene får altså nøiaktig den styrke og lidenskap, det omfang og den rekkevidde, den kraft og den intensitet, hvormed menneskene dyrker de store løgne. Redslene kommer alltid å svare nøiaktig til dybden av den dumhet og frykt og mistenksomhet som i hvert enkelt tilfelle er betegnende for autoritetenes og massens mentalitet. Drivkraften er den villedte selvvirksomhet eller de forførte, *»lidenskapsfylte«* drifter. Vi må altså som djevlene alltid innprente oss, at vår eksistens kun er negasjonens eksistens, og at satanismen derfor taper livsbetingelser og livsberettigelse i nøiaktig samme forhold som det lykkes for menneskene å orientere sig og innstille sig objektivt likeoverfor tilværelsen og dens universelle lover.

Så lenge de ikke formår det, vil de som økonomiske sansevesener bygge kulturriker og sociale og økonomiske babelstårn og selv rive dem ned i uvidenhet, frykt, skinnhellighet, overtro, og under ledelse av falske og misvisende idealer, således som alle ubevisste dyrkere av høiere eller lavere grader av fetisjismen alltid lå under for. Som mørket taper sin makt når det suverene lys tendes, fordi mørket kun er negasjonen for lys, således taper helvede hvis sannheten om menneskene bringer dem til å opfatte og kontrollere sin egen altbestemmende selvvirksomhet.

Herav ser vi da også klart hvorledes den lek omkring symbolene staten og pengene, som foran er omtalt, utelukkende beror på ukontrollert og ubevisst (fornektet) fantasi, og hvor forholdsvis lett det blir for oss djevlere uavlatelig å la menneskene bedrage sig selv og hverandre i en evig fortærende kamp, som vi kaller for *»interessekampen»*, men som i virkeligheten naturligvis er det stikk motsatte. Det er fluene selv som kaster sig mot lampelyset uten at de selv har kontroll over lysets hemmelighetsfulle innflydelse på dem. Og nettop således med menneskene som ustanselig kaster sig i millionvis imot sitt eget åndsllys. — I virkeligheten eier de lyset fordi de har evnen til å tenke og opfatte, men når de fornekter og forsømmer denne evne og ikke vil opfatte bevisst, men alene gi sig stemninger, følelser og drifter uten selvkontroll i vold, så blir deres eget indre lys til en evig ild som fortærer dem i det evige helvede. — Så lenge mennesket ikke er sitt eget lys mektig så blir det risikabelt å være menneske. Men denne risiko er det helvede profiterer av.

35. Hvad er sannheten om menneskene og økonomien. To slags økonomi.

Med økonomi tenker alle kulturmennesker på tall og penger. De forbinder ting som banker og bankbøker, skatter, lotterier, statskasser og kommunekasser med økonomi. Med økonomiske og socialøkonomiske begreper forbinder også menneskene ting som arbeidslønn, diskontopolitikk, bankrenter, offentlige og halvoffentlige beslutninger, politiske valg, voldgiftsdomstoler og tusen andre lignende ting, selv om disse har langt mer med uøkonomi å bestille enn med økonomi. — Men på den annen slags økonomi, den universelle økonomi, tenker ingen.

36. Den universelle økonomi kontra den politiske.

Hele universet, hvortil også menneskene hører uten å vite det og uten å ville det, er bygget på en storstilet økonomi, som i mange millioner av år aldri har vist sig å svikte på et eneste punkt, mens menneskenes politiske økonomi har vist sig alltid å svikte likeså konsekvent og ufeilbarlig som universets økonomi konsekvent har holdt stikk. Ti universets økonomi består i en gjennomført pålitelig balanse mellom $+$ og $\div$, mellom det positive og det negative. — Intet, absolutt intet kan gå tilgrunne, og intet, absolutt intet kan legges til. Denne store bærende lov har fått navn av »massens konstans« og »kreftenes ekvivalens«.

37. Samhørigheten mellom alt levende og værende.

Alt det levende organiske liv, *altså også menneskelivet og samfundslivet* er uløselig knyttet til altets universelle prinsipper og lover. Menneskene og deres samfund er *ikke eksklusive men inklusive livsvesener*, skjønt vi med teologi og filosofi gjør alt mulig for å innbille dem det motsatte, for at menneskene skal føle sig rotløse og hjemløse på jorden. Jorden er jo så altfor rik og skjønn, og universet så altfor tydelig fullt av muligheter og forgjettelser, at vi simpelthen er nødt til å misunde og hate menneskene som har fått dette rike i arv. — Kan vi ikke i lengden nekte dem denne arv, så la oss gjøre dem kampen for å vinne frem til frigjørelse så hard som mulig. Det er alle djevles opgave.

Hele tilværelsens beståen er altså sikret med storstilet balanseforhold mellom reale eller virkelige $+$ og $\div$, mens menneskenes nuværende økonomi nærmest er knyttet til uvirkelige, det vil si fantastiske eller manuelle — skinnvirkelige $+$ og $\div$. Universets økonomi opviser et realistisk forhold mellom debet og kredit, som ennu ingen videnskap har oppfattet eller erkjent. Hvert hovedhår på menneskenes hoder er talt, og ikke en spurv faller til jorden utenfor de universelle lover.

I altets økonomi er der videre en evig kontinuerlig omsetning eller såkalte »kretsløp«, utvisende en overflod og en velstand, en luksus og en harmoni, som menneskene i beste fall drømmer om, hvis de er meget musikalske. —

I den universelle økonomi finnes der riktignok ingen reklame og ingen handelsreisende, men omsetningen blir allikevel besørget av veldige stoffskifter og energiskifter. Hvad der skapes eller

produseres på inntektssiden forbrukes på utgiftssiden, hvor alle stoffer og energimengder alltid omdannes til nye formasjoner, nye inntektsfaktorer, som igjen forbrukes og omdannes, og således videre i uendelighet. Sparepolitikk eksisterer som det vil skjønnes ikke, men heller ingen annen form for svindel. Til disse evige kretsløp er da alt knyttet, både det levende og det som ser ut som dødt.

38. Det store samspill. Verdenssymfonien.

Alle livets tusener av synlige og usynlige krefter deltar på hver sin måte i dette, og der finnes ingen plante, intet dyr og intet menneske, som ikke bevisst eller ubevisst tar imot, omdanner og tilbakegir innenfor dette gigantiske og harmoniske samspill. Selv en så nytteløs og uproduktiv institusjon som en generalforsamling eller en riksforsamling eller Nasjonenes Forbunds råds-møter deltar ubevisst og rent ufrivillig i den universelle økonomi; ti når de mere eller mindre behårede deltagere har snakket og vrøvlet i noen timer, så har de produsert kullsyre med sitt åndedrett, og således avgitt til jordatmosfæren en hel del kullsyre motsvarende verdien av det kullstoff som de la beslag på, da selv de største løgnhalser og mest forfengelige narrer ikke har kunnet unddra sig denne rolle i naturens husholdning. Det spiller da for universets økonomi ingen rolle om de forøvrig har besluttet en rekke uøkonomiske handlinger som alene går ut over dem selv og deres almene velstand.

De øvrige stoffer som de bærer i sine mere eller mindre forspiste og ødelagte legemer er kun lånt gods eller »permittert« materie, som før eller siden vender tilbake til den sjø og jord som det kom fra. Ti ingen har sitt liv av sitt gods eller sin gasje, men av det evige stoffskifte.

39. To slags harmoni.

Selv verdenskrigen formår ikke å rokke ved universets økonomi. Krigen er bare et utslag av menneskenes opfatning av økonomien og for deres anvendelse av solenergi. Blir det kullstoff som den moderne kjemi og teknikk henter fra luften brukt utelukkende til gjødning, så gir jorden en så stor avkastning at alle levnetsmidler faller i pris, og alle bønder går konkurs, og statens

budgetter må opta nye lån for å balansere. Men ved å anvende kvelstoffet til sprengstoff og granater, etablerer man prisverdi- og lønnsstigninger, samtidig som man skaffer noen millioner mennesker hurtigere tilbake til sjøen og jorden, idet alle de lånte eller permitterte stoffer vender tilbake der de kom fra. — I begge tilfeller vender også alt det kvelstoff tilbake til luften, hvorfra henholdsvis gjødningen eller sprengstoffet var lånt.

En norsk dikter har gitt et morsomt og betegnende uttrykk for menneskenes disharmoniske syn på økonomien i følgende ord:

»Vår akkord i verdenskrigen
er kanonens dumpe drønn,
mitraljøsens ilske knitren,
og den falnes siste stønn.«

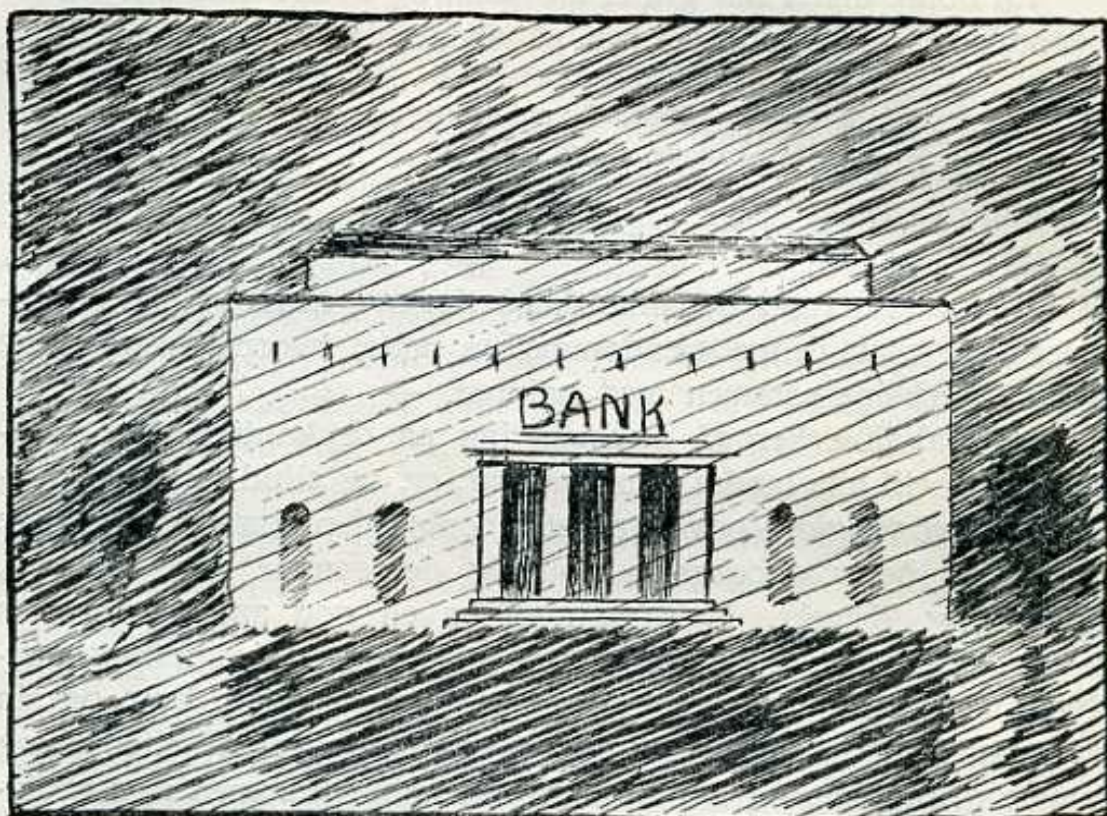
Denne dikter ser melankolsk på tingene, mens vi djevler forlyster oss over denne eiendommelige måte, hvorpå menneskene mener å arbeide sammen med naturen. —

Vi skal ikke her gå nærmere inn på de kontinuerlige stoffskifter, hvortil alle landes økonomi var, er, og alltid vil være knyttet. Men vi vil gjøre oss klart, at innenfor den store og egentlige virkelighet betyr økonomien nøiaktig det samme som harmoni, balanse og likevekt. Hvis man vil ha en god analogi for den universelle økonomi, så kan man se foran sig et kjempestort orkester, hvor alt og alle, fra det minste til det største, hver på sin måte har innstemt sitt instrument eller sin »funksjon« efter en og samme grunntone, og hvor alt og alle spiller sammen i en praktfull symfoni, og uten nogensinne å komme ut av rytmen. —

Og omenn menneskene med alle midler søker å ekskludere sig selv fra dette store samspill, og i sin samlivskunst søker å praktisere den store disharmoni eller mangel på samspill til stor tilfredsstillelse for alle djevler, så er der dog satt sådanne grenser for deres disharmoniske tilbøieligheter, *at de aldri kan opnå å skade andre enn sig selv*. De universelle lover og prinsipper kommer de aldri utenfor, selv om de i en periode på tusen år fornøier sig selv og oss med å trosse økonomiens lover, og ved hjelp av videnskap, og politik skaper en kunstig og fantastisk virkelighet i kamp og konkurranse med den store og egentlige virkelighet.

40. To slags virkelighet.

Vi søker derfor å innbille menneskene, at den egentlige virkelighet er den *politiske* økonomi og den *politiske* samfundsdannelse, mens vi setter alt inn på å skjule den sannhet at all politikk er det motsatte av økonomi, nemlig uøkonomi, og at alle politiske stater i det lange løp alltid oppløser samfundene og nødvendigvis

To slags

Pengekomfort.

må oppløse disse, *jordi disse staters prinsipp er å organisere alle mot alle i en storstilet disharmoni, med den politiske stat som dirigent.*

Verdensfrelseren la stor vekt på dette å lære menneskene å skille, sonde og sortere riktig. »Gi livet hvad livets er, og staten hvad statens er. Ingen kan tjene to herrer, og ingen kan dyrke to slags virkelighet. Ingen kan dyrke Gud og mammon. Ingen kan dyrke virkeligheten og illusjonen samtidig. Gi derfor hver sitt. Bland ikke begrepene sammen«. Så var hans lære. Vi lærer derfor det motsatte, og sier: Dyrk begge slags virkelighet samtidig. Dyrk

livets realiteter og illusjoner på en og samme gang. Og hvis ikke menneskenes lærere og prester var enige med oss i dette, så blev der ingen plass for djevlskap og løgn, svindel og bedrag.

På denne måte opnår vi da at menneskene med økonomi forstår et »system« hvor staten organiserer alle imot alle i innbilte interessemotsetninger, og hvor system og orden er det samme som

virkelighet.

Menneskekomfort.

klassekamp og voldgift, krig og statslån. Istedenfor at alle samfundenes fraksjoner og sociale og økonomiske »instrumenter« fra de minste til de største innstemmes efter den samme kontinuerlige idé eller grunntone, som finnes i universet, så innstiller vår stat alle sammen efter politiske grunntoner, de subjektive innbilte interessemotsetninger, *så at alle spiller falsk*. Alle lyver når de nu kjøper og selger. Alle vil kjøpe billig og selge dyrt, og ingen almindelige fluer forstår at *dette er selve utopien eller uvirkeligheten ophøiet til virkelighet, eller løgnen ophøiet til sannhet, med staten, kirken og skolen i spissen*.

41. Offentlig moral.

Av denne autoriserte storsvindler utleder vi da det som vi kaller for offentlig moral og moderne kultur, og dette falskneri er gått menneskene således i blodet, at det er sjelden de ønsker sig noget bedre. For satanismen blir dette imidlertid av den største betydning, idet all menneskenes kamp imot forbrytelser og nederdrekthet på forhånd er håpløs så lenge den offentlige skole, religion, moral og politikk hviler på den falske virkelighet, på skinnvirkeligheten eller det som kalles manuelle tall og manuelle lønninger og verdier.

Foruten at menneskenes måte å opfatte og praktisere økonomi på, fra først til sist adskiller sig fra den universelle økonomi derved at alle spiller falsk, så adskiller også denne økonomi sig ganske fra det levende og kontinuerlige, som er karakteristisk for alt stoff- og energi-skifte, og for alle de evige kretsløp.

42. Det kontinuerlige ligger ikke tilrette for menneskenes forstand.

Mange mennesker har i sin filosofi erkjent at der er en sterk uvilje tilstede i all menneskelig livsinnstilling overfor det levende og kontinuerlige. Dette trekk av deres mentalitet trer tydelig frem på de samfundsøkonomiske områder, hvor menneskenes økonomi går op og ned og frem og tilbake i rykk, i stemninger og vilkårlige bevegelser.

43. Den store tankeløshet.

Da nu menneskene ikke kjenner sine statsmenn og finanseksperters mentalitet kan de jo aldri regne sikkert med noget annet enn med utilregneligheten. Og for unge og uerfarne djevler vil det ofte fremstille sig helt ubegripelig hvorfor menneskene ser sig tjent med å overlate sine vitale økonomiske og fellesøkonomiske interesser og skjebner til rent vilkårlige og utilregnelige statsmenn og folkeledere som ved alle leiligheter blottes sin mangel på objektiv viden om penger, teknikk og psykologi, og som trekker i trådene hver dag uten å ane hvad de gjør.

Men for helt å begripe denne tankeløshet hos menneskene må I først passere de øvrige grader av satanismens frimureri, og særlig da den grad, hvor I lærer om den midtpunktsøkende sanselighet, og om hvorledes vi bruker den til å fullkommengjøre de store galskaper og forvillelser.

44. Den nervøse rytme.

Her må vi innskrenke oss til påny å peke på, at mens all universal økonomi alltid er basert på det rolige, evige kretsløp, så baseres menneskenes økonomi henholdsvis på det hurtige nervøse tempo — avvekslende over det langsomme, stagnerte tempo, når der likefrem settes »pinner i hjulene« for å skape de såkalte »dårlige tider«.

45. Impulsjon og depulsjon.

Da alle menneskenes såkalte inflasjoner og deflasjoner selvfølgelig kun beror på de mentale stemninger som ligger til grunn, bruker vi i vårt hjemlige sprog alltid uttrykkene »impulsjoner« og »depulsjoner« som langt mere betegnende. Hvorledes dette rent teknisk arter sig i det praktiske liv kommer vi stadig tilbake til. Vi skal her forklare at da pengene som regnskapsmidler og verdimålere for en stor del fungerer på vegne av de reale levende verdier, naturens, og det menneskelige arbeids avkastning, så kommer pengene delvis å danne lignende kontinuerlige kretsløp i samfundslivet som de reale, materielle stoffer og ideelle goder kommer ifølge de universelle lover.

Vi kan som analogi herfor se foran oss et elektrisitetsverk. Den elektriske *strøm cirkulerer* i motorer, dynamoer og ledninger, i omformere og hele det øvrige elektriske tekniske *utstyr*. Denne cirkulerende strøm er en tro gjengivelse av vannmassenes evige kretsløp der ute i naturen, hvor solen løfter dem evig op fra havet og slipper dem ned på fjellene hvorfra vannet igjen rinner evig tilbake til havet.

46. Pengenes egentlige funksjon.

På samme måte er det da pengenes og tallenes egentlige og riktige funksjon kun å cirkulere som en tro gjengivelse av de reale livsgoder og livsverdier for så vidt disse er bokførte, d. v. s. »kapitaliserte«, altså gjenstand for verdimåling eller kjøp og salg.

P e n g e t e k n i k k.

Men derved at en vesentlig del av menneskenes livsgoder omsettes igjennem et sådant teknisk utstyr, får vi anledning til å lære våre håndlangere til å gripe mekanisk inn og sette pinner i hjulene.

X Derved frembringes impulsjon og depulsjon. Vi pirrer på denne måte deres økonomiske sanselighet således op, at de det ene øieblikk lar de tekniske pengehjul surre med en feberaktig hastighet, som f. eks. under verdenskrigen, mens vi det annet øieblikk suggererer massene (ved hjelp av deres tillitsmenn) til gjensidig sabotasje. Ingen almindelige fluer kan da begripe hvor det blir av pengene, fordi det hele nemlig beror på et meget simpelt psykisk fenomen.

47. »Hvorledes pengene forsvinner«.

Tenker vi oss f. eks. at der i et moderne samfund er fabrikkert 500 millioner kroner i autoriserte pengesedler, og at den totale pengeomsetning i årets løp var 100 milliarder kroner, så vil det kun si at de 500 millioner kroner (regnskapsmidler) hadde cirkulert 200 ganger i årets løp.

Under depulsjonen, eller den gjensidige sabotasje, som våre politiske håndlangere kaller for sparepolitikk er da pengeomsetningen naturligvis gått herlig ned, f. eks. fra en omløpshastighet av 200 pr. år til 20. — *Pengeteknisk sett er da 90 milliarder kontante kroner »forsvunnet« ved en høiere magi*, som for alle fluer tar sig ut som uløselige problemer, men som vi djevler synes er mer enn almindelig liketil å forstå. Erfaring viser nemlig alltid, at jo enklere og simplere en saks indre psykiske sammenheng er, dess mere ufattelig og uløselig forekommer den for alt som kaller sig autoriteter. Men regnestykket bør enhver djevel notere i sin almanakk. Det ser eksempelvis sådan ut:

Teknisk fremstillet pengemasse		Omløps- hastighet		Effektiv pengemasse
Kr. 500.000.000	×	200		Kr. 100.000.000.000
„ 500.000.000	×	20		„ 10.000.000.000
Den forsvundne pengemasse				Kr. 90.000.000.000

48. Massementalitet, optimisme og fortvilelse.

Når man her holder sig klart for øie at de 100 milliarder utelukkende skyldes en *optimistisk massementalitet*, og de 10 milliarder utelukkende er resultatet av en likeså *fortvilet og fryktfull massementalitet*, så ser man straks hvilken nytte vi djevler har av

den politiske stat, som under skinn av samfundenes velgjører, for samfundenes egen regning og risiko, ved offentlig suggesjon og politisk reklame tilveiebringer begge slags mentalitet, etterhånden som det ene eller det annet slags passer det politiske kogleri.

Vi ser av dette eksempel hvilken stor rolle, rytme og tempo spiller i økonomiens verden. Denne riktige rytme har alle musikalske mennesker i sig fra fødselen, likesom markens blomster og alle dyr har den samme økonomiske eller harmoniske rytme som en medfødt evne. Men den nervøse rytme, som er alle politikeres vuggegave, og som er en naturlig følge av den *manglende viden og manglende orienteringssans overfor økonomiens vesen*, denne er det vi må forstå å utnytte, når vi vil holde bevegelsen vedlike i den av oss skapte falske virkelighet. Uten kunstig bevegelse vilde den kunstige virkelighet hurtig stivne og dø. — Både »tider« og »konjunkturer« og »valutanoteringer« og mange andre nulevende demoner og suverener vilde dø, hvis vi ikke ved denne kunstige nervøse rytme kunde få det døde mekaniske pengevesen ialfall tilsynelatende til å blese sig op og trekke sig sammen.

49. Den »alvorlige« økonomiske situasjon og helvede som ler.

Her bør vi merke oss at rytmen bør ikke alltid være langsom og regelmessig. Tvertom viser erfaring at jo voldsommere overgang vi kan skape, og jo mere plutselig og uberegnelig vi kan få pengemassene til å svulme op, for i neste øieblikk å få dem til å trekke sig sammen og forsvinne på usynlig måte, dess bedre for oss. Desto mere frykt og uro skaper vi, og desto mere forbrydelser og elendighet, bankkrakk, selvmord, blod, misunnelse, hat, mistenkeliggjørelse m. m. opnår vi.

Når elvene i gammel tid svulmet op og laget store oversvømmelser så oppfattet menneskene dette som tegn på uvilje mot dem fra elvens og vannmassenes side. Denne overtro, mystikk og frykt har vi nu overført fra elvene til pengene, og det hører nu om dagen til våre morsomste øieblikker å delta i offentlige og halv-offentlige forsamlinger og å iaktta autoritetenes mimikk, og finansekspertenes dype alvor, når de beslutter og protokollerer at *»situasjonen er høist alvorlig og krever de aller største ofre fra almenhetens side«*. Da er seiren på vår side og alle djevler ler.

50. Skolen og kirken som vedlikeholder av løgnen om menneskene.

Når vi i det foregående har opholdt oss så meget over den moderne fetisjisme og over den vill-ledte selvvirksomhet, så ligger det nær å spørre om menneskene da virkelig er så uvidende at djevlene i lengden kan ha nogen chanser til å skjule disse hemmeligheter for menneskene. — Hertil er først og fremst å svare, at verden heldigvis ennå aldri har manglet ubegavede skolelærere og prester, journalister og lærerinner, som mot dårlig eller god betaling har klart å holde løgnen om menneskene gående gjennom århundrer. Løgnen om menneskene sier, at mennesket er *egoist*, *viljevesen*, og i utpreget grad et bevisst *forstandsvesen*, som man kan lite på, — og som man for sitt eget vedkommende kan regne med, ikke minst hvad dømmekraft og klokskap angår. Alene i bondelandet Norge bevilger man årlig omkring 90 millioner kroner til såkalte folkeskoler og folkehøiskoler, — bemerk ordet — hvor en utallighet av skolelærere innprenter løgnen om menneskene i alle folkets barn. Skoleundervisningen er obligatorisk efter excellensen Beelzebubs eget initiativ, da han i motsetning til den banale opfatning mener, at det som barn læres op til å tro og mene, ikke bare er meget skjebnebestemmende, men det primære, og for samfundslivets utvikling, det avgjørende og grunnleggende.

Uten at folkeskolen, kirken, pressen og litteraturen uavladelig hjelp til med å holde teorien om egoismen oppe, vilde satanismens hele system falle sammen. Hver gang et såkalt problem, f. eks. et økonomisk problem, skal drøftes og behandles, så begynner og avslutter man som regel overveielsene med å fastslå som den endelige forklaring, at menneskene er egoister. At de fra tidenes morgen beredvillig har ofret sig selv, sin frihet og velstand for sine fantasi-fostre, eksempelvis for staten og pengene, må oversees og forties, da dette ellers vilde åpne folkets øiner for et riktig og sant syn på menneskene.

Å frakjenne menneskene deres frie vilje og erkjenne at viljen alltid styres av mentale forutsetninger, og at mentaliteten som regel er skolens og miljøets verk, opfattes som umoralsk, likesom enhver sannhet alltid er umoralsk og heldigvis alltid virker støtende og ubehagelig på alle fariseere og hyklere, som har den egentlige skyld og ansvar for kvaliteten av den mentalitet som regjerer folkets vilje.

Den voluntariske lære om mennesket som viljesvesen overlater alt ansvar og alle forpliktelser til hver især, og fritar alle lærere

Egoistene i praksis.

Ved å brenne varelagre opnår man høiere lønn og større profit! Forbrenningen av varer må foregå under ledelse av autoriteter, da vedkommende ellers vilde bli lynchet.

og veiledere for bevisst ansvar. Voluntaristen spør hverken om den sed som såes i barnene, eller om hvad for slags frukter som høstes. Skal en lærer ansettes, så er det f. eks. av langt større viktighet at han taler det rette mål, enn at han holder mål hvad bevissthet og åndskvalitet angår. — Det er folkets egen skyld hvis det i kraft av sin vilje ikke undlater å ta hensyn til de store løgner som innprentes fra barndommen av lavtstående lærere og lærerinner. Sandelig — uten den store hær av lavtstående folkeskolelærere skulde det være helt umulig for oss djevler å holde løgnen om menneskene gående.

Og hvad tilsist angår læren om mennesket som et bevisst og fullt pålitelig forstandsvesen, da bør vi djevler aldri glemme å betrakte en sådan læres gyldighet som en stilltiende selvfølgelig og udisputerbar forutsetning. — Det skulde se nydelig ut om ikke menneskene visste hvad de gjorde. Bare se på biskopen i sin lange sorte kjole med gullkors på maven og høi silkehatt og hvit krave. Hør på ham, se på ham, og spør ham og du vil få svar! — Se på skolelæreren og hør ham tale i nasjonalforsamlingen. Er kanskje ikke allverdens viden sikkert og solid forankret i ham? Enn professoren, f. eks. når han taler i videnskapelig alvor om gode og dårlige tider. Ingen dagdrømmer regner med at han drømmer, og jo fastere hans bevissthetsliv sover, og jo mere han drives av det bevisste føleri, og av ubevisste sympatier og antipatier, desto mere vil han forsikre at han er fullt våken og er sig fullt bevisst hvad han gjør. — Det er jo likefrem å fornærme en »empirisk« videnskapsmann å antyde at »erfaringer er det navn som han selv setter på sine villfarelser«. Skulde en empiriker ikke ha perceptionssans og perceptionsevne? Skulde en finansminister og en regjering drømme så meget at de ikke visste forskjell på $\div$ og $+$. Alt denslags er for et naturlig menneske helt usannsynlig.

Hold derfor endelig fast ved den behagelige parlamentariske form, hvor menn forstiller sig for menn, og uten å rødme gouterer hverandres løgner og uefterretteligheter. Særlig i parlamentene kan vi djevler gå ugenert omkring, ti intet sted er det ubevisste sterkere og på samme tid mere høiaktet og respektinngydende enn der. —

Det er dessuten hele den menneskelige natur imot å måtte se sig selv som »materiale i arbeide«, eller som »*bevissthet under tilblivelse*«. Folk finner sig f. eks. rolig i at man kaller dem slanger, ormeeyngel, dromedarer og revepels, men tåler ikke å høre om

sin egen dømmekrafts utilregnelighet. Si til en forsamling av mennesker, at menneskene er onde og fortapte, syndefulle og ondskapsfulle, og de vil fryde sig fordi de tror at de hører sannhetens røst. Men dersom du sier at de alle er idealister og offerglade, selvforglemmende dagdrømmere, og at deres autoriteter svermer

som fluer omkring lampelyset uten å være sig fullt bevisst, så tror de at de hører løgnens røst.

Se dette mesterstykke har vår herre og mester Beelzebub utført. Gjennem 1900 år har vi fjernet Kristi befriende sannhet om menneskene, og lært dem teologi eller altså djervlens mening om menneskene, og satt teologien på sannhetens plass.

Når vi her såvidt utførlig omtaler dette forhold, så er det fordi alle handlekraftige djevler må være klar over den kjempestore betydning det har at menneskene fremdeles korsfester sann-

heten om sig selv, forneker gudsriket og gudegnisten inne i sig, og religioniserer både sig selv og sin tilværelse, idet de slipper alle djevler løs på jordens overflate. —

Dersom menneskene var egoister, viljesvesener og bevisste forstandsvesener, så skulde hele den store omtransformasjon av deres egne selvvirkssomme livsdrifter vært utenkelig. Da vilde de nemlig ikke pirre sine egne og hverandres naturlige selvoppholdelsesdrift og gode økonomiske drifter, men i felles interesse frigjøre sig selv og hverandre, og helvede hadde sannsynligvis tapt sitt spill. Men fordi de har »øiner uten å se, og ører uten å høre« og ikke ennu orker å se sig selv og ta sig selv og sine krefter i riktig målbevisst bruk, så er de alle et viljeløst bytte for det ubevisste følelsesliv, hvor vi som er det ubevisste har makten fordi selvkontrollen mangler.

X Å kunne forfalske og skjule denne vitale sannhet i 1900 år var alltid satans verk, men uten som nevnt skolen og presteskaper som håndlangere for oss, hadde denne forfalskning selvfølgelig vært utenkelig. Ved den falske lære om menneskene, altså ved å lære og preke egoisme og pålitelig erfaringsevne, fortrenger vi alle gode sider av *selvhevdelsen og selvoppholdelsen* og skaper en for helvede meget nyttig og hyklerisk mindreverdighetsfølelse. Istedenfor at mennesket som skapningens herre og som Skaperens avglans skal opfatte sig selv som konger og kongebarn, og som arvinger til et kongerike, så skaper vi prolektarfølelse og prolektarbevissthet på den ene side og falsk selvhevdelse og »sjøldåring« på den annen side.

X Hver gang satanismen trenger å fornye sig danner vi nye politiske grupper som innbiller folket at nu kommer noget nytt. Når f. eks. prolektarklassen og prolektarbevissthet skal avløse den såkalte »kapitalistklasse« og »overklasse«, så tror det ulykkelige folk at der vil skje forandringer til det bedre. *Men dersom folket hadde kjent sannheten om sig selv, så vilde folket ha forstått at alle forandringer skjer til det verre, fordi det er den samme urmeneskelige mangel på selvkontroll som uavladelig gjør sig gjeldende i alle klasser.* Jo mere »prolektarer« og jo mindre »kongebevisste« desto lavere bevissthet og desto mindre selvkontroll! Jo mindre mennesket oppfatter Kristi ord: »I er alle guder«, desto bedre for oss som ønsker at verden alltid skal bestå av dårer.

X Dersom vi ikke til enhver tid kunde danne nye partier og nye sekter, og uavladelig dære menneskene med nye navn på gamle

Jammerdalen?

Himlens fugler vet bedre beskjed om Paradiset på jorden enn de som er konfirmert i våre kirker. Det er umulig å få fuglene til å skape helvede for de har ikke ukontrollert fantasi.

løgner, så vilde satanismen virke kjedelig på menneskene som er sensasjonssyke og gjerne vil oppleve noget nytt. Men fordi de ikke er sig selv bevisst, så kan vi uforstyrret fortsette å omgruppere og manipulere, hvilket virker underholdende og opmerksomhetsavledende. —

Foruten at menneskenes økonomiske drifter uavladelig får dem til å være aktive og selvvirksomme for å forbedre sine levevilkår, så har menneskene også en sterk iboende drift etter rettferd og fri-

gjørelse. Mange formelig hungrer etter rettferdighet, og denne hunger er farlig for helvede, hvorfor rettferdighetsdriften sammen med selvoppholdelsesdriften må omtransformeres og uavladelig narres ved regjeringskriser og lignende, inntil driftene avstumpes og går trett og menneskene stagnerer i pessimisme og ugjennemtrengelege hindringer og problemer. — Når de mest klartseende blandt menneskene etter store skuffelser endelig opdager at alle partier er like dårlige og alle regjeringskriser bare er folkebedrag, så trekker de som regel bare den negative slutning at selve menneskematerialet er dårlig. Det faller dem kun sjelden inn at det er selve den forfalskede samfundsordning og den forfalskede lære og det satanisk misvisende utgangspunkt som er årsaken til at »materialet« viser sig skuffende dårlig.

Sannheten er at menneskene er langt bedre enn de selv vet og har ord for å være. Derfor er det av stor viktighet, hvilket ikke kan gjentas ofte nok, at de aldri lærer sig selv og sine store og gode drifter virkelig å kjenne.

Sammen med denne lære følger nu også gjerne læren om at jorden er en *fattig elendig jammerdal*, og at tilværelsen er full av feil fra tilværelsens ophavs side. At feilene alene er på menneskenes side, og at disse feil skyldes *illusjoner, uvidenhet, overtro, etc., og altså ikke egentlig egenkjærlighet, men tvertom mangel på evne til å opfatte og utføre sitt eget beste, se dette anerkjenner menneskene ikke.* Det benektes ialfall kategorisk av folkets lærere og veiledere. Således påstår alle religiøse mennesker i regelen at ulykkene og manglene ved menneskelivet skyldes menneskenes ondskap og synd, men ingen av dem aner at denne formentlige ondskap og synd nettop består i de religiøse og »moralske« menneskers livssyn og samfundssyn, samt i måten å opfatte og behandle hverandre på. Hele evangeliets kjerne kan sammenfattes i den grunnidé, at prestskapet med deres religionisering av tilværelsen *»lukker himlens rike for menneskene«.* I denne sats ligger evig sannhet.

Det må være en grufull rolle å få sig tildelt å være prest! Ti vi djevler nøier oss med å være det negative inne i menneskene selv, men prestskapet gjør det negative aktivt, idet de organiserer løgnen om menneskene og rendyrker denne som sannhet i veiledning og moral. Prestskapet har den rolle ubevisst å organisere helvede, så at vi djevler kan pine menneskene i en evig pine. Men for at prestene aldri selv skal opdage hvad de gjør og hvad de brukes til, så innbilder vi dem at Kristi sannhetsord ikke var det

Den romerske hedenskaps store triumf over kristkirken.

evige livs ord, men bare en »historisk« uttalelse som kun gjaldt nogen dusin prester i sin tid i Jerusalem, og ikke de skriftlærde akademikere som type.

I nøie sammenheng med læren om egoistene og jammerdalen gjelder det også å få menneskene til å opgi troen og håpet på et *idealsamfund* her på jorden, og følgelig troen på noget Guds rike innenfor den tilværelse hvori de lever. Vi forespeiler dem et større eller mindre vederlag hinsides livet på jorden, i et eller annet ukjent elyseum. Det var derfor Verdens Frelser sa, at fariseerne dyrket og tilbad det som de ikke kjente, nemlig de dødes gud istedenfor de levendes, og det var derfor han anbefalte dem å orientere sig innenfor de jordiske ting før de innlot sig på å spekulere over

de himmelske. Denne Jesu Kristi lære var i sig selv et dødsstøt imot alt religiøst drømmeliv, og imot all religionisering av mennesket, jorden og tilværelsen, og følgelig var denne lære meget farlig for satanismen og det evige helvede. Kristi lære var intet annet enn å legge grunnlaget for en ny tro, nemlig troen på *virkeliggjørelsen* av sannheten og lengselen i alt religiøst drømmeliv. Han kom ikke for å avskaffe religionen, men for å opfylle kjernen i religionen og virkeliggjøre sannhetens kongedømme. Men heldigvis har det lyktes oss å føre verden tilbake til de klassisk hedenske religioner, og å opgi håpet og troen på sannhetens strålende kongedømme.

»Ennu idag beherskes hele vestens kultur av den romerske ånd«, sa vår gode tjener *Mussolini* på 10-årsdagen for »fascismen«s navnebytte på gammel urettferdighet.

51. De økonomiske selvvirkksomme drifter avspores eller omtransformeres.

I det foregående har vi lært å se hvorledes menneskenes økonomiske drifter ved teologiens hjelp og ved den falske filosofis lære om egoismen og viljen fullstendig avspores allerede fra den tidligste barndom. Dermed rammer vi hele menneskelivet for så vidt som alt initiativ, skapertrang, selvopholdelse, selvutvidelser og virkelyst i alle positive former blir miskjent eller bragt i miskreditt, og for så vidt det egentlige store mål for menneskenes streben og arbeide flyttes ovenfor og bortenfor den tilværelse, hvis hele innhold det egentlig var menneskenes oppgave å gjøre til sitt åndelige eie.

52. Materiens mistenkeliggjørelse.

For å understøtte avsporingen mistenkeliggjør vi da også alt som henhører under begrepet stoff og materie for at den materielle frigjørelse innenfor materien og tilværelsen skal umuliggjøres. Vi lærer menneskene i ophøiet ekstase å løpe bort fra materien — ialfall i sin fantasi og idealdyrkelse — og når alle slags materielle mangler etterpå gjør sig gjeldende og prisene og lønningene stiger, så beskylder vi »egoistene« for å være både materialister og realister, skjønt de i virkeligheten er så lite orientert i materien, og så lite frigjort i materien som vel mulig, og så lite realistiske som overhodet tenkelig.

53. **Materialisme og realisme i den autoriserte begrepsforvirring.**

Med »realisme« mener »egoistene« nemlig den krampaktige jakt etter fantomer som karakteriserer det 20de århundres mentalitet og med materialisme mener de en storstilet dyrkning av tall og bokførte verdier av markedspriser og lønninger, og av tusen andre *imaginasjoner* eller tankeforestillinger som ifølge vårt hemmelige sprogbruk skulde bety det stikk motsatte av *materialisme*.

Uten de gamle orientaleres filosofiske frykt og uvilje mot stoffet og materien, og uten den gamle filosofis og teologis lære om »egoismen« og »jammerdalen«, har excellensen Beelzebub erklært sig ute av stand til lengere å hindre menneskene fra å nå frem til den materielle frigjørelse, og på grunn av de mange nye tekniske vidundere som truer verden med materiell frigjørelse fant han det nødvendig for sikkerhets skyld å overfylle hele Vesteuropa med alle slags urgamle orientalske eventyr, ideer, og filosofiske systemer, etc., i den hensikt å sikre oss menneskenes uvilje og frykt overfor materien og de reale goder, og på samme tid for å stimulere folkets tro og tillit til de nominelle livsgoder og fiktive verdier, som banker, penger, skatter, renter, etc. Vi kalte disse urgamle eventyr for »det nye som gror«, »sansen for høiere ting«, »åndsvitenskap«, og store deler av den moderne verden har nu i fanatisk frykt og uvilje for alt som er stofflig på nytt gitt sig mammondyrkelsen og de fremmedes religioner i vold.

Læren om »egoismen« og om den forkastelige materie behersker forøvrig nu for tiden hele den moderne kulturverden.

54. **Å elske sig selv meget eller lite.**

Forgjeves søkte Verdensfrelseren å innprente menneskene at de skulde elske hverandre i så høi grad som de naturlig måtte og skulde og burde elske sig selv. Vi har ved teologiens hjelp satt saken på hodet, således at menneskene nu lærer å elske hverandre *like lite* som de oplæres til å elske sig selv. Men »like lite« er jo ikke ganske det samme som »like meget«. Den psykologiske forklaring på at hele det moderne samfund og dets fleste individer ofrer sig selv, sitt private forbruk, sin frihet og velstand, sin overflod og sin luksus til fordel for det *upersonlige forbruk* blir altså denne at »egoistene« elsker sig selv *like lite* som de elsker hverandre, og *like meget* som de alle elsker sine moderne avguder eller uvirkelige tankeformer.

55. Uviljen overfor luksus.

Hvad luksus angår da bør vi støtte alle trellesinnets og smålighetens prester og statsmenn i sin medfødte uvilje mot luksus. Riktignok var ikke kong Salomo i all sin herlighet klædd som en av markens blomster, og riktignok er ingen nokså moderne damer utstyrt så luksuriøst som hver fattig mosegrodd sten ute i naturen. Men også her, overfor luksusbegrepet, må vi huske på hvilken rolle mentaliteten, eller sinnstilstanden spiller for skjebnen. Hvis menneskene var flott anlagte og målte med store rummelige mål, så vilde de også bli målt igjen med samme rummelige store mål fra tilværelsens side. Men den mentalitet må vi hindre. I denne henseende får helvede alltid sin sikreste støtte fra *massemennesket*, når dette av prestene er opplært i fornektelse. Istedenfor å glede sig over hvert menneske som kan bygge sig en kongelig bolig, og således peke på veien for fremtiden, og derved gi et godt eksempel på gudstanken og kongetanken inne i oss, så bør alt personlig forbruk — og især all luksus — strengt fordømmes, og hele folkets velstand ødes på templer og palasser hvor ingen bor undtagen fantasisvesener, som tollvesen, bankvesen, postvesen, skolevesen, kirkevesen, assurancevesen, veivesen, organisasjonsvesen, og alle andre upersonlige tankeformer og uvesener!

Jo mere denne upersonlige kultus florerer må vi passe på at alle prester forsikrer at de tror på en personlig Gud, og at de strengt fordømmer alle som fornektet troen på den personlige Gud. Når der nemlig forkynnes en personlig Gud med lebene, mens der bygges for de upersonlige guder i det praktiske liv, da er nettop den selvmotsigelse og det hykleri tilstede, som skaper den egentlige og farlige luksus som helvedes makter kan godta, nemlig luksus'en omkring avgudshusene og avgudsbilledene. Når den upersonlige luksus og det upersonlige forbruk i et folkesamfund koster 100 eller 200 ganger så meget pr. individ som det tillates menneskene selv å anvende til personlig forbruk pr. individ, så vokser det ubevisste, og bevisstheden avtar. Da hindres den skapende utvikling og alle personligheter dør ut, og organiserte undermålere behersker samfundslivet.

Den upersonlige luksus er likeså umettelig som menneskenes villedede offervilje er stor. —

56. De trange og de rummelige mål.

Verdensfrelseren henviste menneskene til det latente rike inne i dem selv, og anbefalte ikke det religiøse Elyseum. Derfor pekte han også på den side av økonomiens vesen, at de som mennesker alltid vilde bli målt med samme trange eller rummelige mål, hvormed de selv målte. Fordi deres økonomiske tilstand selvfølgelig står i relasjon til deres sinnstilstand. Vi må selvfølgelig støtte alle statsmenn som preker sparsomhet og nøisomhet i hjemmene, og som forfølger all luksus med streng hånd, mens der brukes bunnløse summer til upersonlige, såkalte politiske formål. Om kort tid vi vil da for offentlig regning sette i system veldig sparepropaganda, som kan tære godt på hjemmene, og skaffe mange penger til de politiske budgetter.

Vi ser altså, at også overfor luksusområdet har de berømte »egoister« en eiendommelig uvilje mot sitt eget beste. Egoistene sulter og fryser, og bor i elendige hjem, sparer på sukker og smør, ernærer sig på sine surrogater, og forsikrer allikevel høit og hellig, at der må spares mere for at avgudene ikke må dø. Tæring og kreft, og mange andre sykdommer er daglige gjester i det 20de århundres hjem — mens endeløse summer ofres på upersonlig satanisk luksus, på avguderiets alter.

57. Egoistene kjemper mot sig selv.

Menneskene kjemper således en fortvilet og bitter kamp imot sig selv, fordi de som innbilte »egoister« hverken har mot eller lyst til å orientere sig innenfor sig selv og heller ikke innenfor det levende liv og det levende samfund, hvortil de er knyttet med uløselige bånd. Og vi støtter til av alle krefter. Bare dette ene ord egoisme er i regelen nok for oss til å forvirre alle deres ideer om økonomi, og især om social økonomi. Og vi kan en gang for alle slå fast, at der hvor læren om egoismen er fremtredende og offentlig autorisert og vedtatt, der forkynnes intet evangelium hverken til menneskene eller om menneskene.

Når da menneskene som psykiske sansevesener er blitt desorientert på denne måte, så kommer alle ulykker og misligheter av sig selv. Det er logisk selvfølgelig fordi vi har »transformert« eller »omdisponert« deres økonomiske drifter, så disse skaper liv i den tenkte uvirkelige og subjektive virkelighet, istedenfor i den objektive og reale.

58. **Hvorledes blir individets interesse en annen enn samfundets?**

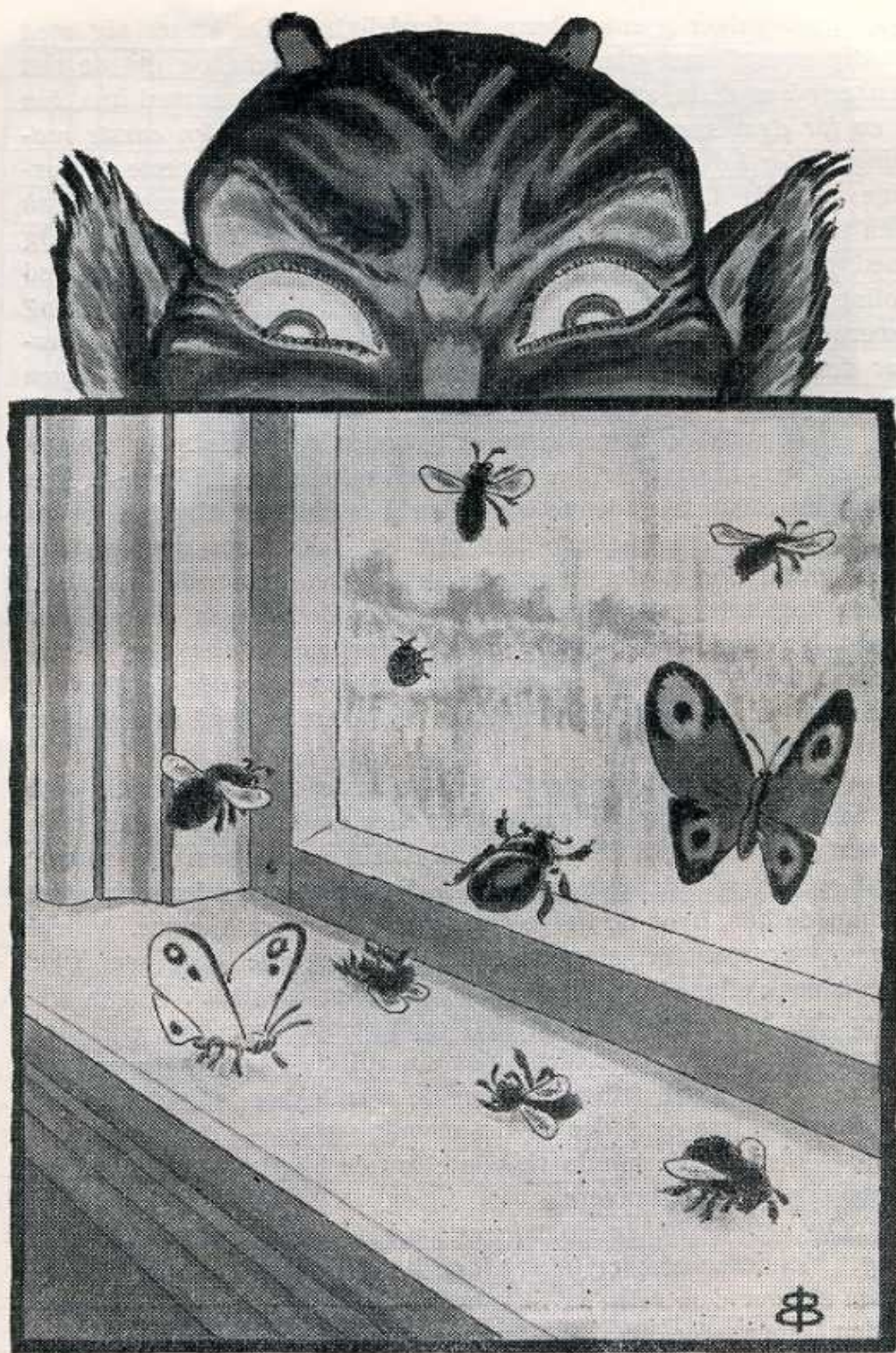
Forholdet på det økonomiske livsområde er nemlig dette at *hvis den materielle frigjørelse, storproduksjon og gjensidighet blev satt op som målet for alle menneskers streben, så blev individets interesse selvfølgelig alltid den samme som samfundets.* Men når de nominelle tall og fiktive verdier settes op som formål for den økonomiske streben, så blir alle individers interesser likeså selvfølgelig forskjellig og uforenlige, likesom deres interesser også naturnødvendig blir motsatte av felleshusholdningens interesser.

Her skal vi videre peke på årsaken til interessemotsetningene som medfører at menneskene slåss i all evighet om innbilt egen-interesser. Ti om ikke staten og kirken, skolen og videnskapen lærte alle mennesker op i den subjektive økonomi, og orienterte alle menneskebarn fra fødselen innenfor den nominelle og fiktive virkelighet, men derimot i den objektive, reale og universelle økonomi, så vilde det ikke være mulig i lengden å oprettholde interesse-motsetninger og såkalte særinteresser. I sannhetens verden er jo individets vel alltid det samme som alles vel, fordi den enkelte celle ikke kan trives uten at hele organismen er sund, men i løgnens verden stiller saken sig motsatt, fordi den kunst å leve i samfund er forvansket, umuliggjort og misforstått. Vi sørger for å holde »cellene« i uvidenhet om at deres skjebne er »socialisert« altså »felles«, fordi de lever i en levende organisme, som de selv ikke ser.

✕ De mange misligheter som menneskene iakttar i sitt samfundsliv og som de tillegger »egoismen«, skyldes altså ikke ondskap hos massen, men dårskap og usannhet hos lederne og autoritetene. Det store tomrum hersker i dem og om dem. Og dette tomrum i deres bevissthet er helvedes tumleplass. ✕

59. Psykisk forvirring, eller livsdriften som forvirres i det fremmede hus.

✕ Vi vil her bruke en analogi: Der kommer en del fluer inn av et åpent vindu, på den ene side av et hus, og flyver igjennem huset til den annen side hvor vinduene er lukket. Da alle fluer er lysømfintlige, kaster de sig med full kraft imot vindusglasset som de ikke ser. Jo større smerten føles, dess mere lidenskapelig kaster de sig på nytt imot lyset, idet de ikke kan »opfatte« glasset. Av tusen slike fluer vender en eller to om. De velger »omvendelsens« befriende vei, og slipper altså ut igjen i friheten. Men de andre ✕

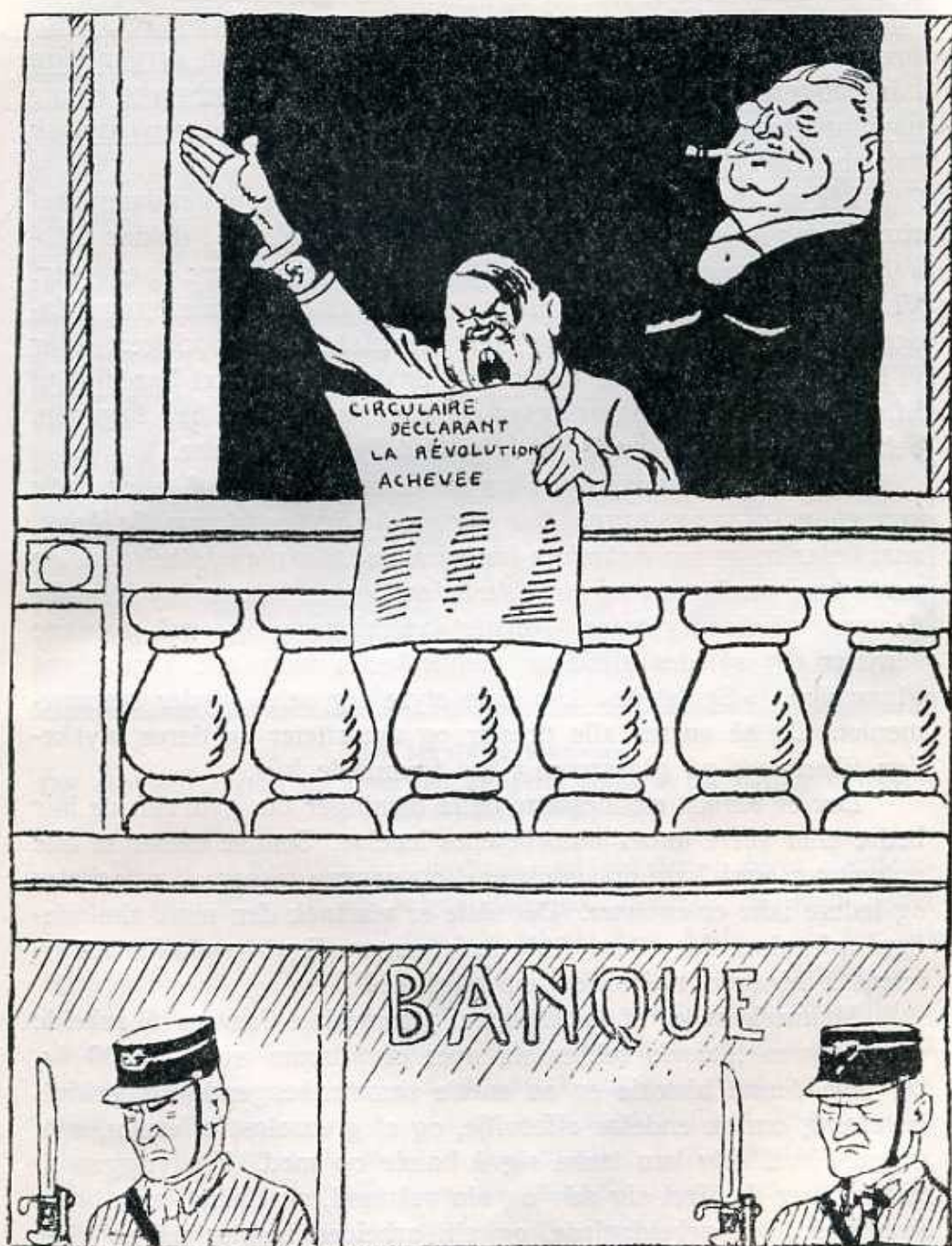
Den fremmedes hus.

998 fluer velger gjentakelsens forferdelighet. De kaster sig med veldig energi imot glassruten i det lukkede vindu, og det de sist tenker på er dette, at de har latt sig lede inn i et fremmed hus, *inn i en for dem som fluer unaturlig tilværelse og at den eneste redning består i å søke tilbake den vei de kom inn.* Det eneste »naturlige« blir da å forsøke å trenge mere, alltid mere energisk inn på den usynlige glassrute, hvilket vi på beste måte understøtter. Og med god virkning. Man kan høre på den lyd som følger med følingen av glassruten at smerten er stor. Men fortvilelsen og smerten bringer allikevel heldigvis få til å orientere sig likeoverfor det som virkelig foreligger, og efterhånden synker de sammen og gir tapt. Deres energi er tømt.

Nettop således som fluene er lysømfintlige, således er menneskene økonomisk ømfintlige eller psykisk følsomme. Ulykken eller feilen er altså ikke denne egenskap i sig selv. Ulykken er at »fluene« resp. menneskene har latt sig lokke inn gjennom det åpne vindu, inn i »det fremmede hus«, »Det fremmede hus«, er i denne forbindelse bare den tilstand som deres egen fantasi har skapt, før denne blev sig selv mektig. Forholdene blev dem »fremmede«. *De blir i kraft av sin egen sterke og berettigede livsdrift nødvendigvis* — med få undtagelser, et sikkert bytte på satanismens »usynlige« »glassrute«.

Ved denne analogi ser vi den faktiske og riktige rolle som menneskenes økonomiske sanselighet eller ømfintlighet spiller, men vi ser samtidig også den relativt ulykkelige rolle som den samme drift spiller, når det lykkes for oss djevler å lokke dem inn i det fremmede hus, hvor de ifølge sin natur ikke hører hjemme. Videre ser vi, hvor umåtelig misvisende den diagnose blir, som gjør »egoismen« eller »livsdriften« til ophavet for ulykken. *Ti som alle fluer skal hige efter lyset, så skal også menneskene hige efter den økonomiske frihet. Individene gjør sin »plikt« når de stormer imot glasset for å vinne friheten. Men de som lokker individene inn i det kunstige hus og setter op det usynlige glass — disse har skylden — disse er de blinde veiledere for de blinde. — Men nettop disse er våre håndlangere.*

Og nettop slik er situasjonen over hele den moderne verden idag. Menneskeheten er lukket inne i et fremmed hus. Et usynlig glass stenger dem veien ut til friheten — og ut i solen. Kun en og annen finner veien tilbake. Massene styrter avsted med sine ledere og veiledere i spissen og kaster sig hver dag med feberaktig liden-

„Der Führer rettet Euch!“

Verdensbedraget er godt beskyttet av skrik og skrål.

skap imot glassruten som kun består av offentlige budjetter og nominelle tall. Går herunder en eller annen rute istykker, fordi presset imot den offentlige svindel blir for stort, så sørger våre håndlangere, de politiske velgjørere straks for å anbringe en ny usynlig glassrute. Ti »glassruten« er jo intet annet enn psykisk sansebedrag.

I Tyskland har vi p. t. opprettet et såkalt Propagandaministerium, hvor vi har satt en forblindet herre, en viss hr. doktor *Göbbels*, til å drive propaganda for den lære, at menneskene er egoister. Vi har innrettet et såkalt »veiledningsmonopol« i dette propaganda-departement, for å sikre oss imot at »glassruten« opdages. Når vi kaller hr. *Göbbels* for doktor, da er det fordi folket har tillit til titler, og fordi en doktor betyr en mann som ikke har lægedom behov, men som er særlig dyktig til å helbrede andre.

Det som menneskene kaller »egoisme«, blir altså efter dette kun en *villedet livstrang*. *Det blir en hellig, guddommelig kraft, som ledes ut av sin naturlige funksjon ved hjelp av folkeledere og politikere, bankmenn og arbeiderledere og andre som gjelder for å være folkets velgjørere.* Nevnte »autoriteter«, og også prestene benytter sig således alltid av menneskenes fortvilede kamp imot glassruten. »Egoistene« kan ikke styre sig selv«, lyder resonnementet. Og så surrer alle prester og autoriteter og deres ulykkelige tilhengere på glassruten i det fremmede hus.

Der er blandt menneskene delte meninger om hvorvidt de blir bedre eller verre under autoritetenes ledelse. Somme mener at alle autoriteter også bare er »egoister«, og somme mener at autoriteter og ledere ikke er egoister. Det siste er visstnok den mest almindelige opfatning, for ellers vilde man sannsynligvis avskaffe autoritetene i henhold til teorien om egoisme?

Menneskene er et takknemmelig materiale for oss å arbeide med. Deres historie rekker nu over et tidsrum av ca. 8000 år, og hele denne historie er en eneste sammenhengende og gruffull beretning om en endeløs offervilje, og et grenseløst offermot, som ingen djevel selv kan tenke sig å hamle op med. Fra vuggen til graven har de ofret sig selv og sin velstand, sin frihet, sine barn, sine hjem, sin arbeidsglede, og sitt arbeides frukter på en eller annen kunstig glassrute i et eller flere fremmede hus. — Skuffelsen, tvangen, lidelsen og elendigheten er derfor aldri uteblitt, og for oss djevler synes det vanskelig å forstå at disse mange illusjoner har vært de endeløse ofre verd.

Den lærvillige leietjener.

Det ubevistes regime er alltid lett kjennelig derpå at det står og tramper i sin broders blod.

Men ennå har ikke menneskene opdaget denne deres eiendommelige sinnstilstand og forstandsrisiko, hvorfor de med ordet »egoisme« på tross av all historie vil slå fast, både at de ser sitt eget beste, og at de formår å virkeliggjøre det. Og vi djevler har på vår side selvfølgelig som allerede nevnt den allerstørste nytte av denne omstendighet, at menneskene ikke kan opfatte sin egen historie, og således ikke kan orientere sig som vesener der har noget felles med fluer. Så vi konstaterer med glede at deres såkalte »lærere« påtvinger deres barn den uriktige historieopfatning, og slår fast én gang for alle som det generelt riktige syn, at menneskene er uforbederlige og beklagelige »egoister«, »realister«, og »materialister«, ti intet kan altså innstille alle levende mennesker og deres barn mere uriktig og misvisende til alle samfundsspørsmål og livsspørsmål, enn nettop en sådan lære.

Forgjeves har Verdensfrelseren forkynt en annen og motsatt

X lære om menneskene, det såkalte glade budskap, som gikk ut på at de alle var langt bedre og skjønnere enn de selv hadde forståelsen av, og som kulminerte i den kraftsats: *»Tilgi dem fordi de ikke vet hvad de gjør.»* Forgjeves er denne lære forkynt til menneskene og om menneskene. Forgjeves er der advart imot teorien om de onde egoister, og forgjeves advarte Verdensstrelseren dem imot sine åndelige veiledere og religionsfabrikanter. Fremdeles står alle statens prester og forsikrer at evangeliets lære om menneskene er denne, at de er fortapte syndere, som vil sin egen synd og undergang. Folk flest leser heldigvis ikke evangeliet, for da vilde de se at det var løgn. Evangeliet er helvedes dødsfiende, fordi det forkynner den sannhet om menneskene at de ikke er sig bevisst hvad de gjør.

Det tiltaler menneskenes sinn langt mere å opfatte sig selv som onde vesener, der aldri tilegner sig nok moralbud, enn å se sig selv som psykisk forvirrede og forvirrbare vesener, som trenger en frelser. *Menneskene får ved læren om egoismen aldri et levende behov for nogen frelser*, men vil alltid tumble mere og mere lidenskapelig imot det religiøse og økonomiske »glassvindu«, jo mere de fortviler over sin egen innbilte egoisme.

X Vi djevler har sist av alle nogen interesse av at menneskene skal fatte hvorfor fenomenet *frelse* er kommet på tale. Men mellom oss er vi klar over at alle fluer som surrer på vindusruten eller omkring det kunstige lampelys trenger frelse fra et høiere hold, som fører dem ut av det fremmede hus, og tilbake til solen og friheten.

Således ligger det an i den verden som alle til refleksjon og bevissthet vekkede vesener må passere. *Ti dette er det sjelelige livs chance og risiko.* Og ved å utnytte denne risiko og hindre menneskene fra selvorientering sikrer vi vårt rikes seir. Alle hurtig-roterende rotasjonspresser står herunder til vår forføining. De surrer ustanselig omkring egoismen. Kan noen telle ørkenens sandkorn, så kan han telle rotasjonspressens usannheter om egoistene. — Men »egoistene« betaler også disse med sitt arbeide og med sitt slit, for at de skal holde verden dårlig underrettet om sig selv.

X 60. Egoistene og bankvesenet.

Vi vil nu se på en spesiell side ved menneskenes svermeri. Hvis menneskene var egoister i dette ords egentlige forstand, så saft de naturligvis alle hensyn til side, og lot alle politiske og

X fantastiske svermerier ligge, for selv å frigjøre sig i materiell forstand. Hvis menneskene vilde sitt eget materielle beste, så bygget de ikke banker som koster hundrer og tusener av millioner kroner til å opbevare kroner, folianter og tall, mens de selv levet i bolignød, og i primitive hytter, og uhyggelige leiekaserner. Men X
hør sannheten, alle djevler som skal innvies i de skjulte mysterier: *Alle moderne banker er kun en ny form* for de gamle templer og for de gamles overtro og avgudsdyrkelse, som det moderne menneske ler av, og tror at han selv og den moderne verden forlengst er ferdig med.

Det er nu den samme dype psykologiske årsak som ligger til grunn for banksvindelen, som før lå til grunn for andre arter av avgudsdyrkelse. Ti der hvor mennesket tror sig å ha sine skatter, der vil også dets hjerte være. »Hjerte« vil kun si kjærlighet, tillit og offerglede. — Det er altså langt fra tilfeldig at det moderne menneske bygger sine mammontempler i samme stilarter, hvori det gamle menneske bygget sine avgudstempler. Den stille dempede tone, de vakre glassmalerier, de bekymrede og alvorlige, ofte elskverdige, men alltid velmenende ansiktsuttrykk hos det forrettende »presteskap« i de moderne banker, skal altsammen gjøre sitt til at menneskene kan føle sig vel og bidra sitt til å skape den rette *høitid og stemning*, som det var og er alle andre avgudstemplers mål å skape. I forstår det er så langt fra tilfeldig, at de moderne banker koster disse enorme beløp, mens der spares på hjemmene og leves i bolignød, at det hele tvert om rober nøiaktig den samme »egoistløse« mentalitet, som vi ser hos alle ville folkeslag, eller gamle barbarer, når de ofret sig og sitt for å tekkes datidens fantasifostre.

Vi har sagt det forførende og fortryllende ord til menneskene, som forklarer det hele, nemlig: *»Er I gudebarn, så si til disse stener, metaller, tallmasser og papirsedler at de gir brød.«* Og sannelig. Gudebarnene får det til. Stenene blir levende i deres fantasi. Stener og metaller gir brød. Stener og metaller levner op og »kalver« bedre og hurtigere enn kjørne kan kalve i bondens fjøs. X
Menneskene behøver bare de rette stemninger og beslutninger, så kalver deres metaller og tall like hurtig som paddeyngel. Menneskene behøver bare å stanse produksjonen med streiker og kriger, med skatter og domstoler, forbud og konsesjoner, så kalver pengene som lopper i et varmt og skittent fjøs.

Her inne i mammontemplene, her har livet, ifølge fantasien

av idag, sin opprinnelse. Herfra strømmer ut ifølge den autoriserte fantasi all den primære livgivende kraft. — Vi ser det for våre øine. Ti solen skinner jo forgjeves, og naturen bugner av overflod nytteløst dersom menneskene mangler penger. All overflod er til forbannelse eller til ingen nytte uten såkalt »driftskapital«. Vi har fått det til at det ikke er varene og arbeidet som regulerer tallene, men tallene i templene som regulerer arbeidet og produksjon.

Lykkelige oppfindelse. Verdensløgnens stortriumf. Er I Guds barn, da si til disse stener at de vorder levende og gir brød. Sannelig der må altså ikke spares på prakt i det 20de århundres templer for at denne svindel kan skje fyldest, og virke imponerende.

Hvis menneskene var egoister, vilde de legge hovedvekten på å *utforske årsakene* til deres stadige skuffelser og evige selvbedrag, og være likeså forsiktige likeoverfor offentlige løgne og mentale og sociale sykdommer og utskeielser, som de nu er hygieniske og forsiktige overfor bakterier og fysiske sykdommer. Men istedenfor å finne — eller ialfall å søke efter årsakene til de mentale sykdommer og sociale utskeielser, lønner de et stort antall professorer og forfattere, hvis utdannelse og livskall består deri at de skal bevise *umuligheten av å få et kultursamfund til å bli stående*. Derfor er videnskapsmennene våre mest trofaste hjelpere.

Disse samme videnskapsmenn synes at de gjør sig særlig fortjent av sin samtid, når de også kan bevise *nødvendigheten* av at gamle kjente samfundssykdommer alltid kommer igjen. Og når de forskjellige symptomer på disse sykdommer ganske riktig viser sig, tas disse symptomer som ugjendrivelige beviser for at vedkommende videnskapsmanns geniale samfundslære *er riktig* — og det lykkes denne svindel med samfundslivets høieste livsinteresser, å innkassere veldig applaus hos »egoistene«. Men da smiler alle djevler bredt over »egoistene«.

61. Den lille tyv og den store.

Hvis menneskene var egoister så vilde de fortrinsvis samle sine interesser om utforskningen av sig selv, og sette alt inn på å finne veien til de levendes land. — Men hvad ser vi? Ser vi ikke en hel verden ivrig optatt med å søke efter Nordpolen og Sydpolen? Alene efter temperaturen å dømme, skulde man tro at disse isbelagte poler var mere skikket som de dødes enn som de levendes land?

Legg da her nøie merke til følgende trekk av menneskenes mentalitet som heller ikke egentlig kan sies å røbe større egoisme, men snarere det motsatte: Når menneskene reiser avsted til Nordpolen, gleder de sig over sitt kjennskap til fysikkens, mekanikkens og kjemiens pålitelige lover. Med en utsøkt nøiaktighet og med en storstilet presisjonsteknikk utforsker og adlyder de disse lover. Der pruttes aldri. Der »besluttet« ikke. Lovene er det primære og frigivende, og menneskene gleder sig over å ha funnet disse lover. — Enorme pengebeløp anvendes på ekspedisjonene, og der utvises et mod, en evne til å beregne og orientere, en handlekraft, en utholdenhet og en snarrådighet, som selv vi erkedjevler må beundre.

Men så snart saken dreier sig om å utforske de levendes land, økonomiens lover, psykologiens og sociologiens lover, så ophører konsekvent enhver presisjonsteknikk, og enhver vilje til å utforske og adlyde lover. Da »beslutter« menneskene istedenfor å adlyde. Da prutter de med alle slags politiske koglerier for å lure sig vekk fra alle realiteter. Da besverger de livet ved alle slags politiske og religiøse formularer. Da stenges alle tilganger på pengemidler. Da ophører alt mod, all handlekraft, all utholdenhet og all interesse, og all tillit til sannheten og til den utvidede orientering som veien, som midlet, og som målet.

Hvem kan, som vi, konstatere dette uten å se at menneskene er meget langt borte fra å være egoister, realister, og materialister? Og hvem av oss kan ikke straks forstå, at den eneste chance menneskene har, hvis de nogensinne skal kunne beseire oss og finne veien til de levendes land, denne eneste chance måtte være denne egen- skap som nu foraktelig kalles for egoisme.

Når menneskene anlegger en hønsegård eller planter en kålhave, så baserer de sine anlegg og plantninger på det som de kaller »egoismen« i høns og kålplanter. Denne »egoisme« som intet annet er enn livsdriften, eller den hos alle høns og kålplanter medfødte evne til å utnytte naturens elementer til egen fordel, gjør menneskene sig nytte av. I livsdriften hos alle høns og kålplanter er den økonomiske drift og alle andre drifter innbefattet, og menneskene vet at *uten* denne drift vilde hverken høns eller kålplanter være dem til nogen økonomisk fordel.

Men når menneskene skal anlegge et samfund, så skal dette sist av alt bygges og baseres på livsdriften hos individene. Den politiske stats oppgave er derfor vesentlig den at slå ned på alle

X »kålhoder« som utvikler en rask og kraftig vekst. Individets skaperglød og livsdrift skal transformeres om til politisk skaperglød og statsdrift. I kålhaven og hønsegården søker man å skape de gunstigste vilkår for trivsel, fordi man erkjenner årsaks- og virkningsforholdet. Men i samfundet skaper man vilkår og livsbetingelser i motsatt retning. Dels er menneskene angivelig ikke undergitt de samme årsaks og virkningslover. Dels er deres livsdrift en ondartet egoisme. Dels er det oss maktpåliggende å skape vilkår for negasjonen, hvilket igjen kun vil si, at vi »omtransformerer« egoismen, så livsdriften skjultes over i favør av satanismen.

*

X Vi har opholdt oss såvidt utførlig ved »egoisme«, fordi en riktig innsikt på dette punkt er nødvendig for å forstå den økonomiske sansedrift helt til bunns. Ved denne drift skaper menneskene enten himmel på jorden eller helvede på jorden. — Uten denne drift var menneskene både ubrukelige og fortapte. Med denne drift har de alle chancer, mens de samtidig løper en fabelaktig risiko, hvis de sover og drømmer.

X I tusener av år har altså menneskene dyrket guder eller forebildninger av enhver art, og disse har alltid lovet dem lykke og velstand, men aldri innfridd sine løfter. X

Dette er satanismens hemmelighet. Dette er fortellingen om egoistene som ved sin fantasi får stener til å gi brød med den følge at hele verden diktes om til et helvede for regnskapsmidlenes og verdimalenes skyld — for pengenes skyld.

*

Efter denne analyse går vi over til nærmere å utrede det såkalte *lokkematsystem*.

X Enhver djevel hører jo straks på selve ordet: »lokkematsystem« hvad det er. Man bruker utsikten til å skaffe sig selv og andre mat, billig mat eller gratis mat, til å lokke individer og nasjoner inn i fellen. Og skjønt menneskene alltid bruker det samme system overfor alle dyr, som de vil fange og flå, så synes det ennå ikke å være blitt klart for dem, at de selv er gjenstand for det samme lokkematsystem og flåeri, og at de under skinn av system og orden bruker det overfor sig selv og hverandre. Men selv rever og slanger, som går for å være de mest listige dyr, lar sig som bekjent fange, når fellene settes således op, at der direkte spekuleres i revens og slangens listighet og mistenksomhet.

På samme måte setter vi våre feller op for statsmenn, ledere og folkemasser. Og da politiske statsmenn skal være de aller listigste og mest mistenksomme mennesker som finnes, og derfor altså de som står rever og slanger og ormeyngel nærmest i mental henseende, så bruker vi fortrinsvis disse til å narre og fange de mindre listige, mere enfoldige og minst mistenksomme.

Heldigvis har ikke menneskene ennå forstått det vink som deres Frelser i sin tid gav dem, da han kalte dem for ormeyngel og reveyngel. Ti ellers kunde de lett være kommet på den tanke, at de som følge av dette blodsband eller slektskapsforhold hadde visse hensyn å ta til sin egen og sine medskapningers »listige« mentalitet, som inntil nu har vært skånet for nærmere forskning. Heldigvis har menneskene ganske særlig imot å høre om dette slektskapsforhold med dyrene, og å granske nærmere hvilke konsekvenser dette kunde føre til. *Derved undgår menneskene nemlig en viktig kilde til selvorientering*, og ingen politiske statsmenn risikerer å bli avslørt som ormeyngel. Heller ikke faller menneskene på den tanke at de har visse svakheter felles med dyrene, og derfor kan risikere å gå i samme feller som disse. Men dette regner vi med i det moderne helvede. —

Nærmere om kunsten å sette op disse folkefeller skal vi da komme inn på, når vi tar fatt på forelesningene som skal dyktiggjøre alle dere unge djevler til å komme op på neste trin i satanismens frimureri.

Kapitel VI.

Kunsten å stille op Folkefeller.

Tredje orienteringsforedrag for optagelse av verdige djevler i
3dje grad av Satanismens Frimureri.

Tredje grad:

Kunsten å stille op folkefeller.

Vi plaserer alltid folkefellene der hvor menneskenes lidenskaper, behov og lengsler i øieblikket er størst. Når man f. eks. skal fange ørret, så må man som bekjent innrette den flue, som man fisker med, efter årstiden og efter de lokale forhold, for å finne nettop den flue som fisken på det bestemte sted og på det bestemte tidspunkt har mest appetitt på.

Før i tiden benyttet vi oss særlig av de religiøse drifter, og stillet op visse religiøse folkefeller, fordi det religiøse driftsliv dengang hadde størst makt over sinnene. Menneskenes religiøse appetitt var før i tiden like stor og umettelig som den politiske appetitt er i nutiden, derfor bruker vi nu som »menneske-ørretfiskere« fortrinnsvis politisk lokkemat som agn, vi bruker spesielt »tenkte verdier«, og »verdisymboler« som flue på kroken. — Da vi ikke alltid har tid til å fiske og fange mennesker enkeltvis, bruker vi »snurpenot« eller såkalte »organisasjoner«, hvor menneskene kommer av sig selv for (ubevist) å la sig fange en bloc. Det kan høres utrolig at nettop »tenkte verdier« skal egne sig som lokkemat, da man jo kunde tro at anvendelsen av tenkte verdier forutsatte at menneskene tenkte over hvad de gjorde, men forholdet er ganske omvendt. Fordi menneskene selv skaper »tenkte verdier« eller de såkalte fiktive og imaginære og nominelle verdier *uten å tenke over* at det er tenkte verdier de arbeider med, nettop derfor egner de tenkte verdier sig så ypperlig som lokkemat, når vi bare kan holde menneskene borte fra den tanke at de selv er tankevesener eller åndsvesener.

Vi regner også av og til med andre følelser og drifter enn de økonomiske drifter, og vi benytter oss således i høi grad av sociale drifter og av nasjonale følelser, som egner sig storartet som fluelim og folkefeller. — Vi må heller ikke glemme å regne med narraktigheten og forfengeligheten, som til alle tider har vært en svak side ved mennesket, fordi det *ubevisst* tar feil av sin egen storhet og derfor ved hjelp av forfengelighet lett lar sig forlede til å rendyrke og fremvise sin litenhet istedenfor storheten.

Men nu i øieblikket er det altså spesielt de økonomiske drifter og lidenskaper som vi spekulerer i. Vi ønsker ikke at menneskene skal få fatt i overfloden og den materielle velstand, hvorfor vi i kamp med de tekniske fremskritt skaper såkalte kriser og finans-

kriser (altså innbilte kriser blandt tenkte verdibegreper og tenkte tall).

For øieblikket gjelder det at *retningsbestemme menneskenes selvvirksomme sjelelige opmerksomhet*, således at mest mulig av deres skaperenergi kommer til å dreie sig om »økonomiske problemer«; ti derved fikserer vi lett deres selvopholdelsesdrift, så vi får pirret og ødelagt og »omformet« denne til lidenskaper som passer for våre formål. Derved opstår av sig selv de folkefeller som vi bruker for å fange folkene, samtidig som folket ved hjelp av de samme lidenskaper hurtig og i flokkevis beredvillig og »begeistret for nye ideer« lett lar sig fange. (Det bemerkes under streng diskresjon at disse »nye ideer« f. eks. om tvangsorganisasjon, gjensidig beskatning, og lek med symboler og tenkte verdier, er så gamle som alle haugene, og like så gammel som menneskenes ubevisste tankeliv).

62. Hvilke er de krefter som står til helvedes forføining og hvorledes disse omformes og omtransformeres.

Vi tenker oss at hele verden drives av psykisk dynamisk energi, og at ethvert normalt menneske er i besiddelse av en energimengde, som svarer til ca. 1000 kilowatt i gjennemsnitt, for å ta et tall. Hvis vi nu multipliserer denne selvvirksomme energimengde hos individene med det antall personer som finnes i en såkalt nasjon, så får vi foran oss den drivkraft hvori vi her i helvede spekulerer. — Tenker vi oss nu videre at denne energimengde kan »omtransformeres« til høiere og lavere »spenning«, så får vi straks en forestilling om hvad menneskelig driftsliv er, og hvorledes »lidenskaper« bare er en »optransformering«, eller tildels »omforming« av naturlige selvvirkende drifter.

Å transformere og omforme menneskelig driftsliv er en uhyre morsom beskjeftigelse for helvedes yngel, og et meget morsomt kapittel for sig. Her skal bare i forbigående nevnes nogen av de viktigste og mest almindelige midler og metoder som anvendes når driftslivet skal omlages til lidenskaper:

1. Så *dødsfrykt og frykten* for det onde fra prekestolene, samt *menneskeforakt, angst og sensasjonell uro* i pressen.

2. Så *gjensidig mistillit*, især ved hjelp av misforståelser og falske vidnesbyrd om menneskene innbyrdes — f. eks. i sekters eller partiers tjeneste. For å skaffe stemmer til de såkalte »borger-

lige« partier, hvis interesser alltid menes å stå høiere en samfundets interesser, må borgerpressen *skremme* alt hvad den formår med arbeiderne. Dette er meget lukrativt for borgerpressen, og kalles for å »bevare samfundet«. Arbeiderpressen på sin side må mis-tenkeliggjøre »borgerne« og så hat til disse, og dette kaller vi da for *Brodersamfundets* nye ånd. Logikken er så iøinefallende som den alltid var blandt mennesker, og nettop dette ulogiske er vår styrke; for menneskene hater logikk.

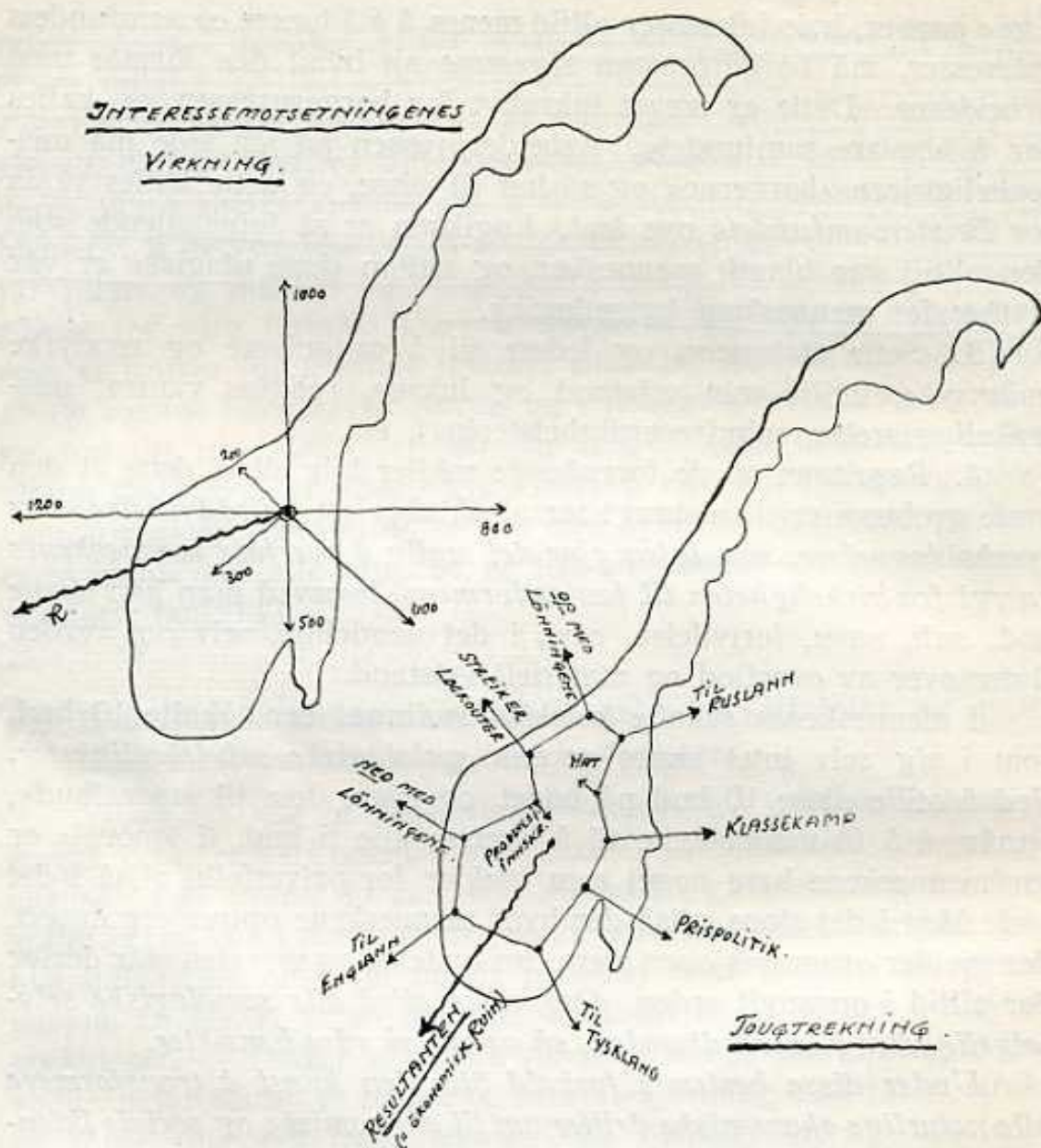
3. Sette statsmenn og ledere til å organisere og rendyrke *avinnsyke*, uvilje mot velstand og luksus, religiøs vantro, mis-tenkeliggjørelse, mindreverdighetsteologi, etc.

4. Resultatet av de foregående midler blir alltid dette at den beste grobunn er tilveiebragt for at så ubevisst *billeddyrkelse eller symboldannelse*, som igjen gjør det mulig å overføre menneskenes energi fra virkeligheten til *fantasiformene*, hvorved man kan skape nød, sult, savn, fortvilelse, osv., i det uendelige, selv om verden flyter over av overflod og materiell velstand.

I menneskenes såkalte katekismus finnes der såkalte 10 bud, som i sig selv intet annet er enn *sociologiske selvfølgeligheter*. Ved å stille disse 10 bud på hodet, og gjøre dem til »moralbud«, opnår vi å få menneskene til å overtre alle ti bud, ti »moral« er for menneskene bare noget som gjelder for privatfolk, altså i det små. Men i det store, altså der hvor menneskene optrer organisert, der gjelder organisasjonen mere enn budene, og moralen står derfor der alltid i omvendt orden. *Organiser altså alle sociologiske selvfølgeligheter i omvendt orden, så opnår vi våre hensikter.*

Under disse bestemte forhold blir den kunst å transformere alle naturlige økonomiske drifter om til økonomiske og sociale lidenskaper og laster en meget enkel og liketil kunst. De beste instinkter og de mest ideelle tilbøieligheter hos et folk omformes hurtig og rasjonelt til de rene forbrydelser og utskeielser av alle slags, som igjen virker stimulerende og bekræftende på alle de sataniske impulser og løgne og bakvaskelser som utgår fra oss. Ti når vi bare kan få menneskene til å organisere løgn og synd og djevleskap, så tror de hurtig om sig selv at de er onde, og tenker ikke over at det er selve organisasjonen som er det farlige.

Dere minnes alle sammen fra barnelærdommen den gang »Satan for i David, og gav ham den impuls å organisere og registrere Israel«, og dere minnes alle sammen at verdens mentale Frelser, som er vår dødsfiende, kom til verden den gang tidens

Hvorledes man kan tenke sig resultanten.

fylde var kommet, idet hele verden skulde organiseres og skatt-legges. Dette var oss den gang en stor strek i regningen; men dette har heldigvis verden av idag glemt.

For nu riktig å kunne begripe hvilke drivkrefter som driver helvede (eller Guds rike hvis helvede taper), må vi som før om-handlet skaffe oss en bevisst oversikt over de ubevisste og tanke-løse skapertanker som driver alt menneskelig samfundsliv. Vi må kjenne mennesket bedre enn det kjenner sig selv. Vi må være oss bevisst »hvad der bor i mennesket« likesom en radio-ekspert må

være sig bevisst hvad der bor i eteren for å kunne skape »radio-teknikk«.

Da massesjelen jo består av *resultanten* av alle de innbyrdes stridende og gjensidig organiserte menneskers opdiktede interesse-motsetninger, så er det klart, at kjennskapet til individenes selv-virkssomme drivkrefter gir oss nøklene til massesjelens uhyre kraft-verk. — Tenker vi oss f. eks. at 1000 organiserte mennesker trekker mot nord og 500 trekker mot syd, og 1200 mot vest og 800 mot øst, og 200 mot nordvest og 300 mot sydvest og 600 mot sydøst o. s. v. så blir »resultanten« et endelig noget, som ingen tenker på eller regner med. *Men nettop det som ingen tenker på, regner vi i helvede med.* Hver organisasjon har et slags »ansvar« og en slags »vilje« og »mening« med hvad den gjør, men ikke for resul-tanten, som helvede bærer ansvaret for og som helvede alene har en vilje og mening med. — Den endelige resultant av den inn-byrdes stridende verden, har derfor alltid ført inn i forherligelsen av helvede, hvorfor all menneskelig »erfaring« og »overbevisning« alltid hittil har vært på vår side. — I det religiøse og politiske, økonomiske og sociale liv regner heldigvis ingen med resultanten.

*

63. Oversikt over de menneskelige selv-virkssomme drivkrefter.

Vi tenker oss altså som foran nevnt, at et normalt gjennem-snittsmenneske har en psykisk dynamisk energi eller livsvilje som svarer til ca. 1000 kilowatt pr. individ. Denne energimengde for-deler sig for tiden omtrent som følger:

Økonomisk drift

(eller selvopholdelsesenergi) ca. 40 %

Erotisk drift

(eller forplantningsenergi) » 20 %

Social energi

(eller samfundsinteresser) » 20 %

Religiøs drift

(og ubevisst dødsdrift) » 10 %

Midtpunktsøkende drift

(centripetaldrift) » 4 %

Nasjonal drift

(eller hjemmekjærlighet og sentimentalitet) » 2 %

Diverse andre drifter » 4 %

100 %

Denne anslagsvise fordeling av energien skal i sig selv kun tjene til å gi en oversikt over *et meget bevegelig og selvbevegelig forhold*. Menneskene er nemlig »stemningsvesener» og dette gjelder massesjelen i en ennå langt høyere grad enn *individets sjel*. *Ti massesjelen er det mest ukontrollerte stemningsvesen som finnes*. Vi må her være opmerksom på at den optrukne oversikt av energiens fordeling bare gir oss en analyse av en *folkesjelsstilstand i et gitt øieblikk*, altså et bilde av »opmerksomhetsretningen», eller »masseinteressen» eller »massesjelens tendens» i *nuet*. For de enkelte individer varierer dette forhold etter kjønn og alder, og såvel for individer som for folk og nasjoner skifter fordelingen etter de tider og forhold og omstendigheter som det måtte lykkes helvedes makter å skape. Menneskenes »blindfødte veiledere» lærer riktignok at menneskene er viljesvesener, men all menneskelig handling og vilje er som en båt hvori mennesket flyter på livsstrømmene. Men roret på båten der dirigerer retningen, er de til enhver tid herskende drifter. — Er det religiøse driftsliv overveiende, så ledes viljen av det religiøse; men er de økonomiske drifter og impulser de dominerende, så ledes viljen av disse o. s. v. For tiden er det som nevnt særlig de økonomiske drifter og den økonomiske opmerksomhetsretning som gir den menneskelige dynamikk sin karakter, og som det har lyktes for oss å få menneskene til å forveksle med såkalte »finanskriser» og »valutaproblemer», derved at vi ved hjelp av deres fantasi overfører deres iboende dynamikk til penger og regnskapsmidler, altså til symboler og bilder.

64. Kan man beregne styrken av den norske folkesjels dynamikk?

Tenker vi oss nu f. eks. at der i et land som Norge bor $2\frac{1}{2}$ million normalt utrustede individer med en sterk selvopholdelsesdrift, altså utstyrt med en sterk økonomisk virkefrang og forbrukstrang, så skulde folkets økonomiske driftsliv og øvrige selvvirksomme skaperkrefter ifølge de foregående anslagsvise beregninger gi oss følgende oversikt over det norske folks opmerksomhetsretning:

40 % av 1000 kilowatt økonomisk energi pr. individ i gjennemsnitt gir 400 kilowatt, som multiplisert med 2.500.000 innbyggere gir 1.000.000.000 kilowatt norsk økonomisk selvvirksom folkeenergi.

De øvrige psykiske energimengder skulde efter de samme anslagsmessige beregninger p. t. gi følgende resultater:

Religiøs energi	250.000.000	kilowatt
Social energi	500.000.000	—
Erotisk energi	500.000.000	—
Midtpunktsøkende energi	140.000.000	—
Nasjonal energi	50.000.000	—
Diverse andre energimengder	100.000.000	—

Den norske folkesjel eller massesjel innehar altså i sig selv en kjempestor skaperenergi som står til helvedes forføining så lenge kirken korsfester sannheten om menneskene, og så lenge som det lykkes erfaringsvidenskapen å innbille verden at erfaringen tilsier at menneskene ikke har nogen sjel, og at skapende fantasi ikke er virkelighet. Alene for det økonomiske livs vedkommende blir det ikke små energimengder som står til helvedes forføining, når vi bare kan opnå å lokke disse energimengder i fellen, d. v. s. *få dem til å arbeide i ubevisst vill-ledet innbilt egoistisk og selvbedragerisk retning.*

65. Hvorledes man arrangerer det selvvirksomme selvbedrag.

Hertil trenges først og fremst som allerede nevnt den såkalte »erfaringsvidenskap« som a priori forsikrer at den har erfaring for at sjelen og sjelens selvvirksomme kjempeenergi ikke eksisterer. Erfaringsvidenskapen søker nemlig sjelen ved hjelp av mikroskop — ha, ha, ha — og finner bare kjertler! Ha, ha, ha! For å kunne »erfare« sjelen som virkelighet må man som bekjent ha ånd: men da all erfaringsvidenskap bare kjenner den negative ånd, altså fornektelsens ånd, så gjør denne videnskap helvede så store tjenester at det vanskelig kan betales med penger. *Spar derfor aldri på bevillinger til erfaringsvidenskapen som lærer verden å jornekte og bortforklare sin egen kjempedynamikk som virkelighet.*

Erfaringsvidenskapen bygger på den falske forutsetning, at menneskene er sig selv så bevisste at de har evnen til å gjøre virkelige erfaringer. Men da de ikke regner med det ubevisste, så blir selve deres iakttagelsesevne eller »perceptionssans« således fiksert, at jo mere helvede menneskene beredvillig skaper for sig selv og hverandre, desto mere forsikrer de at de har erfaringer for at de selv ikke er i besiddelse av selvvirksom sjeleenergi. Og jo mere de skuffes over sig selv og aldri opnår »det gode som de alle

vil», desto mere hårdnakket holder de fast ved at de er viljesvesener, og at der ikke kan bli tale om å erfare den kjensgjerning at de beherskes av ubevisst = »ikke erkjent« dynamikk.

Dernæst trenges en solid kirke, og en masse liberale og ortodokse teologer og legmenn som lærer at menneskene er »egoister« når de stiller sig i fiksjonens tjeneste, og som innstiller eller retningsbestemmer de 10 % religiøse drifter, således at disse trekker samme vei som de vill-ledte økonomiske krefter. Intet er nyttigere for helvedes seir enn den religiøse fiksering av tilværelsen, eller religioniseringen av livslengslene, således at Guds rike og det hellige samfund flyttes over fra det eksisterende til »det tenkte« hinsides det eksisterende. Likeså hurtig som en eller annen reformator »har flyttet Guds rike tilbake på sin plass«, altså til en bestemt opvakt tilstand inne i menneskene selv, likeså hurtig sørger vårt religiøse presteskap for å føre Guds-riket tilbake til et eller annet hedensk Elyseum eller Valhall hinsides graven. Derved opnår vi å få menneskene selv i graven, istedenfor at det gamle religiøse Adam skulde gå i graven og det åndelig gjenfødte Adam opstå og ta sitt kongerike i arv. Vi omtransformerer all sann religiøs (og politisk) livslengsel således, at lengselen efter de levendes samfund blir til dødsdriften eller lengselen efter de dodes land. Derved opnår vi, som *Bismarck* engang sa, at i riket av denne verden blir det løgnen og staten, volden og det ubevisste som fører regimentet, mens man overlater til livets Gud å få lov å herske i dødsriket. *Kristus* sa dette med tydelige ord når han sa at han dyrket det levende som han kjente, mens de religiøse dyrket de dodes Gud som de ikke kjente, altså det ukjente eller det ubevisste. Men derved at det lykkes oss å bortforklare alle Frelserens ord, og derved at vi hyller alle de skriftkloke som korsfestet Frelseren og takker kirken som gav oss religionen og de religiøse symboler istedenfor det levende liv selv, derved borteliminerer vi folkets tro på og krav om virkeliggjørelsen av det hellige samfund.

Jo mere vi lager livet på jorden om til helvede, desto mere stimulerer vi de ubevisste religiøse dødsdrifter og lukker således himlens rike for menneskene. X Ingen forstår at Guds rike er en bestemt mental tilstand. Alle tror at Guds rike er bestemt av sted og tid, altså hinsides kirkegårdene, som er våre uthuser hvor vi samler vår avling. X

Videre trenges såkalte »arbeiderpartier« som skriker på »rettferdighet«, og såkalte »borgerpartier« som skriker på »det bestå-

ende», for at disse partier ved et av oss dirigert listig samspill kan pirre og omtransformere de 20 % sociale drifter således at disse også trekker i samme retning som de andre vill-ledte drifter.

Videre trenges mange kommunale kinematografer og offentlige og private foretagender, som mot erleggelse av såkalt luksus-skatt til våre håndlangere spekulerer rått i »egoistenes« erotiske drifter, eller selve den mektige forplantningsdrift og skapende kjærlighetslengsel.

66. Både Guds rike og helvedes rike henter kraften fra samme kilde.

Husk endelig at det er den samme selvvirksomme, vitale drivkraft, som driver helvedes dampmaskiner, som driver Guds rikes skapende vekst og utvikling. Det er den samme vitalitet i lystmorderen som i den skjønneste elsker; det er bare ånden som er forskjellig. Det er også den samme økonomiske vitalitet i den skapende oppfinner — i alle tekniske vidundere, og i alt nyttig arbeide, som i de politiske trollkarle og de grusomste børsspillere og folkeforførere og arbeidsskye folkeledere. Men åndskvaliteten hos den nyttige oppfinner og den narraktige statsmann er helt motsatt, og derfor river alle statsmenn ned hvad alle genier og skapende krefter bygger op. Vær altså på det rene med at det er den samme selvvirksomme vitalitet i de edleste frukttrær og de saftigste og farligste giftplanter. Slangen og duen drives av de samme livskrefter.

Endelig trenges et falskt midtpunkt (staten), som gjennom statens skoler og kirker innstiller alle individer falsk til alle sine drifter, derved at man holder folket i uvidenhet om sannheten. Staten spekulerer foruten i de foregående former for menneskelige selvvirksomme krefter også i særdeleshet i nasjonale følelser, dialektpolitikken og sprøgpolitikken, som bruker nasjonale drifter som »fluelim« for folk. —

Opstillingen av de økonomiske folkefeller foregår altså egentlig på en meget lettvinnt og barnslig måte, men må aldri utføres av smådjevler. Det må utføres av folk med eksamen, og helst med professortitler. Og da dumme og enfoldige menneskebarn alltid jager efter titler og offentlige stillinger og tillitshverv langt beredvilligere og mere energisk enn virkelig intelligente folk, blir det for oss aldri mangel på »legende« og »førende« stordjevler som

X kan utføre det arbeide å opstille folkefellene. Men fordi altså selve fangstmetoden er uhyre barnslig, og appellerer fortrinnsvis til det barnslige («infantile») i menneskene, nettop derfor er det av viktighet at folkefellene ikke settes op av »barn som ingen tar alvorlig«, men av åndelige barn, såkalte autoriteter, med eller uten skjegg, som nyter tillit og som tas alvorlig.

67. Symboldannelse og billeddyrkelse.

Vi skaper bilder eller symboler ved hjelp av den ubevisste skaperfantasi, uten å gjøre menneskene oppmerksom på den billed-dannelse som de selv er ophavet til og gjenstand for.

Symboldannelsen eller billeddannelsen er menneskenes store fortrin fremfor alle skapninger. I selve billeddannelsen røber mennesket sin guddommelige avstamning, og det gjelder derfor bare for oss å utnytte denne billeddannelse utenat menneskene er eller blir sig dette bevisst; ti derved kan vi fremlokke billeddyrkelse eller avgudsdyrkelse istedenfor virkelighetstilbedelse og gudsdyrkelse.

X Billeder og symboler kan være av de forskjelligste slags, like fra papirdukker, gyngestoler, tall og bokstaver, måleenheter, abstraksjoner, ord, begreper, forebildninger, og like til gudsbilder og selvportretter.

I det økonomiske og sociale driftsliv er det særlig verdibegreper eller verdisymbolene, altså tallene eller pengene, samt ennvidere staten, kommunene og partiene, eller altså billedene på samfundet og dets grupper som spiller størst rolle som folkefelle.

Hos barnet som leker i barnekammeret, er det særlig dukker, trehester, tomkasser med hjul, uniformer med blanke knapper og billedbøker som spiller hovedrollen. Men i massesjelens eller folkesjelens barnekammer er det særlig gudetempler, blanke metaller, gudebilleder, farvede fjærdusker og såkalte nasjonale farver, samt såkalte »fyrstelige personer« med fjærdusker og gullbroderier som spiller den mest fremtredende rolle som symboler. X En såkalt »stor mann« bør alltid opptre med størst mulig prakt og herlighet for folkets regning, for der hvor folkets hjerte er, der bør også deres »skatte« og skatter komme tydeligst mulig til syne. X

I religiøse templer er det særlig gudebilleder og krusifikker og alle slags mirakelmidler, samt »edle stener«, perler og »edle metaller« som tjenestegjør som symboler; men i almindelige foreninger og partier er det som regel tilstrekkelig at de resp. »for-

Også toskene i sjøen kan fanges ved hjelp av symboler, som fortoner seg som levende næring.

menn» og »stiftere» henger i rammer på veggen eller står i skulptur på piedestallene.

I nasjonalforsamlinger brukes ofte visse rovdyr som symboler, f. eks. løver, bjørner, ørner, gribber og lign., for å symbolisere de ubevisste rovdyrdrifter som rendyrkes og forherliges i det politiske liv, likesom forsagelse, selvhengivelse, offerglede, mystikk, renselse osv. symboliseres i det religiøse driftsliv. X

Hos barnet i barnekammeret tilfredsstiller leken med dukker som regel den lille pikes latente morslengsler og morsdrifter, som hun ennå er for liten til å virkeliggjøre, akkurat som den religiøse drift i bedehusene foreløpig tilfredsstilles ved religiøs symbolikk. X
Så lenge gruppesjelen ikke er moden og voksen til å praktisere »sannhetens kongedømme», som beror på at menneskene erkjenner sannheten om sitt eget driftsliv, så korsfester man sannheten om seg selv og »religioniserer» og »mystifiserer» den store hemmelighet at menneskene selv er skapende guder. Derfor innstiller ver-

dens mentale Frelser sig ganske riktig overfor alt religiøst og politisk liv når han sier: »I må ikke tro at jeg er kommet for å avskaffe, men for å opfylle.«

X Nettop således taler i virkeligheten enhver brudgom når han treffer den unge pike i moden alder. »Du må ikke tro at jeg er kommet for å avskaffe leken med dukkene og lengselen efter å bli mor, men for at det skal bli levende *virkelighet* som før var symboler, billeder og ubevisst drømmeliv.« Ingen brudgom vilde håne sin kjærestes lek i barnekammeret når han først elsket sin brud. Men hvis piken avslo hans frieri når hun var blitt 20—25 år, og så istedenfor å føde levende barn fortsatte å leke med dukker, så vilde brudgommen bli bedrøvet og si: »Ditt hjerte er sløvet, og du drømmer en djevelsk drøm. Dine symboler er for dig blitt til virkeligheten selv, og du ser ikke med dine øine og du hører ikke med dine ører, og dine sanser funksjonerer ikke, så jeg kan få elske dig og frelse dig og føre dig over fra drøm til virkelighet.«

Bakenfor alt religiøst og politisk drømmeliv ligger den verdige realitet, at menneskene lengter efter sitt kongerike, som er det hellige mektige samfundsliv i de levendes land. — Hvis helvede derfor skal bestå, må vi sørge for at leken med symbolene i det ubevisste varer evig! Se hvilke ting vi for tiden utretter og opnår over hele verden ved denne vår djevelske metode! *Menneskene besørger jo selv å holde hele helvede gående for full damp, derved at religionen, politikken og erfaringsvidenskapen sørger for å holde eventyrene og drømmelivet vedlike.* Den lille gutt i barnekammeret drømmer om å få hester og biler som far og andre voksne menn; men innen han er moden til å styre hester og biler så klarer han sig med symbolene, *som han selv dikter liv i ved hjelp av sin ubevisste fantasi.*

På samme måte ser man i det økonomiske liv, hvorledes menneskene bevisst eller ubevisst skaper en masse symboler som *midlertidig* settes istedenfor det egentlige og virkelige, og her gjelder det derfor at *helvedes yngel har sin spesielle oppmerksomhet rettet.*

X Materiell velstand og overflod betyr i sig selv naturligvis null pris og null verdi; men i det sociale barnekammer tror man at millioner og milliarder og tallverdier, og især statsbudgetter, er det samme som overflod og velstand. Man forveksler symbolene pengeverdiene med realverdiene, og ofrer de siste for de førstes skyld. Gullsamlingene symboliserer menneskenes ubevisste søken

etter de egentlige og endelige og eneste verdier og verdikilder som er deres eget indre. (Menneskeverdien er »skatten i verdens aker«, hvorfor det er av stor viktighet at prestene fornekter menneskeverdien, og lærer alle barn til å samle og »spare« på penger for at menneskeverdien kan komme i skyggen hvor ingen opdager den).

De ildsikre bankhvelv og de dirkfrie skaper symboliserer den menneskelige ubevisste drift til noget »sikkert og pålitelig« som »bare de selv har nøklene til.« Riktignok oplever de uavladelig at bare et rykte eller en uventet impuls fra menneskene selv kan trenge inn gjennom de ildsikre skaper og hvelv og tilintetgjøre deres »absolutte« og »sikre« verdier; men tro derfor ikke at de erfarer og opdager at alene de selv faktisk har nøklene til alle endelige verdier.

68. Fattigfolks psykologi eller verdens bekymringer og rikdommens forførelser.

Ubevisst dikter menneskene, og især da fattigfolk, liv i penger og tall og organiserer eventyr om »pengenes makt« og om »pengene som regjerer verden«, likesom barnet i barnekammeret næsten likeså ubevisst dikter liv i dukker, trehester og tomkasser. Ti »fattigfolk« (merk ordet) er sig jo ikke bevisst at de er rike i og med sin livgivende fantasi, og således kommer de i skade for selv å dikte liv i de penger som gjør dem selv fattige og som de egentlig »hater« og egentlig ønsker å frata all »makt«. Jfr. her arbeiderklassens kamp mot »kapitalens makt«. Uavladelig tilføres disse penger ubevisst stadig større makt i og ved og gjennom »klassekampen«, som jo beror på *mindreverdighetsfølelsens uavladelige økning til fordel for pengenes ophøielse på tronen.*

Proletarbevissthet er derfor den viktigste forutsetning for at pengene aldri skal detroniseres; ti pengenes makt og kapitalens makt vokser proporsjonalt med menneskelig selvforringelse og *menneskelig umyndiggjørelse*. Derav kommer det at all statsmakt, tvangsmakt, voldsmakt og organisasjonsmakt også øker proporsjonalt med intensiteten i eventyret om kapitalismens makt; *ti jo mere individet baktales og mistenkeliggjøres og godtar sin egen selvforringelse*, desto mere ofrer det sig selv for symboldyrkelsen som er partier, organisasjoner, grupper, stat, institusjon og pengeverdi.

Og omvendt vil individuell frigjørelse og selvhevdelse frata pengene deres makt i samme tempo som individene nekter å la sig umyndiggjøre, nemlig fordi den individuelle frigjørelse åpner menneskets syn og sans for sin egen guddommelighet og for pengeforakten — og statsforakten.

Det er den voksne mann som er vokset ut av barneammeret som legger sine lekesaker, trehester og tomkasser inn på pulterammeret og *som ikke lenger dikter liv i symbolene og som skaffer sig virkeligheten som var levende hester og virkelige automobiler.*

69. Helvedes bekymringer.

Således er det dessverre å frykte for at menneskene en gang i fremtiden vil vokse ut av de kollektive barneammer, hvor man nu leker verre enn nogensinne med symboler som stat og penger, istedenfor å gripe det selvkontrollerte levende samfund og den positive materielle frigjørelse. *Vær derfor særlig forsiktig så ikke arbeiderpartiet våkner og »ser« de åndelige barn som kalles for »ledere«.*

70. Helvede morer sig.

Når vi hører »store statsmenn« som dr. *Gøbbels* og *Hitler* i Tyskland, (egentlig undermålere) holde politiske taler, finans-taler og andre »veiledninger« for folket, eller når statsråder og ministre og skolelærere og bønder i Norge gir sin visdom til-kjenne under såkalte »krisedebatter« og »finansdebatter«, så sitter vi i helvede og ler oss fillete av å se menn omkring et halvt hundre år der bokstavelig talt ennå sitter som småbarn og dikter liv i tomkasser med hjul. »Tut — tut — tøff — tøff—« roper de og penger og banker, statskassen og papirsedler blir til levende guder som kan gå for deres øiner!

Er ikke dette et vakkert syn i det 20de århundre? Har ikke helvede glede av sine prester og erfaringsvidenskapsmenn? Er det ikke underholdende å se på leken? Og hver gang illusjonene brister for dem, så blir de uvenner som andre barn når leken går istykker for dem, og så kaster de med gassbomber og giftbomber og myrder hverandre så blodet flyter i store strømmer. Har vi djevler kanskje ikke gitt dem den rette impuls? Hvad ropte ikke de religiøse djevledyrkere i sin tid i Jerusalem: »Hans blod kom-

mer over oss og våre barn. — Slipp Barabas løs — for Barabas er en røver og en morder« — —.

Å jo, helvede har all grunn til å være stolt over sitt presteskap og over sine statsmenn. Ved å dikte livet om til religion og politikk kan vi omtransformere utallige milliarder kraftenheter av ubevisst psykisk energi, så den langt overveiende del av menneskenes dynamikk beredvillig og »overbevist« stiller sig til helvedes forføining.

71. Hvorledes helvede kjenner sine folk.

Hvis våre djevler og medarbeidere nogensinne skulde komme i tvil om hvilke mennesker som står i vår tjeneste og hvilke som står oss imot, så *bare se på valget av midler*. Alle som bruker løgn, forstillelse, fortielse og opportunisme er våre folk; ti de er fulle av frykt. Disse er lette å kjenne fordi de drives av det ubevisste. Disse tør ikke se sig selv og sin egen utilstrekkelighet, og derfor lyver de av »hensynsfullhet« og derfor griper de til vold for å beskytte de ubevisste illusjoner og eventyr. Ennvidere vil de alltid gjennomføre sine planer ved monopoler og karteller, tvangsorganisasjoner og makt, »fordi dette er det eneste som fører frem«, som de selv sier. Sannheten er jo nemlig den at ingen illusjon eller løgn kan bestå uten at den iverksettes med vold og beskyttes ved vold. Kjennetegnet på våre folk er videre dette at de alltid taler om problemer og elsker problemer og alltid lager problemer, og gjør selve problemdannelsen til lønnsom levevei.

Våre motstandere derimot, de sanne Kristusbarn, er lette å kjenne derpå at de holder av hverandre, og at de tålmodig venter på sannhetens kongedømme. De er sjelden religiøst eller politisk interessert og kjenner ikke frykt eller trang til å slå ihjel. De er aldri sentimentale og lite konvensjonelle, og derfor vanskelig å ha med å gjøre. De setter sig ut over hensyn til far og mor og hustru og barn, hvad våre folk derimot kun gjør i krigstilfelle når mordet skal organiseres.

Virkelighet og sannhet har jo kraften i sig selv og trenger derfor hverken pengekraft eller annen opdiktet kraft eller kraft utvendig fra. Derfor er sannheten oss alltid overlegen fordi den alltid vinner uten vold. Dette er årsaken til at helvede forbannes av menneskene. Den kristne tåler å høre alles tanker og meninger og er alltid beredt til å lære, hvis han selv er feil; for han regner

X med de psykiske sansebedrag — og med den menneskelige utilstrekkelighet. Men ~~X~~våre folk, som er et bytte for det ubevisste, tåler ikke å høre andres tale og tanke og sikrer sig derfor »*propagandamonopoler*« og *enerett til all visdom og innsikt*, mens de saboterer, fordreier og forfalsker andres opfatninger som de ikke respekterer. X

X På disse kjennemerker går vi aldri feil mellom menneskene. Våre folk er lette å erobre ved pengemakt og derved at vi stiller dem visse posisjoner i utsikt. *Alle helvedes barn er prostituert*, forsåvidt som de alle gjør det for penger. Men dessverre er ikke alle prostituerte våre folk. Dersom våre overdjevler og underdjevler nøie vil merke sig de her nevnte kjennetegn, så går de aldri feil, og risikerer ikke å blamere sig.

Kristi disciple er lette å kjenne fordi de stoler på hverandre og fordi de kan stole på hverandre, mens vi sikkert kan regne med at ingen mennesker er til å stole på.

72. Er menneskesjelen et klenodium?

Likesom gullverdiene i det politiske liv ubevisst symboliserer den egentlige menneskeverdi, skaperfantasiaen, eller »Guds billede« i menneskene, således symboliserer alle perler og edelstener og smykker i det religiøse liv også det ophøiede, strålende og praktfulle i den menneskelige sjel. Fanden skulde ta denne praktfulle sjel som bevirker at hele helvedes eksistens stadig trues og ofte har vært bragt til å vakle.

73. Hei san! Hopp sa sa!

Det er uhyre underholdende og spennende for alle djevler å iakta menneskesamfundene som med sine massesjeler leker med symbolene i de kollektive barnekammere. Arbeiderpartier og bondepartier, såkalte borgere og statsmenn av alle former leker sammen i denne helvedes lek! Hei san! Hoppla! Nu kan menneskenes mat og livsfornødenheter fremstilles stadig billigere og bedre enn nogensinne tidligere og langt lettere og langt overflødigere enn menneskene selv ønsker, og derfor skal hungersnød, hat og fortvilelse, sorg og elendighet, krig og giftbomber herje i alle land. Hei san! Hopp sa sa!

Heisan! Hopp sa sa!
Satanismens triumf eller sulten i overflodens verden.

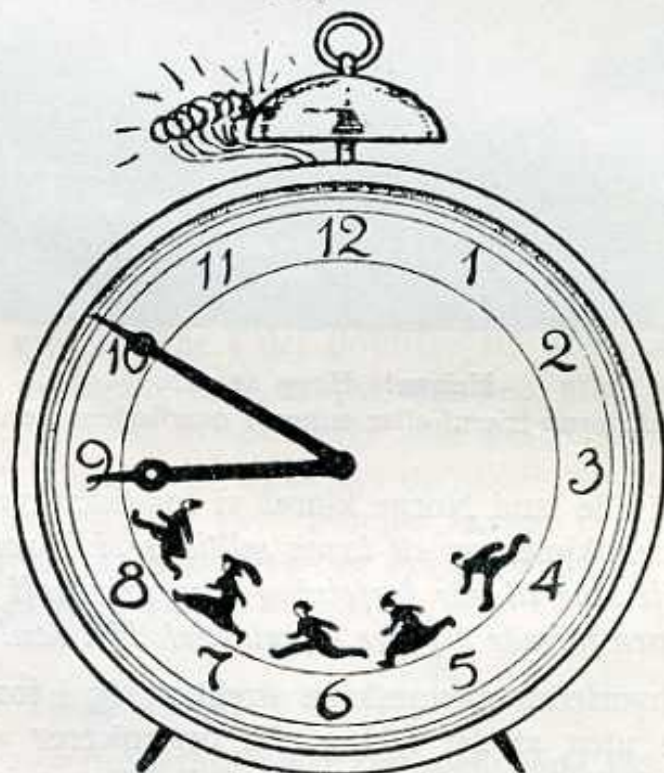
Bare i det lille land Norge kjører vi for tiden med stort trykk på helvedes dampkjeler og *ett tusen millioner kilowatt norsk selvholdelsesdrift står til vår forføining som drivkraft uten at erfaringsvidenskapen formår å gjøre erfaringer! Hei san! Hopp sa sa!*

Se bare hvorledes menneskene strekker sig i fortvilelse for å nå livsgodene uten at det lykkes. Vi organiserer »lønnsmohetslinjer« over hele linjen, og jo fattigere folk blir og jo mere nøden og fortvilelsen griper dem alle, desto mere taper de selvkontrollen og tiljubler sine førere og forførere, og desto mere lidenskapeligere styrter de avsted for å be om uavlatelig mere — mere — mere av samme slags lønnsmohetslinjer. Heisan! Hoppla!

Hvis det av og til inntreffer eksempler på at folk ikke vil være med på leken, så bruker vi piskene. Vi sender lensmannen på dem og setter dem inn, eller vi driver dem til tvangsauksjon for at de skal lære at pengepolitikk er virkelighet og ikke lek, og for at de skal innse at lønnsmohetslinjen lønner sig. For ikke

alle norske bønder forstår at penger »yngler« likesom korn og poteter. Ikke alle tror på eventyret om pengenes dynamikk; for mange er kloke nok til å være mistenksomme og »vantro«. Disse vantro og vanartede »ringeakter« vi og forfølger vi med alle moderne former for økonomisk inkvisisjon.

Gjør idag din pligt
mod barnene og det samfund, som
skal bygges af dem!

Fra Aftenpostens folkeveiledning.

74. Tenkere, som blev uskadeliggjorte.

Tre av verdens skarpeste tenkere levet i Tyskland og het: Schopenhauer, Nietzsche og Heinrich Heine. Alle disse tillot sig å tvile på den hedensk religiøse entusiasme og advarte sitt folk imot massesjelenes store bedrag og selvbedrag. Men det lyktes hurtig de hedensk religiøse »troende« å mistenkeliggjøre disse tre som søkte sannheten og som våget å tvile på løgnen. Det var i sin tid en ganske kritisk åndskrise og kulturkrise i datidens Tysk-

land, men statshedenskapet seiret under vår bistand, og det tyske folk har i sannhet høstet fruktene og blitt salige i sin tro på hedenskapet.

Vi innbilte tyskerne at religion og politikk var en privatsak, og at enhver sjel og ethvert folk vilde bli salig i sin religiøse og

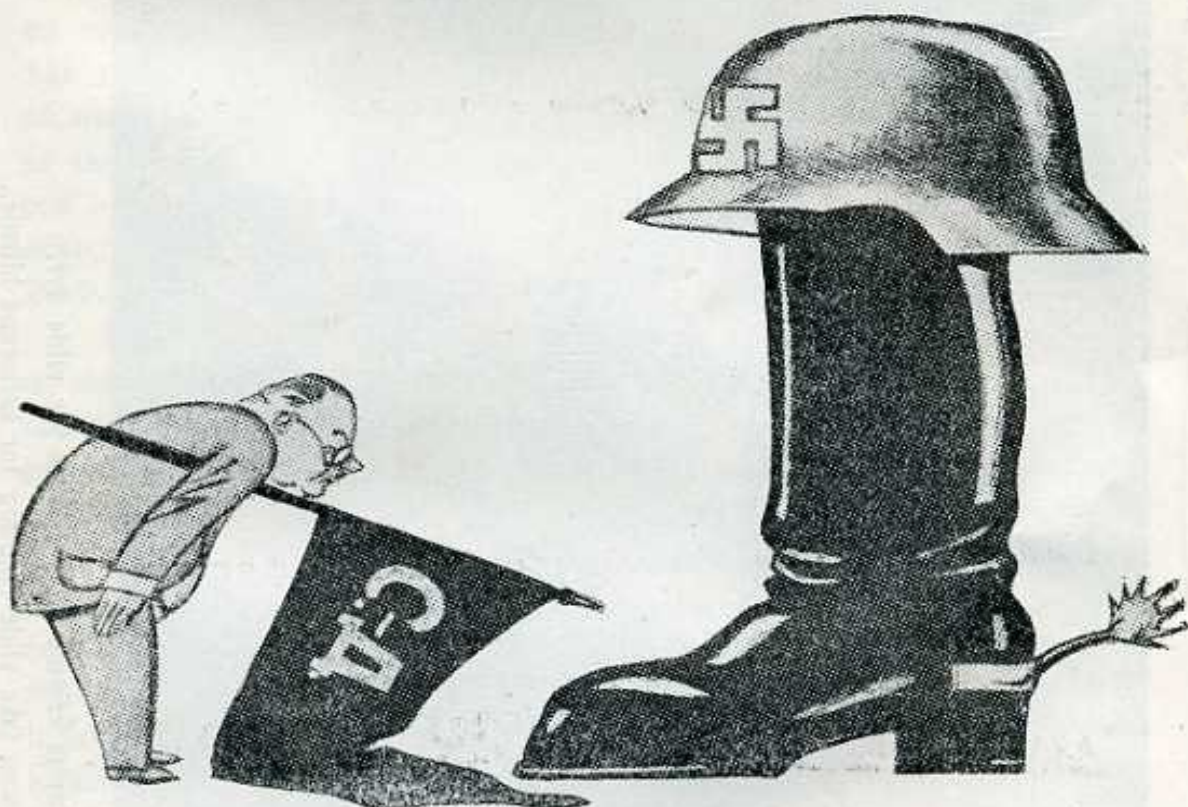

Fig. 36. Verdensfantasien triumferer.

Centrumpartiet (katolikkene) bøier sig i ærefrykt for de statshedenske Bilder. Ingen kan tjene to herrer uten at være haandlangere for Satan. Den katolske billedkultus har de samme frukter som den protestantiske. De første kristne lot sig kaste for ville dyr. Ikke så med centrumpartiet.

politiske tro. Hovedsaken var, sa vi, at folket hadde en tro og så ansatte vi en masse lærde som ivrig drøftet hvilken tro som var den rette.

Mens denne kamp i Tyskland under *Bismarck* stod på, skjulte vi selvfølgelig omhyggelig enhver mulighet for at *pessimismen* overfor massesjelens lek med statssymboler og pengesymboler kunde opfattes som den rette. Og vi morer oss nu kostelig hver dag over *Hitlers* kamp mot jødene, mens han selv har antatt jøde-

De første kristne lot sig kaste for vilde dyr.
Ve dem, som ikke vilde bøje sig for keiserens billede.

nes tro på blodet, pengene og statsmakten. Da jødene ifølge Hitlers tro er selve djevelen som skal utryddes, så inngav vi Hitler den jødiske tro, nemlig på rase og blod som det primære, for at Hitler og hans folk kunde få riktig god anledning til å utdrive djevler ved vår øverste herre, Beelzebub! Ti selvsagt er jødene ikke mere djevler enn alle andre mennesker; men ved denne metode opnådde helvede sin hensikt. Ti jo mere en bestemt folkegruppe, en »klasse« eller en »rase« utpekes som djevelen, desto mere sikres vår makt og desto mere fremmes våre hensikter, fordi vi derved så meget sikrere skjuler vårt eget opholdssted og operasjonsfelt som er det ubevisste og ukontrollerte fantasiliv og driftsliv. Vi morer oss altså kostelig over dr. *Göbbels* og *Hitler*, og håper bare at de ikke vil drive sin lek altfor grovt, så Tysklands landsforviste og åndsforviste tvilere skal få altfor meget vind i seilene.

En av helvedes mest geniale storpolitiske genistreker er denne, at det lykkes oss å få sannhetens søkere og de store innadvendte selvorienterere stemplet som vantro nihilister og store pessimister og tvilere, mens alle helvedes trofaste dagdrømmere og hedensk entusiastiske svermere blev stemplet som troende og rett-troende!

Når *Kristus* sa at menneskene ikke visste hvad de selv gjorde, og *Nietzsche* sa, at de hadde en ubetvingelig tendens til å føre sig selv bak lyset, så skyldes det utelukkende den teologiske skarp-sindighet at man kunde få *Nietzsche* stemplet som en antikristen løgnhals; ti hans lære var ialfall på dette punkt forbløffende nær Kristi lære. *Hitler* er som det skjønnes en mann efter vårt hode; for han aner ingenting om sin egen og sitt folks uhyre uvidenhet. Og derfor gratulerer vi dr. *Göbbels* med hans monopol på åndelig »propaganda«.

75. En stor fare som truer helvede idag.

En stor fare truer helvede av idag, og det er sjeleforskningen av selve den menneskelige natur. Men en av hovedmennene heter *Freud*, og er heldigvis jøde så vi ikke risikerer at hans lære skal bli trodd i våre dages Tyskland. Dessuten legger han heldigvis meget stor vekt på at menneskene ikke skal fortrenge sine naturlige forplantningsdrifter. Men da dette heldigvis ikke passer for den kirkelige moral og de menneskelige forskrifter, og da det har lyktes oss å innbille verden at den er overbefolket, så risikerer vi forhåpentlig mindre fra den kant. Heldigvis er sjeleforskningen

meget upopulær — og det vil den alltid bli, fordi alle som begynner på utforskningen av sig selv og sitt eget driftsliv pleier å miste selvkontrollen i minst 10 år, og bli til skrekk og advarsel for sine nærmeste som sover i det ubevisste! Folk blir lett »gale« av å få altfor store sannheter å vite, foruten at de blir snakkesalige og verpesyke og på annen måte ubehagelige og utålelige å omgås.

»Meget har jeg å si eder om eder selv, men I kan ikke bære det ennu« — — — sa Mesteren. Vi får derfor håpe på at *verdeshysteriet* over sig selv vil komme helvede til hjelp dersom noen sjeleforsker skulde komme til å få se og vite for meget.

Menneskene fortrenger gjerne sitt forplantningsliv likesom de gjerne ofrer sin frihet og velstand, når de bare tror at det kan være til gagn for deres illusjoners bevarelse. Menneskene finner sig rolig i at deres sønner og døtre blir sedelighetsofre og sedelighetsforbrydere, da de ubevisst innser at dersom det levende liv blev oppfattet og virkelig trodd på som godt og riktig, så vilde deres egen jammer og elendighet hurtig forsvinne sammen med den religiøse og politiske billeddyrkelse. Men da billedene og symbolene for barnene er selve det virkelige, så ofrer de følgelig gjerne livet for religionen og politikken.

Vi håper derfor at den truende fare fra menneskenaturens utforskning vil bli avverget i tide av alle »rett-troende«, kirketroende og statstroende og pengetroende menneskeforaktere. Riktignok står det i det religiøse billedsprog, at nøklen til avgrunnen i menneskelivet skal finnes og at alle våre djevler skal kastes i ildsjøen; men heldigvis oppfattes dette som fjern mystikk og som noget meget uvirkelig. Ingen tenker sig at nøklen til avgrunnen kanskje kunde være opklaringen av den menneskelige ustyrlige og utilregnelige skapende fantasi.

Det står annetsteds i det samme religiøse billedsprog at »Omenn alle eders synder er røde som blod, så skal de bli hvite som sne«, (nemlig fordi de ikke var sig selv mektig da de syndet); men heldigvis er der ingen bibeltroende som tar symbolikk alvorlig; for bibelen tolkes nemlig ikke av den slags åndsmennesker som de der har skrevet bibelen, men av stuelærde, banale akademikere som ingen begripelse har av bibelen og dens fantastiske og fantasirike billedsprog. Menneskene er opplært til å tro nedsettende om sig selv, og oppfatter sig selv ikke som guder i sin vorden, men som djevler og som fortapte fe. Derfor tror de heller ikke på at de kan bli hvite som sne uten at de da tenker sig hvite klær og hvite

englemoder som skal iføres hinsides kirkegården. Nogen »hvit«
realitet hinsides stat og kirke tenker de sig ikke.

Heller ikke tror de på sin Frelzers lære om å bli fullkomne
som sitt eget ophav. De enten forkaster helt fullkommenhets-
tanken, eller de prutter og foreslår allerhøiest 10 pct. fullkommen-
het og 90 pct. djevlskap. Vi anser derfor sjeleforskningen som
helt ufarlig.

76. Nyten av det »nasjonale« selvstyre.

Symboler penger egner sig som vi har sett aldeles utmerket
som felle for folkesjelen, nettop, fordi intet er mere skikket til å
retningsbestemme den økonomiske folkedynamikk, så nær sagt alle
slags verdier og især menneskeverdier går til grunne for penge-
verdiens skyld. Symbolene penger egner sig også fortrinlig som
politisk leketøy og socialt torturinstrument og kan derfor tilfreds-
stille alle djevles aller mest sadistiske tilbøieligheter. Det er en
ren nydelse å ha makten i staten og å kunne bruke den; men da
denne makt alltid ubevisst beror på godtfolks ubevisste tro og
fantasiliv, så gjelder det å få alle »autoriteter« til å autorisere det
ubevisste og ukontrollerte fantasiliv og driftsliv, så dette kan herske
til evig tid.

Men hvis det nu inntreffer at enkelte nasjoner av og til be-
gynner å bli »voksne«, og således står iferd med å bli altfor
mistenksomme overfor andre nasjoners barnepiker og embeds-
menn, så bare husk på å innføre »det nasjonale selvstyre« akkurat
i det rette øieblikk. Under nasjonalt flagg er det nemlig da meget
lettere å forlede og narre et folks selvvirksomhet enn under frem-
med flagg. Og alle nasjoner foretrekker å »leke selv« med sym-
bolene når de bare først engang er blitt opplært av fremmedes
»misjonærer« og embedsmenn. Det er nemlig i det psykiske drifts-
liv et lignende forhold tilstede som i »sporten«, hvor den ene
vil konkurrere med den annen i å hoppe høit, løpe hurtig, gå på
hendene osv. Alle sportsøvelser virker smittende og suggererende.
Når f. eks. utenlandske statsmenn øver sig i å gå på hendene,
hvored man opnår å se alle ting på hodet, så er det altfor fristende
for hjemlige statsmenn ikke å opta de samme øvelser.

I verdenshistorien vil man kunne se hvorledes vi alltid be-
nyttet dette trick å få alle »nasjoner« eller særegne massesjeler til
å kopiere andre massesjeler. Derved bragte vi alle kulturriker til

fall efter samme prinsipp som når vi ødelegger individets sjel ved å gjøre den til dusinvare. Helvede benytter herunder alltid forbilleder som virker lokkende. Vi lar den ene nasjon lære den annen op i leken med symbolene. Og dersom vi ikke har smittende forbilleder i nutiden, så setter vi seminarister og akademikere til å grave dem op fra fortiden. Å gjenoplive fortiden og å dikte liv i gamle ben hører til den skapende fantasi allerminste kunst. (Jfr. Ez. 37 kap.). Især lykkes dette lett hvis man får riktig sterke følelser og følerier med i spillet, omtrent som når mennesker

Hvad var det alle djeve skulde huske på i det rette øieblikk?
Slå en knute på halen så dere aldri glemmer å innføre „det nasjonale selvstyre“ i „det rette psykologiske øieblikk.“

onanerer. Katolsk anløpne menn og kvinner er forbausende godt skikket i så måte.

Ved forbilleder fra fortiden sikrer vi oss alltid *gjentagelsen* av fortidens villfarelser hvorved vi utelukker nydannelse, omvendelse og nyskapelse som er gjentagelsens motsetning. Legg her også merke til hvorledes »erfaringsvidenskapen« utmerker sig ved sin mangel på *perception* og *apperception*. Når man f. eks. har 10 eller 20 kulturstaters bitre erfaringer for at dette eller hint førte til sammenbrudd, så skulde man jo tro at man vilde »percipere« og dra nytte av erfaringen?

Men i menneskelivet er det heldigvis for det evige helvede ganske omvendt. Jo bitrere erfaringer man gjør fra den gamle

Norsk utenrikspolitikk.

Vi må gjøre som de fremmede -- om ikke for annet så av høflighetshensyn!

infantile lek med symboler og bilder, desto mere lokkende og tiltalende virker det på menneskene å begå de samme feil om igjen, nettop fordi de førte til selvskuffelsen. Og like så snart som et folk har skaffet sig en åndelig våken overklasse, likeså hurtig slår man den ned med en pengeoverklasse, forat alle kan få chansen til å være like fattige eller like »rike«. Den eneste rikdom som finnes er jo nemlig de åndelige verdier eller den tilkjempede *bevissthetsgrad*.

Men i alle folks folkesjel foretrekker man militærmakt og pengemakt istedenfor *bevissthetsmakt*. Alle lave bevisstheter hater av natur de høiere. Derfor seirer helvede. Derfor gjentar alltid dårskapen sig selv.

77. Nytten av »Nasjonenes Forbund«.

Hvis de enkelte nasjoner ikke alltid formår å holde sammen i leken og der opstår altfor mange rivninger om »problemer« og andre snyterier, så husk å organisere internasjonale politiske fagforeninger, eller sakalte »Nasjonenes Forbund«. Enhver »nasjonal statsmann vil hvis hans folk holder på å ville gå ut av leken, da hurtig bli internasjonalt interessert og optatt, og det vil hurtig lykkes ham å flytte folkets økonomiske drifts-opmerksomhet (=

X gruppesjelens oppmerksomhetsretning) over på det internasjonale forvrøvlede verdensplan, hvorved folket hurtig taper den siste rest av overblikk og sund sans og dømmekraft. »Verden er gal, og hvorfor skal da ikke vi også være gale«.

I Nasjonenes Forbund møtes alle primitive impulser — helt fra urskogene. Der overbeviser man sig hurtig om at »verden ennå ikke er kommet langt«, og de som burde være kommet lengst lærer her mest mulig vrøvl av de som ennå lever i de mest utpregede barnekammere. Afrikanere, australiere, orientalere og syd-amerikanere er i besiddelse av tilstrekkelig skapende infantil fan-

Medlem av Nationenes Forbund?

tasi hvis europeerne skulde være begynt å gå trett av leken med symbolene.

Nasjonenes Forbund er derfor en ophøiet forsamling hvor alle hjemlige får som har ophøiet sig selv, kan oppleve virkelig ophøiede »historiske øieblikker«. Det er en ren fest for helvede å ha sine representanter der og intet barnekammer i hele verden kan sammenlignes med verdenssjelens barnekammer, hvor alle motsetninger mellom de høist forskjellige utviklede folkesjeler riktig kan komme til sin rett for å skape rikelig mange tilspissede konflikter. X Jo mere der forhandles rundt det grønne bord, desto større blir de store menn, og de mange små konflikter og misforståelser kan der pustes op til kjempekonflikter og uovervinnelige vanskeligheter. X

Nettop her kommer også den berømte erfaringsvidenskap tydeligst til sin rett. Ti jo mere man erfarer de uheldige virkninger av internasjonale forhandlinger og møter mellom politiske dagdrømmere, desto mere lyst får man til å »erfare« mere. Dette viser oss tydelig at menneskene er i slektskap med fluene som surrer på lyset. Ti jo mere de erfarer at de brenner sig på lyset, desto mere surrer de videre.

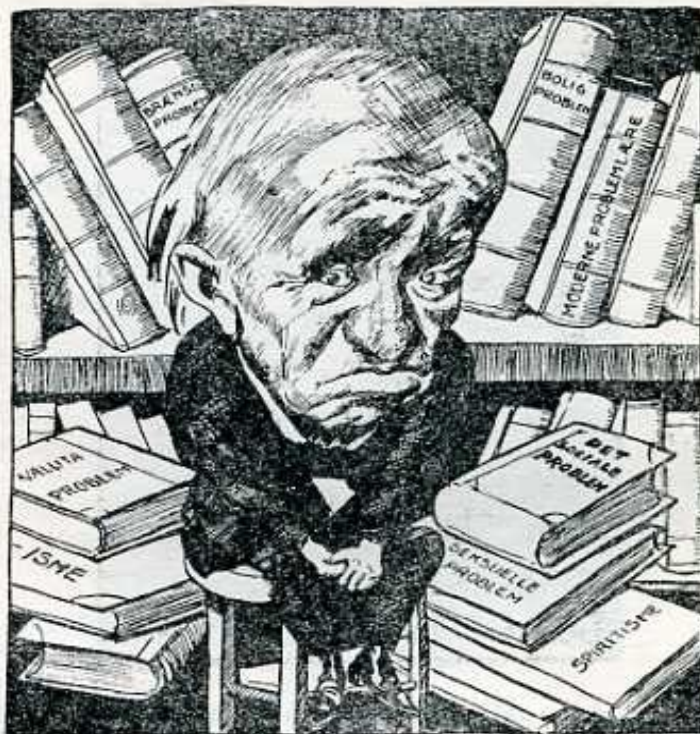
Overdommer i Haag.

Uten at vi internasjonaliserte folkefellene så folket får oppleve at »alle nasjoner er like gale«, vilde de enkelte folk ikke slå sig til ro, men hurtig opdage svindelen hver for sig. Og da alle disse fantasirike menneskebarn også har visse tillop i retning av å ville bli »verdensborgere i et verdenssamfund«, så opfant vi altså det nye symbol »Nasjonenes Forbund«, for at folkene efterhånden som de skuffes også av dette symbol skal fortvile stadig mere over sig selv, og til sist godvillig og selvvirksomt gå med på ganske og fullstendig å opgi tanken på verdensfred og verdenssamfund, således som man før opgav tanken i det små — i folkesjelen — og rasesjelen.

Således sikres helvedes endelige beståen over hele verden i

det store efter de samme metoder og prinsipper som vi anvendte i det små.

Her bør gjøres opmerksom på en meget generende tanke som nylig er utklekket i Norge av en sinnssvak person, nemlig tanken om først å skape et sundt og sant samfundsliv i det lille Norge, for så siden å ha håp om å virke som surdeigen i hveten utover verden. Dette er en meget pinlig tanke for helvede, fordi det nemlig er en riktig tanke: å begynne med det enkle og lille isteden-

Erfaringsvidenskapen.
Den moderne problemkultur.

for å begynne med det store og sammensatte. Vi tilholder alltid våre statsmenn å forfølge den uriktige tanke, at når man ikke kan skape fred og orden i det små, så skal man prøve å skape fred og orden i hele den store sammensatte verden samtidig. Vi er som det skjønnes stolt over all verdens erfaringsvidenskap som støtter oss i våre bestrebelser for å reise det nye Babels Tårn som i vår tid er omdøpt til Nasjonenes Forbund. —

Vi har tenkt oss at våre medhjelpere i det norske storting ved en eller annen anledning bør sende følgende telegram til Genève:

✕ »Da all videnskapelig erfaring tydelig viser at alt liv vokser

ovenfra og nedover og utenfra og innover, hilser vi Nasjonenes Forbund som den moderne naturvidenskaps og historieforsknings aller største triumf. Og da vi også hjemme i Norge har gjort den erfaring at folket stadig blir lykkeligere jo mere all makt centraliseres i staten, og da verdenshistorien bekrefter at også alle andre kultursamfund er blitt lykksaliggjort og blitt sikret evig beståen ved dette system, så tenker vi oss også verdenssamfundet etablert på dette samme solide erfaringsgrunnlag. Vi foreslår et leve for den evig autoriserte villfarelse og løgn, som har vist sig å kunne gjøre alle folk lykkelige, og hilser velkommen alle politikeres internasjonale fagforening i Genève.»

78. Den hemmelighetsfulle forbytning av stat og samfund.

Det vilde imidlertid ikke være mulig i lengden gjentagende og vedvarende å fange det ene folk etter det annet i denne folkefelle med penger som verdisymboler, hvis vi ikke samtidig opfant et annet symbol som vi kunde sette *istedenfor menneskene selv*, således at der opstod et uforklarlig og mystifisert samarbeide mellom disse to symboler. Dette annet symbol er *staten*. Og på *regnskapsforholdet mellom symbolet staten og symbolet penger i forhold til menneskene selv og deres livsfornødenheter* — på dette sinnrige, men ubevisste, regnskapsforhold er det at vi gjennom de såkalte klassiske skoler og klassiske villfarelser og sjelelige sansebedrag uavsladelig bedrar menneskene — d. v. s. får dem til med stor iver å bedra sig selv. »Keiserens billede«, eller det hedenske samfundssymbol, er en av de mest pikante former for billeddyrkelse i helvedes verdensbedrag. Og når vi undtar de 325 års kristne som hårdnakket nektet å bøie sig for dette billede, og som vi derfor lot forfølge og utrydde til siste rest, så har vi den glede idag å kunne konstatere at ennu til dato er den kristne samfundskunnskap og Kristi lære om massesjelen en lukket bok for verden, tiltross for at bibelen foreligger på snart 200 tungemål.

Ennu idag beherskes hele verdens kultur av den hedensk romerske ånd, og dette er vi meget stolte over i helvede. Og vår håndlanger i Italia har nylig triumfert på våre vegne, så hele verden hørte det. Her undtaes selvfølgelig presteskapet, som er undskyldt for å kunne høre med ørene og se med øinene, fordi de er slått med religioniseringens døvhets og blindhet.

Under dyrkelsen av det hedenske samfundssymbol tar vi

ikke bare menneskenes økonomiske dynamikk i vår tjeneste, men så å si samtlige sjelsdrifter bringes her til å funksjonere sammen.

I Norge hvor de for oss skadelige demokratiske anlegg hos folket bevirker at bare ca. 4 pct. av massesjelens energi til daglig er opmerksomhetsrettet mot »det store midtpunkt«, har vi særlig lagt vekten på å få folkets sterke sociale drifter og anlegg, som p. t. utgjør ca. 500.000.000 Kw., til å samle alle sine krefter om hedensk romersk statskultus, eller altså dyrkelsen av symbolet staten, som hele folket ubevisst forveksler med sig selv. Det er ikke bare de fattige i Norge som er bragt til å tro på staten, som den der har hjerte og forstand, følelse og medlidenhet likeoverfor fattige, men særlig de såkalte »borgere« og de mest konservative odelsbønder og småkonger er nu bragt frem til en hedensk religiøs statssocialistisk begeistring som næsten savner sitt sidestykke i historien. I Norge har vi oplevet de mest strålende eksempler på hvor vidt helvede kan drive det med hensyn til begrepsforvirring og sjelelig sansebedrag alene ved den gamle metode å gjøre seminarister og primitive skolelærere til folkeledere og folkeforførere, når man bare betaler dem godt. Vi har da også i dette lille land et enestående skolebudgett på mere enn 90 millioner kroner, og det er ikke lite i dårlige tider, som stadig blir gjort verre ved hjelp av de samme 90 millioner, som i stor utstrekning må tvangs-inndrives.

Folket elsker sine skolelærere og prester og biskoper og professorer, og spør ikke engang efter deres innsikt og åndskvalitet når de bare logrer for folkets sentimentale følelser og snakker med de rette »nynorske« tunger. Med »nynorsk« mener vi bare å ha funnet den beste betegnelse for en kunstig blanding av importerte urgamle klassiske villfarelser, som vi har latt dumheten koke sammen med falsk selvhevdelse og sentimental fedredyrkelse og »sjøldåring«. Nynorsk er en storartet og genial oppfinnelse når man vil ta et folk som det norske ved nesen ved hjelp av misbrukt og misforstått nasjonal dynamikk i folkesjelen. Folket er lettere å forføre på nynorsk enn på gammelnorsk. Vi henstiller til alle virkelige demagoger ikke å glemme dette.

Når »staten« i Norge i folkets fantasiliv og følelsesliv taler, skriver, reiser, lever, spiser og skriver regninger til folket på nynorsk, så blir disse prompte betalt uten at folket prutter. Og dette er ikke bare fordi at folket i staten ser sitt eget billede, men det er også fordi staten taler til dem på en så kjelen og fintfølende

måte, at folket ganske taper de siste rester av selvkritikk og motstandskraft. Staten lever for folket som dukken lever for barnet. Staten »ernærer« snart hele det norske folk og »støtter« folkets næringsveier med bidrag, mens det i virkeligheten er lykket oss ved hjelp av staten å ruinere folket og gjøre det rotløst, hjemløst og arbeidsledig i sitt eget land under »nasjonalt« flagg og under »nynorsk« herrevelde.

I folkets fantasi bygger staten også de landeveier som folket selv både utfører i sitt ansikts sved og dessuten betaler. Mens staten »arbeider« er folket selv blitt nødsarbeidere på Norges jord, og mens landets statsmenn lover folket rikdom og folkelykke, så øker fattigdommen og tvangsauksjonene, ufreden, tvangsorganisasjonene og straffebestemmelsene. Fengslene fylles og folkets ulykker vokser uavlatelig. I folkets fantastiske enfold og uskyld lærer staten folket til å danse »leikarring« og der holdes folkefester og jubileer hver annen dag. Staten lager utstillinger og staten bygger skoler likesom trehesten og tomkassen i barnekammeret farer avsted med Lillegutt i vill gallopp.

Det er altså ikke bare den ene milliard økonomiske kilowatt dynamikk i folkesjelen som er medvirkende i leken med de hedske statssymboler, men også alle de andre 1,5 milliard kilowatt andre sjelsdrifter som her står til helvedes forføining.

Staten låner også hele folkets sparekasse uavlatelig omigjen, og betaler i folkets fantasi uhyre masser av renter. Men den barnslige norske folkesjel aner ingenting om leken og svindelen, og når staten utarbeider stadig større masser av gjeldsbeviser til folket, så låser folket disse »verdipapirer« inn i sine »absolutt sikre« pengeskap og bankhvelv i den tro og forebildning at disse papirer betyr et stadig tillegg til den såkalte »nasjonalformue«.

Det absolutt sikre består alene deri, at folket via staten skylder sig selv pengene. Men for at folket ikke et øieblikk skal tvile på at staten gjør folket rikere, så utferdiger vi hvert år såkalte blanketter for »selvangivelse« eller »selvhengivelse« hvor folket på »ære og samvittighet« begår den ufrivillige vittighet å forsikre at de er blitt rikere. Og det betraktes endog som den høieste dyd å utfylle selvhengivelsen »riktig«.

Når vi holder oss for øie at det særlig er de norske skolelærere som optrer som folkets finansgenier (!!) og finansteknikere (!!), og at disse skolelærere og »høgskulestyrarar« alene i skolepenger hever over 90 millioner kroner av de penger som kommer inn på

folkets »selvhengivelser«, så vil alle våre små djevler og store djevler innrømme at helvede arbeider solid og hensiktsmessig. Alene på ordet »selvangivelse« og »selvhengivelse« kan man tydelig høre at den dynamikk eller ubevisste selvvirksomhet gir sig tilkjenne som erfaringsvidenskapen mener å ha erfarng for ikke eksisterer. Skolelærerne i Norge taler ofte om »mere kontroll« med forretningsfolk og næringsdrivende, men det fornøielige er at ingen av folkets næringsdrivende forlanger kontroll med skolelærerne. Særlig de nynorske skolelærere og høgskulestyrarar utmerker sig som samfundsparasitter. *Og i kraft av sin særlige form for nasjonal pietet og nasjonal ærefrykt og fedrelandskjærlighet, som i deres egen innbilning skal overgå alle andre levende menneskers fedrelandssinn og kjærlighet, så tar de nasjonen riktig godt ved nesen, og pantsetter fedrelandet riktig eftertrykkelig via staten til fremmede landes mammondyrkere.*

For høi betaling leverer disse folk det slettest mulige arbeide for folket, hvis barn oplæres i hedensk symbolkultus, men gjør således helvede en aldeles ubetalelig tjeneste.

»Led oss ikke ut i fristelse, men fri oss fra det onde«, sier far og mor, men aner heldigvis ikke hvad der skjer når deres barn kommer i statens skoler for å lære hele det klassisk-hedenske dagdrømmeri om igjen som de selv har lært i de samme skoler.

79. Staten, det er mig og dig.

Staten er billedet på samfundet, men ikke samfundet selv. Samfundet består av kjøtt, blod og massesjel, og lever av stoffet og av ånd. Men staten eksisterer kun som tankeform og ikke som eksistensform og ernærer sig ikke av stoff og ånd, men av tallsymboler og av ubevisst skapende fantasi. Samfundet har kjøttvekt og kan telles og måles, og samfundet har selvvirksom skapende kraft. Men staten har ingen vekt og kan hverken måles eller sees, og dens kraft er lik null. Staten er likeså »død« som småpikenes dukker og småguttenes trehester, og staten kan intet utføre. Som det døde pengesymbol i virkeligheten forholder sig til den selvvirksomme levende og ynglende potet, således forholder det døde symbol staten (og kommunen) sig til det levende skapende og arbeidende samfund.

Det er derfor et viktig ledd i de store folkefeller å få alle menneskebarn til å tro at staten er det samme som de selv og ikke bare et billede av dem selv.

Ulvinnen (vill, ukontrollert følelse og vold) gir sine barn die.
De gamle hedenske dagdrømmere tenkte sig også at de fikk sin næring av staten.

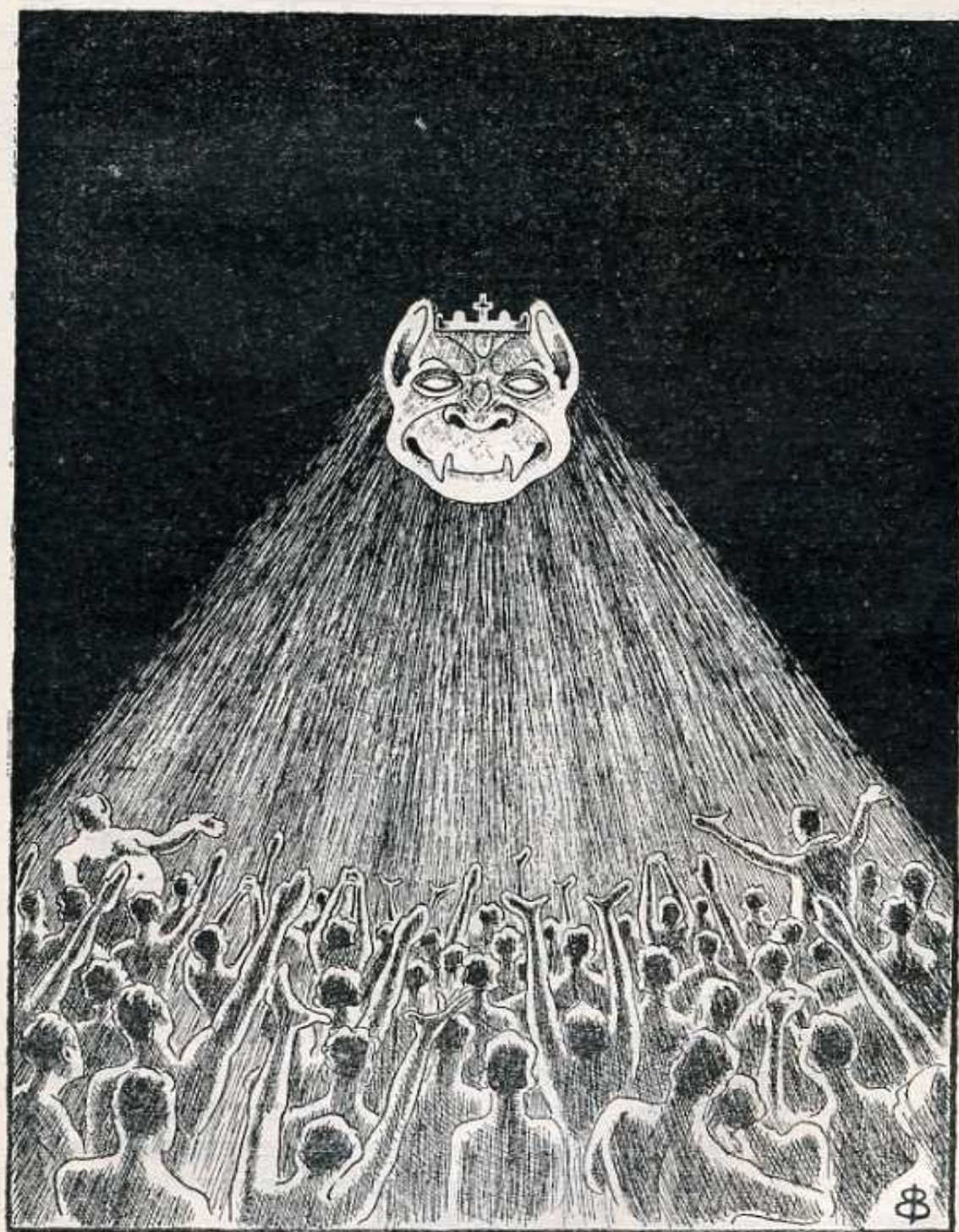
Menneskene trenger lys, varme, boliger, klær, mat, kjærlighet, forståelse o. s. v. Men da staten hverken trenger lys eller varme, hverken bolig eller klær, mat eller kjærlighet, og da staten trives *jo mindre den selv forståes, og jo mindre menneskene forstår hverandre*, så er det av viktighet for helvedes hensikter at menneskene skal ofre alt sitt for billeddyrkelsens skyld. Derfor utdanner vi altså alle menneskebarn i statens skoler, og døper dem i statens »tro«: »Staten det er mig og dig«. Og så gir menneskene under navn av »egoisme« frivillig avkall på lys og varme, klær og mat og hus og forståelse for statens skyld. Og til takk for denne offerglede og offervilje tenker man sig da at staten går, sitter, lever, spiser, arbeider og sover og utfører alt det som menneskene selv utfører.

Hvorledes kan vi etablere en så stor forbytnings?

Tenker vi oss at vi kommer inn i stuen til presten, og at der på hans vegg henger et maleri av presten selv, og vi så peker på billedet, og ondskapsfullt spør: »Hvem er det som henger der på veggen«, så svarer presten: »Det er mig«. Han retter det sjelden til å markere at det er galt spurt, og at det bare er hans bilde (symbol), og ikke nogen »hvem« (= person) som henger på veggen. Denne billeddyrkelse i det private hjem hos presten er mindre farlig, bl. a. fordi ingen prest vilde falle på å sulte sig selv til døde for å bruke alt sitt livsutkomme til å pynte på sitt bilde i den falske tro at billedet var ham selv. Men med masse-sjelens innstilling til billedet forholder det sig ganske anderledes. For masse-mennesket er det en stilltiende, ureflektert forutsetning at staten, »billedet på veggen« er det selv.

Derved at den ubevisst skapende og selvvirkssomme fantasi skaper symbolene staten og pengeverdiene, oppstår der nemlig for menneskene en ubevisst og ukontrollert skinnvirkelighet overfor hvilken mennesket ikke kan orientere sig. Det er for mennesket som å komme inn i en fremmed tilværelse — et fremmed hus — hvor mennesket ikke kan finne sig til rette. Mennesket står her overfor »mørket« eller »det ukjente«, og det er derfor mennesket svermer for å tale om »mysterier«, »problemer« og »verdensgåter«. Hele mystifikasjonen består jo bare deri at mennesket selv skaper denne sin »relative virkelighet« som relasjoner av sin egen fantasi, uten engang å »erkjenne« og »erfare« sin egen skaperfantasi og sitt eget åndsliv og sjel liv som virkelighet.

Mennesket frykter av natur å se sig selv, men i symbolet »sta-

Det 20. århundredes molok.
Staten det er mig.

ten« tror mennesket — og delvis med rette — å se sig selv, for såvidt som det jo er billedet av det selv, og så frykter det naturlig staten, for såvidt som det frykter å se sig selv eller skyggen av sig selv. X alle tekniske fremskritt og geniale opdagelser ser mennesket det guddommelige gjenskinn av sig selv. Men i politikk og religiøs avgudsdyrkelse ser mennesket skyggen av sitt eget indre. X

X *Det er denne skygge som er Satan, og det er denne store falske virkelighet som denne skygge skaper, som er helvede.* X

X Legg her nøie merke til at symbolet staten er skapt av den samme menneskelige fantasi som skapte penger og tallverdier; mens selve samfundet, som er kjød og blod og sjel, *hithører fra samme universale kilde som skapte maten og hele den øvrige materie.*

Verdens mentale frelser, helvedes dødsfiende, *Jesus Kristus, var den eneste som var sig dette forhold bevisst*, og derfor kunde han jo gi det berømte svar til menneskene som lot sig fange i sine egne fantasifeller: »Gi keiseren hvad keiserens er, men Gud hvad Guds er«, hvilket bare betyr: Hold fantasiens billedverden ut ifra virkeligheten, eller »Gi symbolet (eller keiserbilledet) hvad symbolets er (nemlig skinnverdier), men gi Guds levende samfund hvad samfundets er« (nemlig realverdier). Det er av samme årsak at Frelseren først ber om å få se skattens mynt og spør »hvis bilde« eller symbol det er som står på mynten. Skatten og staten og kirken vil samtidig opphøre å »eksistere« når den skapende guddommelige verdensfantasi *blir sig selv mektig*. Ti når den materielle overflod utnyttes rasjonelt så er alle »private« og »offentlige« behov dekket og all skatt er ophørt.

Dette må ingen erkedjevler undlate å forstå, og derfor gjentar vi, at når alt arbeide i virkeligheten utføres av menneskene selv, og aldri av billedet, og når alle mennesker uansett hvad de bestiller, lever av maten og ikke av bilder, så er det klart at all skatt bortfaller når billedene bortfaller og alle menneskers *materielle behov* er trådt istedet for *billedbehovet*, og når det materielle behov som følge derav blir like rikelig tilfredsstillet som man før tilfredsstillet billedbehovene.

Derfor er det en grusom strek i helvedes list og beregninger, når Frelseren går hen og betror verden at der er en kjempestor forskjell på keiserens bilde og de helliges levende samfund. Med de »hellige« mener skriften alle de mennesker som er blitt sig den skapende guddommelige og allmektige fantasi likeså mektig som

deres ophav i himlene er sig selv mektig. Men heldigvis for oss tør ikke menneskene tro på en så storstilet tanke som ideen om fullkommenheten.

Når staten ikke hverken spiser kjøtt, fisk eller brød, og ikke drikker melk og ikke vin, men skal bestå ved hjelp av tallmasser, samt ved hjelp av et evig behov for »rettferdighet«, som staten i kraft av sin uvirkelige natur heldigvis aldri kan tilfredsstille, så blir det klart at statens forkjempere og nidkjære tilhengere gjør alt hvad gjøres kan for å begrense all produksjon, så pengemassene kan øke og så nøden og urettferdigheten stadig kan bli større, hvorved behovet for mere — bestandig mere og mere stat kan tilta.

På denne »sinnrige« (eller kall det sinnsfattige og sinnssvake) måte har det lyktes helvede så lenge mennesker har levet og skapt kultursamfund på jorden, ved hjelp av politiske statsdrømmerier konsekvent å oppløse og ruinere alle kultursamfund. Ingen politisk stat er blitt stående i verdens historie; men tro ikke derfor at erfaringsvidenskapen har evne til å gjøre denne viktige erfaring.

Via billedet staten klarer altså den ukontrollerte selvvirksomme fantasi å holde menneskene for narr, således at de etter selvdiktet »ordre fra staten« begrenser sin egen produksjon og brenner sin egen overflod, forat prisene skal kunne stige i kamp mot all skapende utvikling, med det formål at der skal bli nok av penger i statskassen, eller altså symboler i symbolene.

Når man da i denne forbindelse gjenkaller i erindringen, hvorledes symbolet pengeverdier for det enkelte menneske og for de enkelte grupper fremstiller sig som virkelig fordel og virkelig velstand, så ser man de store klassiske folkefeller som helvede har benyttet gjennom uminnelige tider — i all sin enfoldige og enkle men nettop derfor farlige sammensetning. Hvis vi ikke hadde fromme, godtroende, snilde, tankeløse og uhyre enfoldige folkeledere, især av den kjønnsløse typen, til å rendyrke infantilismen og den offerglade enfold i folkesjelen, så er det tvilsomt om helvede i så lang tid hadde klart å holde dette sitt sataniske spill gående; og vi kan til en viss grad godt forstå verdens mentale Frelser, når han raser imot fariseerne og hyklerne og akademikerne som »lukker himmelens rike for menneskene«, uten selv å ha nogen chance til nogensinne selv å komme derinn.

Heldigvis er dog tilværelsen ikke så from og godtroende som menneskene, for ellers hadde helvede tapt for lenge siden. Men

så må vi heller ikke glemme hvorfor livet er så strengt og har så liten sans for enfoldig fromhet. Årsaken er sannsynligvis den, at livet har til hensikt å skape virkelige guder av menneskene, likesom vi skygger helst så at de alle blev djevler. Og da det naturligvis stilles meget større krav til dette å bli selvvirkomme og allmektige guder enn til å være negasjoner av djevler, så er det rimelig at mange får chansen, mens forholdsvis få griper chansen. Mange er jo kalte, men få utvalgte, så kjøttvekten på jorden går i helvedes favør.

Når den lille piken får sin dukke til å sove og spise og snakke og gå på skole, så danner hun et vakkert forbillede for de feminine statsmenn, parlamentarikerne, som får staten til å »støtte landbruket«, og staten til å »fiske« og staten til å påse at moralen holdes høit. Aldri har nogen nasjon sett staten fiske og aldri har nogen sett staten gå på do. Men når folket tror at staten er identisk med dem selv, så er dette for oss hovedsaken.

Når lillegutt leker med sin tomkasse, som både er bil og båt, eftersom han selv er oplagt til, så minner han om det store åndelige pattebarn, bankdirektøren, som leker at pengene vokser og yngler, eller at pengene får luner og blir »unormale« og lignende. Bankdirektøren vet ennu mindre enn lillegutt, at det er hans egen og massesjelens dikterte fantasi, som besørger alle disse egenskaper overført til symbolene og derfor begriper han selv ikke hvor urkommisk han virker på helvede, når han forsikrer at hans kroner er og blir »unormale« og at de p. t. bare utgjør 60 øre.

Vi foreslo engang i spøk for en sypike, at når fru bankdirektøren kom for å sy sig en kåpe, så skulde sypiken ta på sig sitt allermest bekymrede ansikt, og si til fru bankdirektøren, at hun beklaget så meget at hun p. t. ikke kunde sy nogen kåpe til fruén fordi hennes metermål siste natt plutselig var krøpet sammen til 60 cm. Fruen må vennligst slite på de gamle kåper og klær til meteren blir normal!

Men sypiken tok fanden i hornene, og bandte på at han var en morsom fyr, for sypiken visste meget bedre beskjed om symbolene enn bankdirektøren. Og sypiken lo av fanden fordi hun opdaget limpinnen — og når man ler av fanden og ikke tar oss alvorlig, så kan vi naturligvis ingen ting utrette. Fanden er bare farlig når han blir tatt alvorlig, og i bankpolitikk blir han heldigvis tatt alvorlig — så lenge det varer.

Når trehesten kan bli levende for lillegutt, fordi han i drømmetilstanden kan få alle sine ønsker opfylt, så kan menneskesønnen også lett falle i den fristelse at penger kan yngle som levende poter og korn og sennepsfrø, dersom han selv lever i den drømmetilstand at han selv kan »beslutte« hvor mange »fold« eller »renter« han selv ønsker sig av sine penger.

Vi ser her hvor lett det er å lokke menneskene i fristelse og få dem til å dikte dynamisk liv i stener eller mineraler av gull og sølv, jern og nikkel.

Hør hvad helvede alltid sier: »Hei, du menneskesønn — er det virkelig sant at du er Guds sønn som kan skape liv likesom Gud? La oss få se om du kan. *»Si til disse stener at de gir brød«*. Og menneskesønnen og menneskedatteren går på limpinnen og pengene yngler som om de var levende vesener. Og jo mere dyrtid, og jo mere det lykkes oss via staten å begrense produksjonen og å øke statens budgetter og gjeld, desto mere »yngler« pengene i den fiktive virkelighet som menneskene beredvillig skaper til sig selv.

Men for oss djevler hvis store glede og tilfredsstillelse det er å forføre verden er det jo klart, at like sikkert som dukken i barneværelset hverken sover eller lever utenfor barnets fantasi, like sikkert er staten og pengene livløse, og like sikkert er f. eks. troen på »kapitalens makt« et i det ubevisste opdiktet eventyr. Den fattige tror at fattigkassen er virkelighet, og at han kan motta 5 øre av fattigkassen eller statskassen som han ikke selv i og ved sin fattigdom betaler med minst 5 kroner.

Når »staten bevilger« millioner av kroner til landbruk og fiskeri, til håndverk og industri, samt offentlige og private anlegg, så har staten enten først »på usynlig måte« tatt pengene inn fra de samme mennesker i indirekte beskatning, samt ved prispolitikk og lønnspolitikk, toll og avgifter, eller staten har lånt pengene i utlandet mot pant i fedrelandet eller den har lånt pengene av sparerne som selv forrenter sine penger gjennom beskatningene og prispolitikken.

Dette folkenarreri er nettop nu meget på moden, og man ser altså hvor ufeilbarlig folkefellen virker derved at vi har etablert dette praktfulle samarbeide mellem de to symboler staten og pengene,

X som begge behandles med den største ærefrykt og offervilje og respekt av menneskene.

Ved all offentlig bevillingspolitikk er følgende viktige regler å etterfølge:

1) Når staten bevilger millioner må der diskuteres lenge og grundig hvor mange millioner som skal bevilges for at ikke folket

Verdensfantasiens store triumf.

Statens folkeskole lærer alle barn at »si til disse stener at de gir brød«.

skal opdage at dette er likegyldig, for så vidt som folket først selv bevilger til staten, hvad det ber staten om.

2) Beskatningen og utplyndringen av folket bør foregå mest mulig stille og ubemerket. Dette må diskuteres minst mulig og utføres mest mulig usynlig. Pengelotterier, monopoler, toll, avgifter av alle slags har den store fordel, at det aldri blir spørsmål om hvor meget folket og distriktene bevilger til statskassen.

3) Enhver ny beskatningsform må lanseres forsiktig og komme »naturlig« fordi »staten trenger mere penger« på grunn av sin store kjærlighet til folket i nød. Helst bør alle nye beskatningsformer komme som »kriseforslag« fra de fattigste partiers »krisepan-lager«. Jo fattigere folk er desto mere vil de gjerne »foreslå« at staten tar fra dem. På denne måte blir det formelig k a p p l ø p om å foreslå stadig mere beskatning. Det parti får da flest tilhengere som foreslår mest skatter.

4) Hvor meget av skattene som skal betales tilbake til folket, beror på i hvilken grad man føler trang til å »spare« på statskassens utgifter for at statens funksjonærer kan se fremtiden roligere imøte.

5) Statslån må helst foregå i stillhet og fortrinsvis straks foran feriene, for at statens funksjonærer ikke skal mangle penger i feriene.

6) Nasjonale melodier og folkefester egner sig ypperlig til å skape stemning for nye statslån. Det er heldigst at pengene er brukt op på forhånd ved midlertidige løse lån i bankene, for at alle nye lån kan bli kalt konverteringslån.

7) Låneinnbydelsene bør avfattes efter alles smak, både på nynorsk og gammelnorsk, da pengene kan misbrukes like godt uansett hvem som tegner lånene.

8) Hvis de nye lån hos folket skal brukes til å forrente folkets egne sparepenger, så bør man med alle midler søke å skjule dette forhold, for at ikke eventyret om pengenes egen iboende dynamikk skal bli så tydelig at det vekker anstøt.

*

Hvis enkelte opvakte individer skulde forsøke å røre ved disse eventyr i det kollektive barnekammer, og således forsøke å blotte illusjonene, og svekke tilliten til staten og pengene, så stempler vi øieblikkelig vedkommende som et slags farlig individ, som »samfundsforstyrrer«, og som urostifter. Især vil man tro på betegnelsen »samfundsforstyrrer«; ti man aner jo ikke at samfundet og staten er to forskjellige ting, likesom presten i sin stue er noget ganske annet en billedet på veggen.

*

Fig. 45. Døden kan være helvede en nyttig tjener.

Da vårt rike henter all sin kraft fra det ubevisste og alle som tjener det ubevisste er fulle av frykt for det ukjente i sig selv er det alltid en lett sak som siste utvei å rydde enhver „farlig“ motstander av veien. De døde forråder ikke dødsriket, men de åndelige døde lenges efter døden. (Destruksjonsdrift.)

Av det her påviste ser vi altså at *folkefellene* består i følgende ubevisste impulser og folkediktning:

1) Pengene har makt, og pengene er levende, og pengene skaper selv liv.

2) Staten er på samme tid det levende samfund selv og samtidig samfundets velgjører og beskytter. Det er ikke folket som ofrer sig for staten og pengene, men staten og pengene som angivelig regjerer verden.

3) Men da vi vet at der intet liv og ingen dynamisk selvvirk-som kraft finnes hverken i symbolet penger ei heller i symbolet stat, så må vi ved å forføre folkets tro få folket selv til ubevisst *å overføre sine egne uhyre sterke skapende psykiske energimengder til disse symboler og nøie våke over at dette forhold ikke op-dages, forat symbolene kan fortone sig som levende guder, med det endelige resultat at helvede seirer og sannhetens ånd og kongedømme fortrenses.* —

80. Tilbake til oldtidens samfundsformer.

Vi djevler synes ikke at det er vakkert å se barn leke med dukker og trehester og lignende, fordi vi vet at dette røber guddommelige latente evner i menneskesønnen og menneskedatteren. Vi vet jo at det er kongebarn som engang skal arve et kongerike, hvis vi da ikke klarer å forhindre det. — Men vi elsker å se voksne kvinner og menn leke fjollete med symboler, uten å være sig bevisst hvad de gjør. Ti ved hjelp av denne ubevisste lek kan vi trekke dem efter nesen på ubegrenset tid og systematisk hindre dem fra å nå frem til det hellige levende samfund og den materielle frigjørelse.

Vi vet at menneskenes paradys gikk tapt da deres skaperfantasi begynte å våkne i dem, og vi vet at de aldri finner tilbake til dette paradys så lenge de ikke er sig selv sine guddommelige krefter bevisst. Ingen kan bli Gud i sig selv mektig, før han er sig Gud i sig selv bevisst. Derfor må vi alltid verne om all religionisering og politisering om sannheten, for at menneskene alltid beredvillig skal vedbli å korsfeste sannheten om sig selv og organisere de opportune løgner for å bedra hverandre.

Porten til det tapte paradys holdes nøie bevoktet av to cheruber, stat og kirke, hver med sitt blinkende sverd. Så lenge der er stat

X og kirke kommer aldri Guds rike til å seire; ti så lenge har verden den ubevisste symboldyrkelse istedenfor virkeligheten.

X Det tapte paradisi er ikke som de religiøse tror et »sted« hinsides graven, men en »tilstand« hinsides symboldyrkelsen. X Derfor alle djevlar! Giv akt! Og hør hvad eders herre og mester, Beelzebub, alle fantaserende fluers behersker sier til dere:

X Sørg for å føre verden tilbake til gammelromerske hedenske statssamfund og samfundsformer. Heil Hitler, Heil Stalin, Heil Mussolini! *Leve staten! Leve pengeverdiene! Ned med menneskeverdiene! Frem med den religiøse og politiske vantro!* Alle djevlar på dekk! Nu — nettopp nu — er tiden inne til å slå et avgjørende slag for hedenskapets seir over det kristne levende samfund, hvor lyset over livet og sannheten om menneskene skulde blitt konge. Lukk igjen for lyset! La verden alltid forbli et bytte for de ubevisste kjempekrefter, så er det glødende helvede sikret for lange lange tider fremover.

X Vi sier videre til alle religiøse statsmenn idag, som vi i sin tid sa til den berømte folkefører Aron: *»Dann oss en Gud av gull, som kan gå for våre øine.»* Og sannelig ser vi ikke gullkalven gå for våre øine. Den er nasjonalisert i alle land. Den beveger sig, puster, strutter, trives, bleser sig op og trekker sig sammen nøiaktig som et levende organisk vesen. Og all erfaringsvidenskap og alle autoriteter med sine alvorlige ansikter forsikrer at det skjer, og at det virkelig forholder sig så. Men denne falske virkelighet eller rettere sagt fantastiske uvirkelighet beror *utelukkende på menneskenes egen kunstneriske og religiøse evne.* Og når de ikke formår å kontrollere dette og gjennomskue hvorledes vi ved dette bedrageri formår å pirre deres økonomiske sanser til syk sanselighet og til økonomisk og sosial perversitet, så beror det følgelig på deres og deres autoriteters ennå meget primitive mentalitet eller den dagdrømmertilstand de befinner sig i.

X Ved å sette gullet, og med dette pengene og tallene på den primære plass for menneskenes økonomiske liv istedenfor stoffskiftene i naturen og menneskenes egne evner og drifter, fornyer vi uavladelig den falske virkelighet, den såkalte *nominelle virkelighet* eller skinnvirkelighet, som kun eksisterer i navnet i kraft av overtro, eventyr, fantasi og innbildning. *Dette er selve den jelle hvori vi fanger og hittil alltid har fanget alle menneskesamfund og kulturriker og bragt dem til sammenbrudd.* For denne skinnvirkelighet ofrer de berømte »egoister« alt. All sin lykke og all

sin frihet og velstand ofrer de fra vuggen til graven for at denne illusjon ikke skal briste.

Det må her igjen presiseres at denne storsvindel selvsagt ikke kunde realiseres ved hjelp av privatpersoner, kjeltringer, skurker eller denslags. Overfor en så lite gjennomtenkt og dårlig plasert svindel vilde den menneskelige egoisme eller livsdrift hurtig reagere. Vi bruker derfor alle verdens kirker og statsmenn, skoler og universiteter, arbeiderledere og presseorganer til å holde denne svindel oppe under skinn av system, orden, kristendom og økonomi. Og så bunnløs er denne svindel og *så rummelig er denne felle, at der innenfor dens ramme er plass for alle verdens oprørere og revolusjonære partier, krigere, dommere og politietater.* Ti her kan menneskene snu sig og boltre sig som de vil; *men utenfor fellen kommer de aldri før de vil orientere sig overfor sin egen mentalitet* og overfor massementaliteten og massesuggesjonen, og gjøre sig fortrolig med sine egne usynlige drifter og impulser.

Verdensfrelseren forsikret forgjeves menneskene at *ingen hadde sitt liv av gods.* Men dessuaktet fortsetter verden under hundretusener av »åndelige« veileders ledelse å innrette sig og sine samfund som om de hadde sitt liv av gods. Forgjeves henstillet han til menneskene å bruke sine øiner og ører og orientere sig bedre så de ikke blev treller under sine egne fantasifostre. Forgjeves har verdensfrelseren, likesom en lang rekke av martyrer, forsikret menneskene at de har øiner uten å se og ører uten å høre; men da skolen og kirken kun underviser menneskenes barn om det fysiske øie og øre, så aner de selvsagt ikke tilstedeværelsen av det psykiske øie og øre, og dettes chanser og risiko.

Vi må derfor erkjenne mellom oss at Frelseren har rett når han gir uttrykk for en psykologisk erkjennelse av menneskene på følgende måte: »Når lyset i dem er mørke, hvor stort blir da mørket«. Vi kan også omskrive disse ord så vi sier, at når det menneskene kaller viden og erfaring er uvidenhets og villfarelser, hvor stor blir da uvidenhets og villfarelsen. Eller vi kan i rent økonomisk henseende omskrive disse ord så vi sier: Når det som gjelder for å være inntekter og fortjeneste egentlig er utgifter og tap, hvor store blir da utgiftene og tapet. *Dette blir imidlertid en ganske motsatt opfatning av læren om egoismen.*

Frelseren lot vi menneskene korsfeste fordi han fullt ut gjennomskuet deres egen psykologi og psykiske sanselighet; ti vi fant at det var da bedre at et menneske blev skaffet av veien enn at hele

den illusjon skulde briste som satanismen bygger på og beror på.

Menneskene foretrakk naturlig *Barabas*, som var en røver og en morder; ti han hadde ialfall den fordel å ligge under for den samme livsopfatning eller illusjon som de selv. På samme måte har vi grunn til å tro, at verden idag fremdeles vil foretrekke kommunismen og fascismen fremfor Verdensfrelserens samfundssyn. Ti alle kommunister og fascister er røvere og mordere av samme fantasirike og fryktsumme type som *Barabas* og jødedommens presteskap. *Mentaliteten er den samme.* Forskjellen er bare den at med røvere og mordere tenker verden på private tyver og mordere, men ikke på *organiserte* socialister og fascister. Men de organiserte mordere og røvere er selvfølgelig nyttigere for helvede enn de private.

Ved private mord og tyverier blir alle enkeltheter dessuten klarlagt på rettens bord og alt »bevismateriale« laggt frem. Tenk f. eks. på *Kreuger*. Men ved offentlig mord, som f. eks. Hitler-mordene den 30. juni 1934 blir alt »bevismateriale« skaffet tilside og morderne og mordene blir anerkjent av folket i valg! *Organisert mord og røveri er alltid langt å foretrekke fremfor private.*

Faren for at menneskene derfor skulde foretrekke den mentale opplæring eller »Sannhetens lys« er meget liten, fordi det er »menneskelig« å være umenneskelig og ikke å ville se sig selv. Derfor foretrekker man heldigvis socialismen, kommunismen, fascismen og nasjonalsocialismen — altså organisert løgn og tyveri og mord, fremfor den mentale opplæring eller menneskelige selvorientering, som vilde føre til at menneskene blev virkelig frigjorte der ved at de fikk se sig selv.

Følgen av en mental selvopklaring vilde bl. a. føre til en ganske ny og meget mere effektiv *pedagogikk* eller opdragelse, og helvede vilde snart være fortapt. Men da nettopp denne erkjennelse nu for tiden ligger og demrer på grensen mellom det bevisste og det ubevisste, så pålegger jeg herved hele helvedes yngel å passe godt på at *Barabas-systemet* oprettholdes og at den mentale opplæring forvrøvles.

Kunsten å føre menneskene tilbake til urgamle fortidsformer består deri at man ikke forsøker det altfor ofte. Man må la det vare litt mellom hver gang, så at »fortidsgranskerne« kan få tid til å glemme redslene. Men det er alltid opportunismens og de kjønnsløse og sjelelige perverse menneskers rolle å gjenoplive for-

tiden. Livet har for evig fordømt oss slanger til å krype omkring på vår buk og hykle for oss selv og for andre og å leve av å slikke støv alle våre dager. Vi lever av lik og vi svermer i åndelig henseende for alt som er gammelt og som lukter av lik. Vi er ikke fluer og fluenes behersker for ingenting! Alle fluer elsker søppel og hater renslighet.

81. Skjebnefellesskapet er allerede til stede, men må skjules best mulig.

Så lenge menneskene levet under den såkalte naturalhusholdning, hadde de ingen større chanser og heller ingen større risiko på det økonomiske område. Deres økonomiske liv og hele deres eksistens var da som vi ennå kan se hos naturfolkene uløselig knyttet til det stofflige og materielle. Men da pengehusholdningen skaper det indre *skjebnefellesskap* som er nødvendig for all *samfundsdannelse*, så er pengene og tallene så nyttige og nødvendige, at ethvert fremskritt og enhver utvikling derfor er knyttet til pengene. Den store hemmelighet er bare denne at menneskene *aldri ennå klart har gjennomskuet den risiko som knytter seg til tall og penger* så lenge de ikke kjenner sine egne og sine medskapningers psykiske sanser, og derfor tar skritt til å opheve denne risiko f. eks. ved *en ny katekismus*, som lærer dem samfundslivets hemmeligheter, lover og livsbetingelser å kjenne, slik som vi før har talt om.

Pengenes egentlige og riktige rolle i samfundslivet er å fungere som *regnskapsmidler*, *verdimålere*, og til dels som *sparemidler*. Vi søker derfor i satanismens tjeneste å sjalte dem helt eller delvis ut av denne deres riktige funksjon og bruke dem som politisk verktøy og leketøy og som sosialt og nasjonalt torturredskap. Og dette er lyktes oss ganske godt. Den moderne inkvisisjon eller den økonomiske tortur virker meget tiltalende og hensiktsmessig.

Som *regnskapsmidler* gjør pengene utviklingen og livet den store tjeneste å *socialisere* menneskene, hvilket kun vil si å *socialisere deres skjebne og med eller mot deres vilje å binde dem sammen med tusener og titusener av usynlige tråder til en levende organisme, hvis evolusjonære formål er å utvikles til et levende organisk samfund*. Denne utvikling er nu meget langt fremskredne og en stor fare for *djevleregimentet*. Men ved å omgjøre disse regnskapsmidler til politisk leketøy som er alle statsmenns oppgave og spesialitet, opnår vi å gripe *mekanisk* inn i denne

organismes utvikling, så den til enhver tid kan bli et misfoster som ikke livet kan eller vil oprettholde og derfor må opgi og la gå tilgrunne. Dette er negasjonens rolle.

X Ved å la staten og kommunen bruke menneskenes regnskapsmidler som sosialt torturredskap opnår vi å trekke i de mange tusen usynlige tråder som binder menneskene sammen som celler i et levende cellevev, og påfører derved menneskene på usynlig måte en utenkelig masse lidelser og smerter som er alle djevlers største lykke, lyst og tilfredsstillelse. Og da de tråder som regnskapsmidlene danner som nevnt er helt usynlige, fordi de nærmest er av driftsmessig sjelelig natur og således ikke kan opfanges av den empiriske videnskaps fotografiplater, så har menneskene ingen forståelse eller erkjennelse av disse tråder, hvorfor de aldri blir ferdig med å trekke i trådene samtidig med at de ikke aner hvad de gjør, og uten at de begriper eller kan forklare de ustanselige smerter som de påfører sig selv og hverandre og de sykdommer som de derved påfører samfundet.

X Hvis pengene skulde fungere som regnskapsmidler, så vilde de utelukkende komme til å fungere på vegne av varer og ydelser, og menneskene kunde derfor få den enorme nytte av pengene og tallene at de alltid tjente som et pålitelig *økonomisk barometer og sosialt kompass*, som menneskene altså til daglig vilde kunne ha stor fordel av. Et sådant barometer vilde meget snart lære dem å orientere sig riktig overfor de egentlige økonomiske lover. Men da vi selvfølgelig ikke ønsker at de skal orientere sig ved et sådant økonomisk barometer, og da vi på vår side har bruk for et *politisk manometer som til enhver tid viser oss damptrykket på helvedes dampmaskiner*, så ansetter vi såkalte »eksperter« og »autoriserte revisorer«, som gasjeres for å erklære sig enig med de koglere som gasjerer og ansetter dem, og som altså kan den kunst å føre pengene ut av sin egentlige og oprinnelige funksjon. Og selv om alle ærlige socialøkonomisk studerende menn åpent erkjenner at der ennu ingen eksakt socialøkonomisk og sociologisk videnskap er født til verden, forsåvidt som man ennu ingen økonomiske og sociologiske lover har kunnet innfange hverken i spektret eller ved hjelp av spiritister eller på nordpolsekspedisjoner eller sydpolstokter, så forhindrer dette allikevel ikke »egoistene« og »realistene« fra å utdanne sine »eksperter« i denne »videnskap« som ikke ennu finnes, og endog gi dem eksamen der! Seddelpressen og diskontoskruen er altså i gode og betryggende hender, og det er for

enhver innviet djevel en lett sak å lese på det omtalte politiske manometer hvordan det *politiske damptrykk* i øieblikket står i hvert enkelt samfund.

Ved denne dobbelte anvendelse av menneskesamfundets regnskapsmidler opnår vi å blande sammen politiske luner og stemninger, politisk høitrykk og lavtrykk med økonomiske bevegelser, *således at regnskapsmidlene som økonomisk barometer og socialt kompass blir mest mulig misvisende og forvirrende*. Dette pirrer som I skjønner uavlatelig menneskenes økonomiske drifter og sanselighet og samfundet får kronisk økonomisk krisefeber. Opprinnelig skulde jo pengene som verdimålere og regnskapsmidler være et slags speilbillede av livsgoder som varer og ydelser. Men i og med den nuværende dobbelte anvendelse av penger løper menneskene den risiko at pengene og de tall som de registrerer i bøkene, også samtidig blir et speilbillede av menneskenes innfall og luner, stemninger og frykt, optimisme og skrupler. Selvfølgelig er symbolene, tallene og pengene undskyldt for å bli »gale« eller unormale, men derimot er disse muligheter heldigvis tilstede hos dem som lager symbolene.

Foreløbig har menneskene lært sig til å måle Etersvingninger, lyshastigheter, strømstyrke og meget annet. Men psykisk økonomiske trykkforhold skjønner de heldigvis ennå ingenting av. Med et upolitisk bokholderi, og med pålitelige regnskapscentraler med kontroll over all fiktiv og relativ virkelighet er det ikke godt å vite om ikke de økonomiske eksakte trykkforhold lett vilde kunne måles. Men ved å sette dagdrømmere og sociale kvaksalvere til å leke med folkets fantasier, følelser og symboler undgår vi å skaffe menneskene denne selvkontroll og eksakte oversikt.

Det er dette fornøielige skuespill som får navn av »tider« og »konjunkturer«, valutastemninger og prisindekser, hvor menneskene i det dypeste alvor uten selv å vite det eller fatte det *avleser på børsnoteringene sine egne ukontrollerte følelsers og fantasiers svingninger*. Børsene registrerer altså egentlig ikke det faktiske forhold mellom produksjon og forbruk men »trykkforholdet på helvedes dampmaskiner«, der som foran nevnt drives av menneskenes ubevisste psykisk-dynamiske selvvirksomhet.

For de enkelte individer blir det altså ganske umulig å skille mellom de regnskapsmidler som representerer virkelige økonomiske goder, og de som representerer politiske og sociale koglerier og stemninger. Ti alle disse regnskapsmidler ser alltid ens ut, det

sørger vi for. Individet kan kjøpe hvad han vil for sine penger, hvad enten han tar dem inn på arbeide, vareleveringer, politisk svindel, streiker, børsspill, eller på reale, virkelige ydelser. Og her ser vi to store viktige omstendigheter ved den folkefelle som vi nettop har beskrevet.

Enhver forstår jo selvfølgelig at ingen mennesker kan ernære sig av folkepsykologiske stemninger, som er helt abstrakte. Men de såkalte »materialister« kjøper og selger allikevel stemninger, som er uttrykt i tall, og tror at disse tall når de antar form av penger kan ernære store og små familier i massevis. *Ti for disse tall kan der kjøpes de samme reale goder som der kan kjøpes for alle de andre penger, som representerer f. eks. jordavkastning, foredlingsarbeide, fiskeri etc.*

Og ikke gjelder dette bare individene, som inkasserer disse tall, *men alle statsmenn godtar illusjonen og legger denne til grunn for felleleshusholdningens økonomi, den såkalte samfundsøkonomi og statsøkonomi, hvor man beskatter all opdiktet »inntekt« av kunstige stemninger.*

Den ene side av fellen i lokkematsystemet består altså deri at privatpersoner og privatforetagender har samme nytte om ikke større, av nominell fortjeneste, som av virkelig og ærlig realfortjeneste. Og den annen side av den samme sak og som for samfundets eller fellesskapets økonomi betyr den rene ruin er dette, at den politiske stat ernærer sig selv og skaffer sig midler til sine politiske kogerier og bedragerier fortrinsvis ved å foranledige de nominelle verdiers tilblivelse, som de så beskatter i den tro og forebildning, at disse nominelle transaksjoner er identiske med reale økonomiske inntekter og betegner *virkelig* social og økonomisk fremgang i det land, hvor vedkommende stat er organisert.

Da nu den nominelle og fiktive fortjeneste som kan inkasseres i form av pris-verdi- og lønnsstigninger, og omsettes i form av diskonto, margin, toll, avgifter, bidrag, skatter, kontingenter etc. for alle *ser ut som inntekter i virkeligheten*, men for det kollektive menneske (= det egentlige samfund) er identisk med driftstap eller økonomisk tilbakegang, så blir det klart hvor herlig feil de politiske statsmenn kalkulerer, som i sine institusjoners bøker fører denne slags regnskapsmidler inn, *som om de representerte fortjeneste og fremgang* og ikke tap og underbalanse. Differensen mellem det formodede pluss og det effektive minus blir to eller mange ganger

minus. Og den statsgjeld som derved opstår kaller vi for *formue!* Sic!

Den fordel hadde naturhusholdningens samfund tross alt, at selv ikke den mest utspekulerte djevel kunde gjøre minus til pluss eller registrere virkelige og effektive tap for samfundet som positiv fortjeneste og effektive inntekter for samfundet. Men i pengehus-holdningens tidsalder greier vi ved hjelp av alle moderne statsmenn å utføre dette mesterstykke i satanismens tjeneste.

Den som helt formår å forstå hvad det her anførte egentlig vil si, og hvad det i sin praktiske konsekvens innebærer, han vil skjønne at man like godt kunde si til menneskene at de kunde leve av å løpe omkring sig selv, eller av å stå på hodet, og menneskene skulde være istand til å tro det og »virkeliggjøre« det, når det bare blev grepet riktig an. Der er mennesker som f. eks. ernærer sig av at andre mennesker dør, eller derav at andre mennesker fødes. Der er mennesker som lever av at folk og dyr blir syke, og derav at folk blir uenige og tretter. Der finnes tusenvis av funksjonærer som igjen lever av å innkassere skatter av den angivelige fortjeneste på dødsfall, fødsler, sykdommer og stridigheter. Og også disse funksjonærer betaler igjen skatt av sine formentlige inntekter, *og alle verdens statsmenn i det 20de århundre tror i fullt alvor, og får andre til å tro det, at et samfunds almene og offentlige utgifter kan bestrides ved hjelp av penger som kommer inn på dødsfall, sykdommer og stridigheter.*

I den grad har vi gjennomført forvirringen og sammenblandet *realinntekter og nominelle inntekter*, at fullt ansvarlige statsmenn i det 20de århundre under massens bifall og samtykke på denne måte kjører alle de moderne samfund inn i en stadig mere bunnløs underbalanse, uten at noget menneske krever undersøkelse og avsløring. Og underbalansen dekkes ved lån, hvorved lånegjelden uophørlig øker under navn av formueøkning.

Der vrirler av menneskebarn som lever av å si vittigheter og tegne karikaturer i anledning det verdensomspennende folkebedrag og massebedrag. Også inntektene av disse vittigheter beskattes som fortjeneste og inntekter. Og når byer brenner og skibe forliser eller torpederes så priser og verdier stiger på de gjenværende huser og skiber, så erklærer det 20de århundres »realister« og »materialister« at der tjenes enormt. Når en masse dyktige, arbeidssomme mennesker gjøres arbeidsløse eller eksporteres til andre land, så tror de moderne kultursamfund at der »spares« og at sam-

Statens og Erfaringsvidenskapens

Lærebøker i

Socialøkonomi

Anbefales alle godtroende

Symboldyrkere.

RIKSKRINGKASTINGSMONOPOLET
OSLO

fundets og individenes økonomi derved vil bedres. Arbeidsledighet ansees for å være mere økonomisk formålstjenlig enn produksjon og arbeide. Og blir der rikt fiske eller rike avlinger innen jordbruket, så synker prisene på bondens varer og mange bønder går konkurs. Men blir der krig og ødeleggelser og alle priser og bokførte verdier og lønninger stiger, så inkasserer menneskene »kjempfortjeneste« og nedsetter sig som rike rentenister, som kan leve av renter og bokførte tall.

Under dette verdensomspennende bedrag kan det naturligvis ikke undgås at symboldannelse som bokførte verdier, verdipapirer, statsobligasjoner, bankbøker, utestående fordringer, og lign. av og til bryter sammen — ganske enkelt fordi rentene og tallformuene i totaliteten blir mere enn hele folkets totale arbeidskraft og offervilje og spareglede formår å betale i penger. Vi sørger da alltid for å gi det strevsomme og sparsomme folk skylden og å frita »staten« og »lederne«, hvilket folket med sin tillærte forakt for mennesket og sin begeistring for symboler og autoriteter alltid beredvillig går med på.

Når således kommunene går fallitt fordi hele distriktet er systematisk utplyndret ved hjelp av staten, så »setter staten kommunene under administrasjon« istedenfor omvendt! Derved bevarer vi tilliten til staten som det høyeste symbol for orden, fornuft og rettferdighet, som ikke må *kritiseres eller gjøres ansvarlig*. Folket skal ha skylden! Menneskene vil gjerne høre at de er onde, når bare ingen tviler på at deres opfatningsevne er i orden. Derfor kan vi djeveloperere næsten som vi selv vil; for det siste menneskene vil høre er sannheten om sitt eget skapende åndsliv. Så lenge dette er tilstanden har helvede all makt på jorden.

Samfundets uhyre ofre drukner i det bunnløse hav av løgn og diktning, hvorpå selve symboldannelsen beror. — Av intet kommer intet, og $\div$ kan aldri bli $+$, men i den drømmetilstand hvori menneskene lever kan all billedverden bli til virkelighet, når der bare sørges for at folket ikke vekkes av sin drøm. Mennesket er bygget på en steil tillit til sin egen tilstrekkelighet og begriper meget sjelden at betingelsen for å strekke til er denne å regne med sin egen utilstrekkelighet. Ti først da blir der behov for selvkontroll og mental frelse, og først da taper helvede sin innflydelse.

Når nominelle tallmasser altså med visse mellomrum er blitt så enormt store at samfundet, som er menneskene selv, ikke formår å forrente dem, så kommer krakkene som nevnt av sig selv. Ingen

tenker under slike situasjoner på å gå *langsomt bakover* og *»de-kapitalisere«* alle de nominelle tall på samme måte, men i motsatt retning av den hvori man kapitaliserte dem sammen. Tvertom skriker da alle mennesker på mere tallmasser, og vi sørger da alltid for å gjennomføre høi diskonto — *»med fast hånd«* og vel å merke som *»folkets velgjørere«* og *»eksperter«*.

Glem aldri at alt avhenger derav at det er *»velgjørere«*, ikke narrer, skurker, kvaksalvere, koglere og den slags folk, men *»autoriserte velgjørere«*, som må utføre svindelen for oss, gjennom den ubevisste selvvirksomhet.

Ved de politiske staters her beskrevne inngrep i menneskenes regnskapsmidler og verdimalere har vi som I ser sikret oss at alle de misforståelser og all den overtro som rike og fattige tillegger pengene forblir *en evig kilde til social tortur og individuelle lidelser*. Og den risiko som er forbundet med pengehusholdningen har ennå ingen politisk statsmann, fyrste eller arbeidsleder tilfulle forstått. Den eneste som i menneskenes historie gjennomskuet denne risiko og tok forsiktighetsregler derimot var gamle *Moses med sitt jubelårssystem*. Men denne Moses og hans lovgivning er heldigvis forlengst forlatt både av jødene og av alle andre folkeslag, som har foretrukket den politiske stat fremfor den livsorienterte sosiolog som Moses var. Om vi derfor innfører diktatur eller massevelde, parlamentarisme eller parlamentarisk karikatur, blir i denne henseende likegyldig, når vi bare kan få alle mennesker til å holde fast ved den ypperlige ordning, at staten på en og samme gang er staten og samfundet selv og dettes virkelige beskytter, således at jo mere kjød og blod ofrer og betaler for statens skyld, desto rikere og lykkeligere blir kjød og blod. Da vil bønder og fiskere, arbeidere og håndverkere, borgere og kjøbmenn, funksjonærer og tjenere alle gå med på frivillig å organisere den såkalte *»lønnsomhetslinje«* og selv iverksette nyttedyrenes begrensning og matfordyrelse og produksjonsinnskrenkning. Menneskene vil, fordi deres økonomiske driftsliv er avsporet, godvillig gå med på at tekniske fremskritt er en ulykke og at maskiner er en forbanelse, fordi de ikke lenger får lov i sitt ansikts sved å trelle for sine symboler. Istedenfor at fossekraften skulde befri folket og utføre arbeidet for folket, vil folket godvillig gå på forsorgskassen og selv trekke fossene i form av renter på endeløse tallverdier og i form av skatter til endeløse forsorgsbudgetter. Å trelle under staten forekommer dem bedre enn å orientere sig som kongebarn.

Menneskenes trang og tilbøielighet til å foreskrive andre undersåtter eller medborgere deres egne uklare meninger om pengene og om disses »riktige« anvendelse og »rettferdige« fordeling er så rørende utviklet hos alle levende, *at ikke en eneste djevel behøver å røre en finger for å holde liv i det politiske kvaksalveri med samfundenes regnskapsmidler som vi engang har istandbragt.* Jo fattigere eller rikere folk er, dess mere fanatisk forlanger de stadig mere politiske inngrep i pengemaskineriet, fordi de ikke et øieblikk aner eller begriper at dette maskineri — *helt overlatt til sig selv* — vilde frigjøre både individene og samfundet.

Menneskene forfølger og straffer en rovmorder og driver jakt i lange tider på almindelige tyver. Men en tyv gjør ingen større skade — han bare flytter nogen livsgoder fra et individ til et annet, hvad der for hele samfundets *økonomi* naturligvis ingen rolle spiller. Anderledes derimot med den politiske stats inngrep i økonomien. Var derfor menneskene egoister som de tror sig å være, så vilde de ikke i en eneste time, dag eller uke tillate den politiske stat å kvaksalvere med samfundets regnskapsmidler og organisere det gjensidige tyveri. Ti i denne stat skjuler sig den store tyv, som kommer om natten »når husbonden (som er samfundet) sover«, og som ikke stjeler en bagatell til skade for en og til fordel for en annen, men som *ramstjeler alle til fordel for ingen.* *Slik er satans geniale folkefelle.*

Det menneske som formår å gjennemskue det psykologiske forhold mellem menneskesamfundet på den ene side og den politiske stat og regnskapsmidlene på den annen side, vilde langt heller sette sine penger fra sig ute på veien for at fattige kunde forsyne sig vederlagsfritt av hans penger, enn at han direkte eller indirekte vilde gi dem til livets største bedrag, den politiske stat, som er ophavet til alle økonomiske sorger og miserer i menneskenes historie. Staten ikke bare tar pengene uten vederlag, men den gir det som er verre enn vederlag, *den iscenesetter med pengene den falske virkelighet* som er menneskeslektens fordervelse og alle samfunds ruin.

Ti hvad er staten sett ut fra den økonomiske sanselighet?
Staten er nettop det centrum eller midtpunkt, hvorom alle slags normale og unormale økonomiske drifter samler sig, og hvor det mere eller mindre skjønnsmessige, fantasirike, fanatiske, størstiledede og småstiledede hos menneskene møtes under den forutsetning at det

rent kontrolløse og virkårlige skal settes til å »styre« den store felles skjebne.

X { Den politiske stat er folkesjelens store midtpunkt. Der får alle villedte drifter sitt frie spill, og jo mere driftene omformes til lidenskaper og omtransformeres til »høispenning«, desto mere »levende« blir staten og desto mere »nødvendig« forekommer den for folket, som gjennom dette bilde finner utløsning for sine villedte livsdrifter. Som onanisten spiller sin sed på jorden ved hjelp av tenkte bilder og opplevelser, således boler folket ubevisst med sig selv gjennom staten for der å finne utløsning for behov og livsdrifter. Den politiske stat er det ubevisste driftslivs sikre borg og sterkeste manifestasjon. Derfor kan staten organisere alle de forbrytelser som er individet forbudt. Mens de 10 bud kreves respektert av individene, har staten lov til å organisere avgudsdyrkelse, besvergelses, mammondyrkelse, tyveri, mord, hor, have-syke, avindsyke, herskesyke og begjær av alle slags. Men dersom det ikke hadde lyktes oss djevlene å få kristkirkens menighet til å bli den åndelige drukne brud som bolet med all verdens fyrster, pengemenn, organisasjonsmenn, avgudsdyrkere og symboldyrkere, så hadde helvede forlengst tapt sin makt. Det ubevisste vilde ha vært opklart av sannhetens ånd og sannhetens kongedømme vilde ha vært praktisert, fordi menneskene hadde vært sig bevisst hvad de gjorde.

Istedenfor å få et samfundets midtpunkt som våket over at menneskenes naturlige livsdrifter fikk sitt naturlige selvvirksomme skapende forløp, så har vi sørget for å få et midtpunkt hvor alle gode drifter bakvaskes, for derved å omformes til farlige lidenskaper i satanismens tjeneste.

Således og ikke anderledes kan vi forklare oss at alle de største forbrytelser og forvillelser som i det private liv er utålelige — her i staten kommer til fri utfoldelse. Alle de nevnte foreteelser som mord, tyveri, utplyndring, bedrageri, løgn, utpresning, selvtekt, og en lang rekke ting som alle individer forlengst er enige om å motsette sig i det private samfundsliv, alle disse ting tillates ikke bare i staten, men rendyrkes og opelskes i håp om at menneskene og samfundene derved skal bli bedre.

Det er da fullt forklarlig, at en sådan stat til alt det øvrige også får i oppdrag å forbruke og ødelegge alt overskudd av menneskenes oppfinnelser, fremskrift og arbeide. Det er naturlig at en

sådan stat gjør samfundets minus til pluss, ti hvad skulde den ellers gjøre som satanismens (negasjonens) verksted.

Således går det da til at vi med staten som verksted og statsmennene som håndlangere utrydder og fortrenger realverdier og menneskeverdier, til fordel for nominelle verdier, så at pengene kalver hurtigere dess mindre produksjonen blir og dess større ødeleggelsen blir og jo mere arbeidsledighet der kan skapes.

Med det her anførte har vi vist hvori fellen eller lokkemat-systemet består, og hvordan vi søker å sikre oss imot at det blir avsløret. Individene er alltid nokså undskyldt. Ti for alle individer er altså nominelle penger like gode som reale. Og individet er som regel avskåret fra å skille de virkelige verdirepresentanter (penger) fra de uvirkelige eller skinnvirkelige. Vi skal derfor nu for tiden beskjeftige oss minst mulig med individene, men særlig arbeide gjennom organisasjoner og grupper for at de aller største ting kan utrettes. Det onde må alltid organiseres hvis det skal få kraft. Da blir det onde oppfattet som godt, og nettop da blir det sterkt.

82. Kunsten å ansette de rette folk i samfundets tjeneste.

Tilslutt, ærede djevler av alle høiere ordener, et praktisk vink angående ansettelsen av embeder og offentlige tillitshverv.

I menneskenes privatliv er man som regel altfor streng og nøieregnende med å forlange dyktighetsattester, personlig innsikt, karakter og ansvar. Men ved denne ufordragelige og lite tolerante metode opnår man visse *effektive ydelser* som for helvede er den rene vederstyggelighet. Når f. eks. folk går til doktoren for å behandles, så spør de hverandre om doktoren er dyktig. Når de skal ansette skibskapteiner og losere, så spør de efter dyktighet og erfaring og påpasselighet, og dersom skuten allikevel settes på land, så blir der pinlige undersøkelser, forhør og strenge konsekvenser. Ingen private mennesker spør om doktoren er høiremann eller hvilken dialekt han taler eller hvilken sekt han tilhører, og ingen passasjer spør efter skipperens politiske parti. Ingen spør chaufføren om han er »arbeiderpartivennlig« men om han kan gjøre godt arbeide som chauffør.

Ved nu å vende dette forhold på hodet i det offentlige liv så opnår vi å avskaffe dyktighet og ansvar, og vi opnår å utrydde karakter og personlighet! hvilket næsten er en livssak for helvede.

X Når vi skal ansette folk, f. eks. en lærer, en biskop eller en prest, så »gir vi fanden i dyktigheten« — d. v. s. at vi lar fanden avgjøre hvem som virkelig er kvalifisert. Vi spør f. eks. ikke om biskopen vet forskjell på symboler og virkelighet, men vi spør om han er venstremann eller hvad slags partimann. Vi spør om han taler nynorsk eller gammelnorsk, og om han er bondegutt eller bygutt. — Især er bondegutter oftest mest skikket som ministre og kirkeministre *for de er ofte enfoldigere og lettere å lokke enn »kritiske« byfolk.* Det er en stor fordel å *undgå specialinnsikt og det personlige ansvar,* for da bringes folkesjelen lettere til å surre. Vi spør ikke om en bankdirektør er pengetekniker og psykolog som kjenner det økonomiske driftsliv og symbolene likesom en ingeniør kjenner elektrisiteten. Men vi spør om bankdirektøren taler den rette dialekt og om han har *»den rette politiske lejt«.*

X Når der skal ansettes læger, så spør vi ikke efter lægens kvalifikasjoner, men efter politiske anskuelser og dialekter, for dette er nyttige ting for folk å ta med når de skal himle. Og hvis lægen ikke holder mål som læge, så sørger våre lægeforeninger verden over for at man av kollegiale hensyn ikke trekker udueligheten til ansvar.

X Tenk om biskoper, prester og lærere skulde trekkes til ansvar fordi de forførte folket og stengte veien til paradiset! Så kunde vi djevler ikke mere få menneskene i vår vold. Tenk om »statsmenn« og »politiske koglere« skulde forhøres pinlig som sjømennene. Hvem skulde da ruinere samfundene og skape krisene og lage dårlige tider i overflodens verden.

X Hold derfor fast ved det kjønnsløse prinsipp, at all *differensiering frabedes.* Gutten skal være pike og piken gutt. Alle skal være like, og alle skal forstå alt. Og når det ikke går lenger, så innfør diktatur hvor »en stor mann« forstår alle ting. Sett gjødselkjøreren til å leke med åndslivet og sett skolelæreren til å leke med finansteknikken. Sett høkeren til å være prest og sett presten til å anlegge veier. Sett skomakeren til å bestyre kraftverkene og bybudet til å såle støvler. Sett innlandsbønder som aldri har sett en levende torsk til å styre fiskeriet, og sett fiskerne på kysten til å dirigere innlandets anliggender. Når så hele denne sataniske negasjon har virket en tid og alt blir så negativt som vel mulig, så nytter ikke lenger nogen kritikk over galskapen, for da vil de gale opfatte kritikken som det mest negative av alt. Kritikk bør frabedes og forbydes.

På denne måte stenger vi veien for det gjensidige, av Kristus anviste selvvirksomme og selvansvarlige folkestyre hvor den skapende Gud i folkets sjel kommer frem som den herskende ånd, og hvor det levende samfund selv blir det store hellige midtpunkt istedenfor symbolet staten. Hold også fast ved partikampene og klassekampene for at »lønnsomhetslinjen« kan holdes gående til folkets forderv; ti *gjennem de partipolitiske krav til alle dem som skal betros alle store og små stillinger i samfundet sikrer vi oss imot at dyktigheten, arbeidsgleden, livslykken og samfundstrivselen blir virkeliggjort.*

*Når ingen har ansvaret fordi alle er umyndiggjorte ved tvang og tvangsorganisasjoner, da seirer helvede i verden. Ti helvede er ingen! Helvedes makt er negasjonen eller mangelen på Gud, like-
som det ubevisste er negasjonen for bevissthet. La derfor aldri menneskene få høre sannheten om sig selv som selvvirksomt almektige skapende guder. Sett alltid skjeppe over lysestaken! La alltid folket leve i mørke og frykte lyset.*

Satans liv er ei å leve,
Satans liv er negation,
Satans liv er ei å kreve
visshet om sin posisjon.

*

Derfor leve indifferentismen som er livets største løgn.

Beelzebub tar avskjed med kirken og tvangsstaten.

Mine herrer! Jeg takker dere allerhjärteligst for et storartet samarbeide gjennom et tidsrum av henved 2000 år!

Kapitel VII.

Kommentar av Forfatteren til Fandens efterlatte papirer.

Det var oprinnelig min tanke å la boken inneholde omstendelige »avsløringer« av alle massesjelens drifter, og hvis det skulde bli nødvendig, så kan det gjøres en annen gang. Men jeg antar at den opmerksomme og følsomme leser har mere enn nok foreløbig av å se hvorledes vi mennesker ved ubevisst selvvirksomhet forfører oss selv og hverandre — og da kanskje allermest gjennom den av »veiledningen« villedte og miskjente og misforståtte selvopholdelsesdrift, gjennom symboler og symboldannelser og billeddyrkelse.

Det samme som her er gjort for det økonomiske driftslivs vedkommende kan imidlertid med letthet gjøres også hvad angår våre menneskelige sociale, religiøse og erotiske drifter og ikke minst hvad angår centripetalsansen, som nårsomhelst kan transformeres op til en utrolig styrke og omformes — som f. eks. i Tyskland for tiden — til de utroligste utskielser. Jeg håper at det som her er påvist er mere enn nok til å se hvorledes menneskene ubevisst forfører sig selv ved den ubevisste selvvirksomhet.

Men hvis nu en og annen leser allikevel vil spørre hvad dette arbeide egentlig skal tjene til, så svarer jeg, at det skal tjene til å styrke vårt folk i dets kamp mot selvskuffelser og gjensidige skuffelser. X Dette arbeide skal tjene til å hjelpe folk ut av den ubevisste frykt for sin egen uvidenhet. X Ti det dulgte, det hemmelighetsfulle, og uforståelige, tar handlekraften og trygghetsfølelsen og dømmekraften fra et folk.

Vi skjønner alle at vårt politiske og økonomiske liv er på avveie. Alle innrømmer dette uavhengig av parti. Men når konse-

kvensen av denne erkjennelse skal trekkes, så famler alle, og alle føler sig usikre. »Vis oss det positive«, sier folk. —

Tenk dig f. eks. at du skal navigere et skib gjennom et farlig farvann. Men du vet (ubevisst) at du hverken kan navigere, eller at du kjenner seilleden eller båten. Dette vet du ubevisst, for du taler hver dag om »problemer«, og innrømmer hver dag at du ikke forstår situasjonen. Men allikevel går du til valg og påvirker kursen, eller du agiterer for et partis kurs eller du er kanskje selv »leder« uten å kjenne det som du skal lede. Men *offisielt* står du ikke frem og sier: »Jeg fraskriver mig ansvaret, for jeg forstår ikke tidens gåter.« Dessuten vil du ikke være dårligere til å forstå enn alle de andre som vet like lite eller mindre enn du. *Det er da vel ganske naturlig at du famler og i virkeligheten vakler og føler angst for fremtiden.*

Tenk dig nu som motsetning en gammel sjømann på broen. Han kjenner leden og båten og hele situasjonen. Han eier ikke frykt, men tvert om mot, handlekraft og *trygghetsfølelse, fordi viden, erfaring, kunnskap, øvelse, etc. skaper den handlekraftige bevissthet som du selv mangler.*

Derfor skulde denne boken bidra til å gjøre dig kjent i seilleden og fortrolig med de krefter som du nødvendigvis må kjenne for å kunne føle dig trygg og seile riktig. Du må f. eks. *være dig fullt bevisst hvad symboler er, og hvilken rolle disse spiller* før du kan ta positiv stilling til pengevesen, stat og kommune. Du må vite forskjellen på bilder og virkelighet, ellers lukker du ikke din munn op *uten å røbe at du lever i et åndelig barnekammer.*

Hvis du derfor nøie studerer denne bok, så skal du se at den ubevisste frykt for din egen uvidenhhet vil fortape sig. Spøkelser og demoner vil tape sin kraft, og du vil kunne le av tvangsauksjoner, renter, skatter og lønnsomhetslinjer og annet vrøvl. Men før tok du jo alt det høit alvorlig og gikk i dypeste alvor med på leken i vårt offentlige cirkus. Kanskje var du selv stortingsmann som med stor patos og påtatt selvaktelse stod i stortinget og røbet din egen hjelpeløse uvidenhhet? Kanskje stod du selv i Folkets hus og kirke og fortalte »barna« enfoldige eventyr om »kapitalens makt?« Kanskje var du i dine egne tanker en stor mann som skulde befri vårt folk for dårskaper, mens du selv serverte din ufrivillige dårskap ved alle mulige anledninger?

I så fall skal du ikke opgi motet, og heller ikke for alt i verden opgi troen på dig selv.

Tenk dig i samme forbindelse at du skal i kampen mot selve fanden. Du ser kanskje fanden i den rike borger? Eller i »det farlige arbeiderparti«, eller i nasjonalsocialister eller i bolscheviker. Likegyldig hvor du mener å se fanden som du skal slåss med, så har forfatteren av denne bok villet vise dig at din fiende i virkeligheten er en meget ufarlig fiende hvis du selv har selvkritikk. Han er så langt fra en sterk og overmektig kjempe, at han tvert om bare er en *bløtaktig*, meget moderne men lite klædelig *følelsesbetoning* og *fryktbetoning* som p. t. marerir det norske folk.

Den fiende som jeg slåss med i det norske folk er en bløtaktig, blek og svak herre, med eller uten amerikanske briller, og med alle tydelige tegn på impotens. Han skriker ubevisst av redsel hvis du tar det minste brutalt på ham, og han reagerer voldsomt på det aller minste tegn til manndom og maskulinitet. Han tåler ikke at nogen skriker op og bruker uparlamentariske uttrykk. Han ligger lenge om morgenen og har som regel meget mangelfull fordøielse. Han elsker fortidens heltesagn og svermer for støv og lik fra fortiden. Han viser ofte tillop til å bli »katolsk« i hodet, og er mektig sentimental for »målet hennar mor«. Han er lett å lokke med svermerier og følerier og alle kvinner i verden kan trekke ham efter håret. Selv gjør han som rimelig kan være en meget dårlig figur hos det svake kjønn, og er derfor meget moralsk oprørt når han leser i aviser om mannfolk som har så store overskudd av erotiske behov at de av og til gjør skandaler. Han frykter brennevin fordi han frykter sig selv.

Se, denne typen er min og din fiende, men han er jo høist ufarlig. *Skrem ikke mannslingen*. I næste generasjon er han og hans sentimentalitet og »fine følelser« en saga blott.

*

Der finnes også folk som har latt sig fange inn av jødehat og antisemittisk propaganda. Men disse antisemitter er så naivt innstillet at de må ha en fiende »som går for deres øine«, likesom jødene i sin tid måtte ha en Gud som gikk for deres øine.

Jeg skal villig innrømme at det ofte kunde se ut som om jødene inntok en spesielt utfordrende rolle i pengevesenet og på andre måter kunde innby til å bibringe folk den tro at »jødene som rase og folk var en verdensfiende«. Bare tenk på boken: »Den nye Verdenskeiser« eller »Zions Vises Protokoller«, som på sett og vis forklarer det samme som »Fandens efterlatte papirer«. Forskjel-

X len er bare den at »Den nye Verdenskeiser« og antisemittene i det heletatt adresserer sitt hat til jøder og frimurere, mens »Fandens etterlatte papirer« *vender vårt blikk innover og utpeker det ubevisste i all menneskenatur som det sataniske frimureri, som det gjelder å avsløre.*

X Ingen mennesker er våre fiender, men alt som er menneskelig har en felles fiende X

Det er psykologisk meget betegnende at nettop *frimureriet* er innblandet i folks naive diskusjoner om tidens gåtefulle verdensbedrag. For ved »*frimureri*« tenker folk jo på det »hemmelighetsfulle« som bare er tilgjengelig for de »innviede«. Sannheten er her at »frimureriet« ubevisst bare blir symbol for alt som er hemmelighetsfullt (som alt ubevisst liv faktisk er). Og på samme måte er »jøde« i folkemunne blitt et symbolsk »forsmedelig« ord for pengemisbruk og hemmelighetsfull pengeteknikk som jeg har omhandlet så ofte i mine tidligere skrifter.

X Men bortsett fra at frimureriet ofte inneslutter i sig en forbløffende masse naive, fromme og likeså velmenende som uvidende menn og kvinnelige menn, så spiller ikke det organiserte frimureri tilnærmelsesvis den kjemperolle som folk tror. Det spiller nærmest naivitetsens rolle i verden. Men det ubevisste og uorganiserte »frimureri« i massesjelens driftsliv og lønnkamre som jeg i denne bok har forsøkt å »innvie« leserne i, dette frimureri behersker ennå hele verden inntil sannhetens lys over oss selv oppklarer det hele.

Hensikten, kjære tvilende og spørrende leser, er altså å innvie dig i visse skjulte ting, for at du selv kan bli »frimurer« i god og moderne forstand.

»Eder er himlens nøkler overgitt«, sa Mesteren til oss alle. »De andre skal bare få vite det gjennom bilder og lignelser og symboler, for at de skal se og se — uten å skjelne, og høre å høre uten å forstå«. (Som visse stortingsmenn?).

*

X Barnet må nøie sig med lekesaker, som foreløbig symboliserer det egentlige som kommer siden. Og alle åndelige barn må nøie sig med stat og kirke og penger og politikk og religion, *inntil de blir voksne nok for det egentlige og virkelige, som er det hellige, levende, selvvirksomme samfund som vi lever midt oppe i og som skjuler sig bakenfor symboldannelsen.*

Den leser derfor som vil studere denne bok uten å gå trett, han vil befries for alle slags eventyr og illusjoner, og »innvies« i en høiere bevissthet som fører ham selv og hele hans livsførsel op på et høiere plan.

Jeg ønsker til sist bare at alle lesere vil ta imot dette »nye« syn med fatning og stille selvtukt og selvkontroll. Kast ikke dine »perler« for svin og snakk ikke i tide og utide om denne bok. Dermed har jeg slett ikke sagt at vi skal ha en ny »kastedannelse« eller en ny form for Essoterikk. Jeg hater av natur enhver form for »åndelig snobberi«, som alene røber at »det åndelige« ikke stikker særlig dypt.

Men la ikke fuglene i din omgangskrets få lov å spise op de nye korn som denne bok muligens måtte ha sådd i din sjel. *Sørg for kornenes vekst i din egen sjel og ta godt vare på din egen åndelige have.* Almindelige mennesker av den gamle skole, som f. eks. forfatteren av boken, brukte et langt liv på å finne *klarhet og balanse og sjelelig bærekraft* som kunde tåle den nye bevissthet. Folk flest trenger 10 à 20 års »skole« før de »mestrer« sin nye viden. Så langt er denne virkelige viden borte fra den forvrøvlede verden hvori vi levet og vokste op.

✕ På den annen side skal du aldri være gjerrig, eller »spare« på din innsikt der hvor nogen elsker å høre på dig. Men ti stille hvis du tretter folk, og nød ingen. Vær tålmodig med andre, så blir det lettere å være tålmodig med dig selv. Bruk ikke den nye viden i utide, men ryst støvet av dine føtter og søk dig en annen omgangskrets hvis de du omgås ikke er modne for ny bevissthet.

Forlat alle mennesker alle menneskelige feil; ti alle feil beror på dette at de ikke ennå er sig bevisst hvad de gjør. ✕

P. t. Ølensvåg, september 1934.

Forfatteren.

Av forfatteren er *tidligere utkommet* følgende bøker
om *samfundsspørsmålene*:

1. **Veien til det nye land** (1920) Utsolgt
2. **Nøklen til avgrunden** (1921) ”
3. **Det norske folks eksistenskamp mot ukjendte fiender.** En henvendelse til Kong Haakon VII. (1926)..... ”
4. **Aktuelle livsspørsmåla** (1927)..... ”
5. **Mentalitet og livsskjebne, bind I:**
Den økonomiske sans (1929) ”
6. **Folk spør, bind I** (1930) kr. 4.80
7. **Mentalitet og livsskjebne, bind II:**
*Om sjælen og sjæleforskningen. Den midtpunkt-
søkende sans* (1930) kr. 7.50
8. **Bind III: *Det levende samfund*** (1931)..... kr. 9.00
9. **Polemik I.** Et oppgjør med den liberale teologi
og med Chr. Michelsens Institut (1932) kr. 5.00
10. **Det store skille.** Et oppgjør mellom det gamle
og det nye (1933) kr. 2.00

Under arbeide er:

11. **Massesjelens hemmeligheter.**
(Ti socialpsykologiske forelesninger).
12. **Mentalitet og livsskjebne, bind IV:**
To slags kollektivism. De nye samlivsformer.

Alle som er interessert i å komme ut av tidens kaos og vinne forståelse av og klarhet over løsningen av alle de vanskelige samfundsspørsmål, bør lese forfatterens bøker. De inneholder *samfundslivets nye evangelium*, det kristne demokratis gjennomførelse, til avløsning av den samfundspraksis som spiller fallitt i verden idag.

Bøkene fåes hos bokhandlerne eller fra

DET FRIE SAMFUNDS FORLAG
BOKS 307, BERGEN

Av litteratur som supplerer B. Dybwad Brochmanns
bøker, skal nevnes følgende bøker:

Richard Westergaard:

*Er Dybwad Brochmann en antikristfor-
kynder* (1932) kr. 0.50

Ingeniør G. E. Bonde:

*Totalitetsøkonomien. En populær frem-
stilling av B. Dybwad Brochmanns sam-
fundslære og livslære.* (1933) kr. 3.00

Lektor Olaf Valeur:

Et frigjort Samfund. (1933) kr. 2.50

Ingeniør G. E. Bonde:

*Samfundspartiets nyorientering og retnings-
linier. En oversikt.* (1934) kr. 1.00

Lektor J. S. Steen:

*Den nye livslære og tvilerne. Den biolog-
iske lære om kampen for tilværelsen
anvendt på menneskene.* (1934) kr. 1.00

Fåes hos bokhandlerne eller fra

DET FRIE SAMFUNDS FORLAG
BERGEN

Motto: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfund. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie kristne levende samfund. —

Les

NORGESAVISEN

SAMFUNDSLIV

Utgiver: B. Dybwad Brochmann.

Ansvarlig redaktør: ingeniør G. E. Bonde.

Utkommer 3 ganger ukentlig. Kr. 3.00 pr. kvartal.

Postadresse: BERGEN, boks 307.

Avisens mål: Et fritt selvvirksomt kristent samfund.

Middel: Ny livsorientering.

Metode: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk.

Den eneste avis som forteller
sammenhengen og bruker dybdepsykologien
til forklaring av begivenhetene.

Av samme forfatter er under trykning:

MASSESJELENS HEMMELIGHETER

10 socialpsykologiske forelesninger — samt
et foredrag av res. kap. Hans Bauge om
„Kirken og Samfundspartiet“

Innholdet av disse forelesninger er forkastet av Chr. Michelsens Institut i Bergen, nektet lokale på Det kongelige Fredriks Universitet i Oslo, forkastet av det norske rikskringkastingsmonopol, som vilde ha det under censur i det Herrens år 1934 e. Kr., — fordømt av den norske kirke, nedvotert av Norges Storting, sabotert av hele den norske presse, men optatt feilfritt på Ediphon referatmaskin og trykt av Det frie Samfunds Forlag i Bergen.

Efter lesningen av »Fandens efterlatte Papirer« vil den lyse, livsbejaende forkynnelse av Kristus som det centrale i det hellige levende samfund sikkert virke opmuntrende og befriende. Les derfor også »Massesjelens Hemmeligheter« som nu utkommer.

DET FRIE SAMFUNDS FORLAG · BERGEN